

The background of the book cover is a detailed illustration of orange tree branches. The branches are covered with green leaves and clusters of bright orange fruits. The illustration is done in a soft, painterly style with visible brushstrokes. The text is overlaid on the upper portion of the cover.

Ioana Bâldea
Constantinescu

*Dincolo
de portocali*

book

HUMANITAS

Ioana Bâldea Constantinescu s-a născut la 1979 la București. A absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine a Universității București, specializarea engleză–spaniolă, și un masterat în studii culturale americane la aceeași facultate. Din 2001 până în prezent, lucrează ca jurnalist în cadrul Societății Române de Radiodifuziune: este moderator, producător, coordonator de *line* cu interese în zona de documentar, *feature*, *sound art*, *sound environment*. Dintre emisiunile produse sau moderate: *StoryMania*, *5th Avenue*, *Orașul vorbește*, *Espresso*. A realizat interviuri cu David Lodge, Jonathan Safran Foer, Nicole Krauss, Sarah Dunant, Alain de Botton, Joanna Kavenna, prințul William Lobkowicz, Mircea Cărtărescu, Filip Florian, Roxana Davidescu, Ana Wagner. Expune, de asemenea, instalații audio: *Sycorax* (obiect virtual în cadrul proiectului de artă contemporană *Contemporary Nightmares*, iulie 2010), *I Wear My Ego On My Face* (la Târgul de bijuterie contemporană, Sala Dalles, noiembrie 2012), *Orașul cu cercei de perle* (la Târgul de bijuterie contemporană, Sala Dalles, noiembrie 2013). Colaborează cu articole, recenzii, cronici de călătorie, interviuri pentru *Liternet.ro*, *Esquire*, *Harper's Bazaar*, *Elle*, *The One*, *Cosmopolitan*.

Pe copertă: Henri Rousseau, *Maimuțe în oranjerie* (detaliu)

Copyright © Humanitas, 2015 (ediția tipărită)

Copyright © Humanitas, 2015 (ediția digitală)

ISBN: 978-973-50-4791-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Ioana Bâldea Constantinescu

Dincolo de portocali

Mamei, Mariei și lui Marius

Cu câteva zile înainte de dispariția mea, orașul a traversat cea mai călduroasă lună aprilie din ultimii cincizeci de ani. Aparatele de aer condiționat au fost puse în funcțiune și străzile s-au umplut, pe neașteptate, de pantaloni scurți. Erau de toate culorile și se opreau la semafoare într-o harababură de nedescris, atât erau de nerăbdători să circule, pestriț, pe la soare. În data de 25, o femeie a fost dusă la spital, deshidratată, plângându-se de insolație. Ziarele au prevestit că la începutul lui mai vor fi peste 40 de grade. N-au fost, dar canicula a continuat o săptămână, timp în care orașul a devenit un fel de republică sud-americană. Leneș și taciturn, transpirat și dependent de sticlutele de apă, la jumătate de litru, care pluteau cu sutele prin mijloacele de transport, într-o pâclă moleșitoare de căldură umedă și zumzăindă de țânțari. Pe 2 mai a venit ploaia.

Patru zile mai târziu, mi s-a pierdut urma.

Au circulat foarte multe povești cu privire la dispariția mea. Unele de-a dreptul ingenioase. S-a spus, pe rând, că m-aș fi înrolat în Legiunea Străină, că aș fi plecat într-o călătorie spirituală în Tibet, că... nici nu mai știu, s-au spus multe. A, una dintre poveștile care-mi plăceau era că aș locui la Amsterdam, unde tocmai mi-am publicat un roman ieftin, la Editura Antoon Gerolf, sub pseudonimul Coos van Bruggen. Am o casă pe Elandsgracht și un câine pe care-l cheamă Finn. Îmi vopsesc părul blond. Un amic din liceu e convins, de altfel, că m-a văzut, anul trecut, făcând cumpărături de Crăciun pe Leidsestraat. Aveam două pungi, una verde, una crem cu dungi vișinii, și arătam mai tânăr. Îmi stătea bine în povestea asta.

Pe urmă m-ai găsit tu.

Mama mea s-a hotărât să devină scriitoare pe 4 noiembrie 1983. Întâi l-a anunțat solemn pe tata că intenționează să scrie o carte, dimineața, pe la șase, ieșind de la duș. Au dezbătut problema la cafea și, întrucât era spinoasă, au prelungit discuția până la primul fel al mesei de prânz. Supă cu găluște, pare-se. Au tăcut cât au mâncat friptură de rață cu sparanghel și s-au certat pentru prima dată serios, de când se căsătoriseră, la desert. Nu s-au

împăcat niciodată pe de-a-ntregul în privința romanului, istoria unui țar rus care pleacă într-o călătorie gastronomică în lume și inventează șaptesprezece feluri de mâncare. Tatei i-a repugnat ideea și a obiectat vehement cu precădere la intențiile mamei de a-l stabili pe țar la Paris, în mansarda unei braserii care avea să-i devină o a doua casă. Mama nu l-a iertat, evident, niciodată pentru lipsa lui de sensibilitate. Represaliile nu au întârziat să apară, sub forma unei diete anoste, departe de fanteziile personajului ei călător, la care ne-a condamnat în bloc, dar pe care numai tata a resimțit-o așa cum fusese ea intenționată – un surghiun în rutina milioanei de alte bucătării peste care împărțeau femei fără alte povești decât succesiunea repetitivă de ciorbă și ostropel.

Cartea nu a apărut niciodată, dar și eu, și fratele meu, despre care încă mai cred că a fost conceput în acele zile, ne-am hrănit din ființa ei nepusă pe hârtie toată copilăria, ascultând-o pe mama vorbind despre trufe umplute cu lavandă și samovare rusești sfârâind într-o mansardă supraîncălzită, în timp ce ne hrănea cu chiftele și salată de roșii.

Când, la rândul meu, am călătorit prima oară la Paris, îmi aduc aminte că am căutat obsesiv o braserie care să semene cu cea imaginată de ea. Cu podele ruginii, puțin uzate, pe care țarul autoexilat își scrisese cu cretă albastră rețeta de cremșnit cu coniac. Am intrat în zeci de astfel de încăperi și mi-am încordat, cabalin, nările în căutarea aburilor de ceai negru abia mijiți dintr-o bucătărioară puchinoasă, căptușită, în poveștile mamei, cu o epidermă gălbuie și scorjită ca pielea de pe degetele unui fumător înrăit. Nu am găsit-o. De fapt, cred că am ratat Parisul căutând-o. Nu-mi mai aduc aminte aproape nimic din acea primă călătorie, cu excepția gustului pregnant al dezamăgirii.

Cred că astea sunt primele, poate cele mai importante lucruri legate de părinții mei care mi-au marcat existența. Schisma lor beletristică, incongruența lor culinară și modul atât de diferit în care se raportau la lumea din afara pereților apartamentului nostru. Poate că și dispariția mea se leagă, în fond, de ei doi, neîmpăcați la căpătâiul celui de-al treilea copil, cartea, suferindă în memoria mamei și vinovată de exces de fantezie în forul interior al tatălui meu. Dar nu am ajuns încă aici.

Cinstit ar fi să spun că de la tata l-am luat pe „Nu“, reacția lui primară la tot ce era nou, necunoscut și susceptibil de a ne tulbura dulcea rutină familială. De la mama am luat un entuziasm adesea nejustificat, pe care ea, în cele din urmă, l-a abandonat discret, în favoarea unei poze zâmbitoare și prea puțin conectate la propriile trăiri. Mi l-a dat mie, ca să mă dezechilibreze perfect.

Am început să dispar cu mult timp în urmă. De fapt, tot dispar, puțin câte puțin, de când a murit Lea. Cu care nu mi-a fost niciodată clar ce grad de rudenie aveam. Era un fel de verișoară a mamei, cu vreo douăzeci de ani mai mare ca ea, însă. Noi locuiam la bloc, Lea într-o casă veche, în etern picaj. O dărăpănătură pe dinafară, dar una fabuloasă. Cu iederă încolăcită pe la toate caturile ferestrelor și un colț de grădină care mi-a infestat copilăria.

Lea creștea plante exotice. Le aclimatiza. Găsea câte-o pagină, într-un album, cu un colț de grădină care-i plăcea, o rupea și recrea bucățica aceea de lume olfactivă, de trup verde, mereu contorsionat în altă poziție. Le orchestra pe sezoane. Când eram mici, David și cu mine alunecam din camerele ei cu mobile vechi, masive și ancorate ca niște geamanduri în spații cu tavan înalt și grad variabil de mucegai în lumea de insecte, de trupuri cu solzi, cu aripi, cu antene ițite printre tufe de iasomie, de glicină, de *bougainvillea*, de ienupăr, poate chiar și de hașiș. (Sunt convins că Lea fuma hașiș. Chiar și pe vremea aceea – nu știu cum, de unde și de ce și-l procura, dar știu, intuitiv, că făcea parte din deliciile ei botanice, deși niciodată nu am pus degetul pe vreo frunză prin striatiile căreia să pulseze certitudinea.) Nu țineau mult, dar erau. Enigmatice și suficient de țipătoare cât să-și atragă privirile piezișe ale întregii străzi. Azi un parc englezesc, mâine o fântână franțuzească, poimâine nalbă, crin, cucută... Doamne, ce iubeam colțișorul ăsta al ei, cameleonic, înțesat de șerpi vară și de iepuri bruni, ca de câmp, în ultimele luni de toamnă! Nu știu cum le făcea să crească așa de repede! O vreme, am crezut că Lea era chiar botanistă, cu patalama, până când mama mi-a povestit că avea studii de franceză, că făcuse o căsătorie nefericită și terminată „urât“ undeva prin străinătate și că suferea, ca mai tot neamul nostru ciupit de câte-o maladie cu personalitate,

de un fel de regresie voluntară și alintată în timp, care-o făcea să poarte rochii lungi, cu gât înalt, de dantelă, să se dea cu parfum de verbină și să-și transforme grădina când în oază arabă, când în poieniță scandinavă, când în insulă mediteraneeană, cum avea ea chef. Așa era Lea. Purta agate. Vorbea puțin pițigăiat și mirosea bine. Pentru mine. Lui David i-a mirosit mereu a naftalină.

Așa am fost noi, diferiți, după o anumită vârstă. Eu m-aș fi dus ată să-i caut prin sertare, să citesc scrisori vechi și să mă ascund cu ele în micul ei paradis decrepit, cu frunze și stârvuri în putrefacție printre răsadurile dezordonate. David, nu. Mama îl dăscălea mereu când mergeam s-o vedem pe Lea. Tata nu venea niciodată. Nu era genul lui de companie.

Realitatea e că te cam strivea o vizită acolo, pe Intrarea Vâlcului. Acolo locuia Lea. La numărul 14. Intrai la ea ca-ntr-o piesă de teatru. Așa arăta totul, de parcă era butaforie. Decor. Vechi, adunat de prin anticariate și, obligatoriu, monumental. Te lăsa într-un fotoliu stacojiu și te mirai că nu se aprinde nici un reflector.

După ce am citit *Marile speranțe*, am ajuns la concluzia, aprobată chiar și de David, că Lea se transformase voit în Miss Havisham. Cu mama, care ne învăța, cu destul de puțin succes, o engleză aproximativă seara, după lecții, îi spuneam Miss H.

Azi îmi dau seama că trebuie să fi fost mult mai versată.

Din când în când, îi dădea mamei o sticlută de parfum franțuzesc, care ținea cu anii. Întotdeauna mai mult ca un parfum obișnuit, mă gândeam eu. Hoașca. Așa i-a spus David. *Hoașca face farmece*. Mama râdea și ne trimitea în grădina Leei, să-i aducem pătrunjel. Nu știu cum o fi avut atâta curaj. Adoram grădina aia! (Am mai spus asta, nu?) Veneam acasă cu șopârle și cu negru sub unghii. Tata mă certa crunt și mă trimitea la culcare nemâncat. Din camera mea îi auzeam mâncându-și supa în tăcere, auzeam lingurile plescăind într-o mare de lichid și grăsime, încadrată de farfuriile crem, uneori brăzdate de câte-o cută fină care le fisura smalțul, le auzeam scufundându-se ca niște submarine, luând supa la bord și înălțându-se în aer, vibrând cu încetinitorul, într-o liniște dată la maximum, care-mi zvâcnea în urechi, până când buzele lor întredeschise atingeau metalul și

lichidul cald, niciodată bine potrivit de sare, devenea singura legătură dintre ei.

Nu mi-am dorit niciodată să fiu și eu acolo.

Mi s-a părut curios că știa de noi. Asta de la bun început. De când am primit *mailul*. Nu multă lume știe că Alex și cu mine suntem frați. Una la mână că nu semănăm. Pe urmă, avem nume de familie diferite. Nu știe lumea. Mi-aduc aminte, imediat după ce a dispărut, că unii îmi povesteau de Alex și de cum a plecat băiatul ăsta Dumnezeu știe pe unde și cum era el un tip cam țicnit, cu talent, scriitor, reporter, ce-o fi fost, dar dus cu pluta, așa, și nu știau că suntem frați. Cei mai mulți aflau, pe urmă, de pe la alții. Veneau și-mi cereau scuze. Că trebuie să-mi fie greu, că o să se întoarcă, să nu-mi fac griji... Pe urmă mă întrebau de ce nu eram apropiați.

Habar nu am de ce nu eram apropiați. Poate fiindcă Alex a fost mereu un tip aerian, intoxicat, realmente, de mama, care a făcut din el copia ei la indigo. I-a împuiat capul cu o grămadă de prostii și i-a căutat mereu în coarne. Mi-i aduc aminte pe amândoi cum se pierdeau în tot felul de discuții fantasmagorice, de nu pricepeai ce vorbeau și stăteau ore întregi inventând cuvinte dubioase, tocând nu știu ce povești, analizând frustrările mamei de scriitoare ratată, vezi Doamne din cauza lui tata, că n-a înțeles-o, nu că n-avea ea simț practic și nu se ținea de nimic din toate de câte s-a apucat... Ca și Alex, de fapt. Bine, el a trântit o serie de articolașe și vreo două cărți și-l știe lumea acum, e o figură din astea destul de cunoscute, dar de apucat cred că s-a apucat de vreo zece chestii... Și mi-i aduc aminte, pe amândoi, după ce a murit Hoășca. Doamne, ziceai că nu-s adevărați! Se purtau de parcă femeia aia lăsase în urmă comori, nu alta. Se extaziau pentru câte-o râșniță de-ale ei, plângeau, o țineau pe-a lor că Lea era altfel decât noi, de parcă biata de ea ar fi avut trei picioare.

Vechituri. Asta erau toate. Vechituri. Vechituri cu miros de naftalină! Cârpe murdare, o casă de nici s-o vinzi nu puteai, că era plină de șoareci și ce-or mai fi fost și mâncată pe la colțuri de toate ciupercile pământului. Stătea să cadă, aia era. Și ei înnebuniți, că le-a lăsat lor casa. Incredibili erau.

În fine. Numai cu tata s-ar fi putut discuta normal... De fapt și acum, cu toată povestea asta cu Alex, tata ar fi tranșat chestiunea practic, s-ar fi dus frumos la Poliție, i-ar fi spus ăia că l-au căutat și nu e, dom'le, e adult, e vaccinat și asta e, dacă, Doamne ferește, apare un cadavru pe undeva și corespund semnalmentele, mă rog... și asta e, nu? Dacă se întoarce, bine, dacă nu, asta e. Dar așa trebuie făcute lucrurile. Realist.

Și pe urmă a fost chestia asta cu *mailul*.

Dubioasă, de acord, dar tot e un semn că e bine. Dacă e el.

Deși s-ar putea să nu fie.

Treaba e așa: o fată a găsit într-un calculator, la mama naibii, într-un hotel, în Maroc, un folder cu documente ale lui Alex. Și mi-a scris mie.

Tipul de la editură spune că ale lui sunt.

Or fi.

Dar să fim serioși – nu era Alex așa mare scriitor, să se uite ăla pe texte și să bage mâna-n foc – da, dom'le, el e, o fi stat la hotelul ăla, a salvat chestiile astea în calculator, aia, româncă, s-a nimerit în vacanță acolo, a găsit folderul, l-a salvat pe *stick*, a venit cu el acasă și aici pline ziarele că a dispărut Alex. Și nu, că astea-s schițe ale lui Alex pentru nu știu ce carte. Că-s ale lui.

Mie mi se pare dubios. Ca și faptul că m-a găsit pe mine. Că mi-a scris *mie*.

Eu n-am cum să-mi dau seama, sincer. Nu rezist la mai mult de zece pagini din ce scrie frate-miu. Și chiar dacă aş rezista, nu sunt eu specialist să zic că astea-s ale lui.

Și dacă sunt înseamnă că era bine atunci, nu? Naiba știe...

Poate le-a scris chiar ea, că părea și asta o ciudată, și vrea să se lanseze acum, zice că-s ale lui Alex, să vină ăștia să-i ia interviuri și pe urmă, după ce-i fac publicitate cumsecade, o întoarce că-s ale ei. S-au mai văzut cazuri.

I-am spus și tipului de la editură. Că nu, c-ar fi prea mare coincidența.

Și?

Că dacă-s ale lui... că să le ducem la Poliție, poate-l găsesc. Ce să-l găsească ăia... Dacă i-ar căuta pe toți ăștia care pleacă de nebuni în lume, unde-am ajunge?

Acum, sincer.

Știți, am primit un *stick* de la una care pare drogată, clasică Jane Doe, aspirantă la o poză în ziare, și care-a dat de un document din care nu pricepem mare lucru, dar credem că e scris de Alex. Da, Alex Hriavu, acel Alex. Da, eu sunt fratele lui. Nu, nu suntem apropiați. El e mai mare. Nu știu. Chiar nu știu ce să vă spun.

To: david.anghelescu@smc.ro
Subject: Alexandru Hriavu

Bună ziua,

Îmi cer scuze pentru începutul abrupt al acestui mesaj, dar încă nu știu sigur dacă vreau sau nu să mă prezint.

Vă scriu în legătură cu o situație destul de curioasă în care mă găsesc – de curând m-am întors din vacanță cu un bagaj virtual în plus. Concret, am dat peste acest document, scris în limba română, salvat în calculatorul din holul hotelului unde am stat în Maroc. Vă trimit numele și adresa de web. Puteți să-i sunați și să verificați că de-acolo provine folderul. Știu că vi s-ar putea părea hazardat, dar sunt o cititoare a fratelui dumneavoastră, Alexandru Hriavu, și am intuiția că aceste texte îi aparțin. M-a impresionat foarte mult dispariția lui și mă gândesc că, în cazul în care ipoteza mea se verifică, poate vă sunt de folos.

Încă nu știu cum ar trebui să procedez – de aceea aș avea rugămintea să le citiți integral. Mie îmi e greu să le rezum. În ceea ce mă privește, tot ce vreau e să deleg, cumva, responsabilitatea documentului, care, din unghiul unui profan, pare că trimite spre fratele dumneavoastră.

Vă mulțumesc și aștept un semn,

O cititoare

1. Alex. Câte ceva despre mine

Îi admir foarte mult pe oamenii cu blog. Sunt ca nudiștii de la mare. Corpurile lor emoționale, imperfecte, cărnose, schiloade, ciumpăvite, noduroase, poate, îi preocupă prea puțin, sau prea mult, ca să nu le dezbrace de haina anonimatului. Mă zgâiesc și eu la ele. Unele sunt ca fotografiile cu

orori, cu mutilați și avortoni. Altele au acea perfecțiune de sitcom cu hăhăieli și zâmbete deformate gen reclamă la pastă de dinți. Trec peste ele, ca peste fotografiile retușate.

Mă regăsesc, câteodată, umplut de scârnăvie, pe blogurile astea. Jumulit. Dezbrăcat până la os. Furia anonimului, pusă pe *high speed*, mă descompune până când rămân și eu un stârv, un avorton, un scelerat, un autor de imbecilități. Prima oară a fost un șoc, acum m-am obișnuit să dau, din când în când, de cadavrele mele virtuale roase de viermi prin curtea vreunui blogger. Le îngrop, le aprind o lumânare și gata. Amin.

Cu timpul, te desprinzi de lucrurile astea. Devii, așa, puțin schizoid. Îi lași să te terfelească în legea lor și asști impasibil, aproape, la spectacol. Plătești bilet, câteodată, să-ți recuperezi hârca din virtualul lui neica nimeni. Te consolezi că el e un obsedat din ăia cu poze de școlărițe lipite pe tavanul dormitorului și tu, un tip normal. Presupunând că normalitatea există. Bei sau nu bei o bere, ieși sau nu ieși în oraș, pupi sau nu pupi o fată din alea cu care te plimbi de mână și cu care știi că nu te duci acasă din prima. Îți faci jobul mai departe. Și intri pe net.

Navighez. Navighez ca Ulise. Ulise și blogosfera. O mare invadată de literatură enormă, revărsată, cu episoade banale, sau letargice, sau intense, sau geniale, sau, pur și simplu, răsuflăte de vieți interioare prin care de-abia răzbat... Navighez un pic invidios. Din ce în ce mai mult, am convingerea că Ulise nu se rătăcise deloc, ci fugea mâncând pământul de Penelopa lui casnică, spre o Circe mult mai exotică și mai sumar îmbrăcată. De altfel, el nu s-a întors în patrie decât atunci când a îmbătrânit.

Ocazional, îmi verific cele trei (patru, de curând au devenit patru) *inbox-uri* în care nu se întâmplă nimic. Îmi trăiesc voluptuos existențele imaginare.

În gând, m-am apucat de fumat.

În gând, m-am lăsat de băut.

În gând, nu am ticuri.

În gând, scriu.

Mi-e foame. Mi-e foarte foame.

2. Ema. Schița 1

Portrait of the Queen Recluse

Etajul 10. Vizavi de supermarket. Stație de metrou imediat cum ieși din bloc pe dreapta. Net. Cablu. Nu am câine. Nu am pisică. Nu-mi cunosc vecinii. Oroare de inundații, calorifere explodate și ședința de bloc (nu am fost niciodată).

Nu folosesc telefonul fix. Cărți multe. Nu citesc.

Nu am ocupație.

Am calificări.

Am televizor. Încerc să mă las.

[Aici se schimbă fontul. Îmi scot ochelarii și mi-l aduc aminte în șosete trei sferturi cu dungi bleumarin. Avea nasul julit și zâmbea știrb.]

Taximetrul, neras și un pic pestilențial, îmi spune o poveste despre mama lui, născută în munți, fiică de pădurari, cu șapte clase făcute serios, cum era pe vremea aia, nu ca acum, care își lua primăvara o pătură și se ducea în curte, sub un corn („Știți ce e cornul? Copacul ăla care face coarne, din care se face vișinata...”), acum a murit și el nu-și amintește cum era o problemă pe care i-o spunea ea, cu niște găște... Unele zboară pe cer și le spun celor de pe pământ „dacă am fi încă o dată pe-atâtea plus două am fi 24” și câte găște sunt sau cam așa ceva. Nu-și amintește și eu nu știu să-l ajut. Mă dau jos la Romană și îmi e rușine să-i las mai mult, deși aș vrea. Niciodată n-am fost bun la cheștiile astea.

Mă plimb puțin aiurea. Mi-e frig și mă îngrozește ideea că trebuie să umplu cumva tot timpul ăsta până diseară. Îmi verific telefonul. E curios cum înainte îmi imaginam că, atunci când o să am timp, o să fac aia și aia, o să fiu liber, o să colind așa, de capul meu, și o să-mi fie bine. Ce tâmpenie! Mă bălăcesc în libertatea mea grotescă și scâlâmbăită cu nimic de făcut. NIMIC DE FĂCUT. Intru în librării și răsfoiesc cărți. Nu am răbdare. Aș citi, aș sta să citesc, dar nu am răbdare. Ideea de a cumpăra o carte și de a mă duce cu ea acasă, de a sta acasă, chircit în fotoliu sau pe canapea, cu ea, singur cu scutul ăsta atât de permeabil de maculatură

împotriva tuturor lucrurilor ăloră care îmi trec mereu prin minte, mi se pare de neconceput. Văd oameni, alți oameni cărora le e cumva bine. Poate jobul, poate el, poate ea. Au lejeritatea aia pe care o au oamenii ok.

Angoasă. Nu vreau. Nu vreau să plâng pe stradă. Nimic de făcut. Nimic de făcut.

3. Alex. Nocturnă scrisă în coada agendeide serviciu. *Featuring* Ema. Șatenă

Iarnă. O iarnă clasică, așa ca în poveștile rusești. Din nou singuri, eu și netul. Eu și motoarele de căutare. Am zile tâmpite, letargice și zile în care cred, în care sper că mai e ceva de făcut pentru mine. Nu sunt predictibile.

Azi așa-mi suni, Ema. Cam așa...

4. alx.

21 martie 2007. *Entry no. 2.* Scriu datele doar ca să-mi fie mai ușor să mă orientez. Azi mă obsedează începutul de la *Moby Dick*. *Call me Ishmael*. Ce demaraj! Și pe urmă povestea, din ce în ce mai învolburată. Strat peste strat și coajă peste coajă. Și, înăuntru, fructul.

...

Poate că ar trebui să scriu despre mine. Să mă textualizez. Mulți fac chestia asta. Să zic *Mă cheamă Radu, am 28 de ani și sunt scriitor*. (În acest glorios moment auctorial intru pe *Messenger*, dau drumul la *webcam* și încep să ascult *Morcheeba*. Scriu ca să nu uit.) Să continuăm. *Totul a început atunci când am luat trenul de 14.28. Era frig. Friabil ca o sticlă transparentă. Purtam un fular vișiniu, un pic deșirat în extremitatea stângă. Trebuia să-l îndes puțin în gulerul hainei, să nu se vadă. Îmi făceam loc pe culoar, printre valize enorme, ca niște depozite de armament, toate de aceeași culoare, gri sau bleumarin (de ce își cumpără toți oamenii valize gri sau bleumarin, oare?). Strident și stingher, sacul meu verde. Și eu.*

Înghesuit pe locul 38. În curând trenul va scrâșni (nu, ăsta e un loc comun!). În curând trenul va icni (sec). În curând trenul va porni (așa rău am ajuns...). În curând trenul se va încorda, ca animalele care se arcuiesc de spate, înainte să muște din necunoscutul clipei următoare (lasă, că merge...). Și eu cu el. (Ca și cum m-ar duce în Antarctica trenul ăsta...)

Alex. Portret *online*. Save as...

ema: te cheamă alex, pe bune?

alx: yap

ema: mi-a plăcut faza cu trenul

alx: merci

ema: nu sună nașpa

alx: ți-a plăcut sau nu sună nașpa?

ema: de ce nu mai scrii?

alx: înțeleg că totuși nu ți-a plăcut așa de mult

ema: nu fi paranoic

alx: ți se pare că sunt paranoic?

ema: ok, poate ar fi trebuit să tac

alx: ne știm de undeva?

ema: ok, alex, succes în continuare!

alx: ...aaa

ema has just signed out

Urăsc diminețile de luni. Mai ales iarna. Geamurile biroului nostru, niciodată foarte curate. Caloriferele vechi, ca niște relicve, tocul ușii, puțin scorjit, biroul care era modern acum cinci ani, buze scofâlcite, buze cu crețuri pe margini și colțuri lăsate, buze strânse ca niște sprâncene încruntate, buze deschise într-un zâmbet care dezgolește dinți galbeni, buze care sorb din cafeaua captivă într-un pahar de plastic, de jos, de la noi, de la automat... Zgomotul liftului, care se aude prin ușă. Calculatoarele care-și fac ritualul reumatic sonor de pocnete și icnete și scâncete înainte să mă lase să ies odată din lumea asta descuamată ca o șopârlă și să intru, ÎN SFÂRȘIT, în fascinanta lume *web*.

Connect

Încă douăzeci și cinci de minute până la ședință. Încă douăzeci și cinci de minute de libertate. Navighez. Navighez în voie și nici o buză nu mai plescăie, nu mai soarbe, nu mai behăie până la mine.

alx. ești prețioasă

ema: poftim?

alx: vorbești ciudat

alx: căutat

alx: prețios

alx: ești prețioasă

ema: geez... bună dimineața și ție!

Bună dimineața!

5. Mai mult despre Ema. Schița 2

Mă cheamă Ema. E primul lucru pe care-mi vine să-l spun despre mine. Restul sunt incerte. Ochi, păr, job... sufăr din dragoste, probabil, ca orice funcționară drăguță și proastă, citesc reviste pentru femei și vin ca roboțelul dimineața într-un birou trist ca al lui Alex (ca al tău, Alex!), în care mă dau intelectuală, interesantă, elegantă în ciorapii mei Adesgo cu un strop de ojă în vârful degetului mic, pitit în pantof, să nu se ducă firul. Mă duc conștiincios la cosmetică și-mi doresc să locuiesc într-un orașel american din alea unde descind milionarii și cenușăresc o poveste cu o *girl next door*. *Living next door to Alice*. Am dinții puțin galbeni. N-ar trebui să știi asta, dar oricum îți zic, că o să uiți. Și eu o să uit, dar asta nu trebuie tu să știi. Și stau cocoșată. Foarte des stau cocoșată. Îmi aduc umerii în față, ca de frig, știi? Când stai așa, cu umerii puțin înainte, iarna? Da... Da' sunt deșteaptă, în snobismul meu de a-mi face mereu un profil *cool*, jumate *copy paste* din al fetei ăleia cu pistrui, aia cu pantofi frumoși, de la grafică, pe care-o ia seara cu Nissan-ul argintiu și semnul ăla în spate, în engleză, că sunt copii în mașină...

Mă cheamă Ema. Sunt atee. Exist numai pe net. Sunt un conglomerat de opțiuni și *chat-uri* și moliciuni calde, de femeie închipuită. Nu am celulită.

Voce. Nervi. Migrene. Nu am nimic. Nu sunt. Nu am degete, nu apăs taste, nu am buletin. Sunt doar Ema. Nu trebuie să te întorci acasă, la mine. Nu te aștept cu mâncarea. Nu te cert c-ai întârziat. Nu-ți caut prin buzunarele sacoului. N-o să-ți fac copii. N-o să te stresez. N-o să te trimit duminică dimineața la supermarket, după apă plată. Nu te tapez de bani. Nu trebuie să mă scoți în oraș. Să-mi zici că arăt bine azi, e mișto rochia asta. Nu trebuie să-ți placă fundul meu. Nu trebuie să pretindem că mă iubești. Urăsc inecele. Te aștept. Și gata.

6. Alex. Din nou.

Alex.

...

Cine e?

Salut, io sunt, m-am intimidat puțin. Tu de ce nu spui *alo*?

Nu știu, e mai profi așa.

Mda, foarte corporatist...

Da, un pic. Ce faci?

Bine, uite pe-aici... Tu?

Măi, nu excelent.

Adică?

Eh, de-ale mele... Mă strofoc să scriu și uite-așa...

Adică?

Nu știu, nu se leagă...

Despre ce scrii?

Naiba știe... Despre net.

Mi se pare normal.

De ce?

E cea mai solidă relație în care ești implicat...

...era să zic ceva...

Păi zi!

Lasă...

Hai, mă...

Lasă!

...

...

Și? Ieșim și noi?

Unde?

Nu știu. Pe net.

Hahaha. Ce glumă bună.

Nu-ți stă bine când te scâlâmbăi.

Nu mă scâlâmbăi, așa sunt eu. Am umor.

Ieșim?

Da.

Unde?

Păi nu tu ai sunat? Zi unde vrei.

Oriunde în lumea reală.

Frate, da' ești ceva...

Sunt.

...

...

La Romană, într-o oră?

Și de-acolo?

De-acolo să zici tu!

Nu pot într-o oră.

Da' când?

Acum.

Acum nu pot eu.

...

Sunt ocupat.

...

Ți-am zis că scriu.

...

Hai, măi...

...

Măi, ești ceva...

Am zis eu ceva?

În 15, la Romană.

Ok.

Ok.

...

... da?

Nimic. Ne vedem acolo.

Ok.

Ok.

Pa.

...

M-am dus. Am închis *Word*-ul. *Chat*-ul. Blogul. Mailul. Mailurile. Chiar mă cheamă Alex. Nu Radu.

Ok, știu, altă glumă tâmpită...

Și... și am 32 de ani, nu 28. Îmi înregistrez convorbirile telefonice. O fi ciudat, dar eu așa fac. Eu și operatorii de cablu șiiiiіііі... și ăia care sună cu oferte de la bănci și-ți zic „Felicitări, domnu’ Alexandru! Ați câștigat!”. Nu le ascult niciodată, că nu suport să mă aud. Nu suport să-mi aud vocea. E o cochetărie tipică ciudaților, în caz că nu știai. Da’ la un moment dat o să le ascult pe toate sau, mă rog, câte vor fi înregistrate atunci și o să le copiez și o să le dau un pic la rindea și o să sune într-un mare fel.

Scriu.

Pe ici, pe colo.

Nu mare brânză.

De asta te-ai prins și tu.

Da’ de chestia asta nu știe nimeni. Deocamdată, vreau să spun. Dacă iese mișto, văd eu. Fac ceva cu ea. Dacă nu, asta e. N-ar fi prima dată.

Și... și-așa. Aveam nevoie de tine. O „tu“ care să mă citești. O Galatee. O „eu“ la feminin. Mișto și tontuță sau bună și a dracului sau cum te-oi mai vrea... Să fii acolo. Înțelegi? Să ai nume. Să vorbesc cu tine. Să-mi răspunzi, când am chef. Și să taci naibii, când trebuie. Să nu trăncănești.

Ema e un nume frumos. Și neutru. Adică n-am avut vreo prietenă Ema sau ceva de genul. Nu sunt un singuratic din ăia obsedați care-și umflă mușchii la o tipă virtuală.

E-ma. Ema.

Să existe o Ema... să-ți spun, să râzi, să ai o vinișoară mică la tâmplă și nici o aluniță pe spate, să porți pantaloni din ăia idioți, cu turul jos, de care nu suport, să mănânci bomboane. Multe. Să fii pantagruelică. Pofticioasă. Nu grasă. Potrivită. Cu un păr frumos. Scurt, eventual. Sau lung, dar nu roșcat. Nu sexy, simpatică. Simpatică, într-un mod bizar. Cu voce de puștoaică și... și... habar n-am. Nu știu dacă te vreau tâmpită sau genială. Ocazional. Dacă ai fi genială constant, oricum, te-aș da la Muzeu. Muzeul documentelor abandonate. *Empty recycle bin*. Și... și să nu miroși niciodată urât, să asculți The Verve, eventual, să fi citit ceva la viața ta, da' mai puțin ca mine, să fii sau să nu fii bună la sport, să ai unghii mici, pătrate și să nu înjuri. Să nu vorbești urât, Ema. Nu mi-au plăcut niciodată femeile care vorbesc urât. Mă rog, nici una nu cred că a știut asta. Râd și uneori mă amestec și eu în porcăriile lor, așa, lejer, afabil, cum săruți pe cineva pe gât... nu e c-ai vrea sau că-ți place, e că ai văzut chestia asta de multe ori, la alții, alții mai mișto decât tine, care voiau și cărora le plăcea.

Și... și mai ce? Să fii... așa... omulețul meu. Femeia Lego. Să joci cum îți cânt. Să te iubesc și să te fac bucăți, dacă-mi tună mie, și după aia să te legăn, să te alint, să te pocnesc, să te las naibii să putrezești și să te cobor din lift pe tocuri cui, vopsită cu Londa și cu oja sărită. Să te port prin tramvaie cu plânsul în gât și să te mărit cu sacoșa de piață, dacă am chef. Dacă am chef... Să fii răvășitoare. Cu ciorapii tăi colorați. Cu rochia ta de seară. Scurtă. Strâmtă. Scurtă. Aiureală. Cu voce găjăită. De roșcată, fie. De roșcată cu lecturi din Proust... De blondă cu iPod și rădăcini crescute, castaniu cuminte. De femeie frumoasă, un pic sărită de patruzeci, pe care n-o așteaptă nimeni acasă. De adolescentă cu gărgăuni și colecție de reviste mângălite cu pixul, care fură bani din geanta maică-sii. De studentă nesărată, dar promițătoare, cu bluza închisă până-n gât și sâni absolut desăvârșiți, care iese de la examen, o ia pe Magheru, cu mintea aiurea, mușcă dintr-un pateu cu ciuperci (sau cu brânză, vrei cu brânză?) și, în timp ce-și caută cartela de metrou în buzunar, bingo!, se ciocnește de mine, scriitorășul de mâna a șaptea care o să fie varianta ei expirată de Casanova în blugi pe care în doitreipatru ani o să-i pună chiar ea la spălat, cu Ariel Color, după ce el/eu i-am trântit ușa și am jumulit-o bine, să se învețe minte (o să te... nu, asta nu, dar o să te pup cast seara și o să te ciupesc metafizic,

te prinzi? ME-TA-FI-ZIC, de fund, să-ți treacă și să revii la starea ta de păpușă lobotomizată, cu cearcăne și riduri, care mă iubește în tâmpenie fără să mă fi cunoscut vreodată). Numai pentru că s-a nimerit să fiu eu ăla care-a prins-o sub papuc...

O să mă lași, Ema? O să mă lași să te scriu?

MESSAGE RECEIVED

FROM DAVID

VII?

FROM DAVID

PĂI ȘI DE CE-AI SPUS CĂ VII? E ȘI 20...

FROM DAVID

PE BUNE, ALEX, EȘTI UN DOBITOC!

DELETE NEW MESSAGE

DELETED

DELETED

DELETED

DELETED

DELETED

— De ce aveți nume de familie diferite? Al lui e pseudonim?

— Nu, nu tocmai. Al lui e Hriavu și în acte. S-au despărțit părinții. Pe Alex îl cheamă ca pe mama. Așa a vrut el. S-a dus și și-a făcut buletin cu Hriavu, după divorț.

— N-am știut.

— Nu multă lume știe.

Eu, David. Eu, David și omul cu cravată. Are ceva de medic, aplecat pe microscopul lui. Nas lipit de laptop. Niciodată nu m-aș fi gândit că editorul lui Alex e un tip cu cravată. Unul cu moacă de om serios... *Omulcucravată*.

— Fata care a găsit folderul e studentă la Franceză, la Universitate. Masterandă, de fapt. E studenta unui coleg al nostru. Vlad Calotă, nu știu dacă ați auzit de el...

— Mă tem că nu...

— Profesor la Franceză... A colaborat cu noi pentru niște ghiduri, le știți sigur, astea cu toate capitalele lumii în istoria literaturii universale, care iau câte-o stradă și listează toate cărțile în care e menționată, și dau și fragmente... le știți... le scoatem noi sub licență Hachette. Le-ați văzut sigur...

— Da, se poate.

— Înțeleg că fata e-n regulă, cel puțin Calotă așa zice, adică nu-i vreo mitomană... E chiar studenta lui... adică o știe bine, vreau să spun.

— Da. Aveți idee cum a dat de mine?

— Nu, sincer, nu. Oricum, nu prin noi. La noi ați venit dumneavoastră cu documentul.

...

— La Poliție ați fost?

— Da. Nu cred că au fost prea impresionați.

— Ideea era dacă-i ajută în vreun fel...

— Mă îndoiesc.

— Nici dumneavoastră nu știți nimic altceva de el, nu?

— Nu, v-am mai spus.

— Da, așa e.

Voce ca de doagă. Și degete urâte. Alex se uita mereu la degetele oamenilor. Mă rog, se uită... Și asta stă și citește toate paginile alea din nou, cu mine, aici? Doamne Dumnezeule! O să dureze o mie de ani...

— Le-ați citit?

— Ce anume? A, nu, mă tem că nu. Nu în totalitate. Eu nu mă prea pricep, oricum.

Mișto. Acum îmi zâmbește de parcă aș fi complet idiot.

— Credeți că sunt ale lui?

— Asta, sincer, aștept mai mult să-mi spuneți dumneavoastră.

— Da... știți, ele nu sunt neapărat literatură... sunt...

— ...niște notițe.

— Dacă vrei... e un fel de jurnal, e și un fel de roman... sunt transcrieri ale unor convorbiri... unele destul de personale.

— Da, am văzut și eu.

— De-asta mă gândeam că sunt și lucruri care v-ar putea părea cunoscute și atunci părerea dumneavoastră e mai relevantă ca a mea. Noi doar i-am publicat niște cărți. Îl cunoșteam, adică îl cunoaștem...

— Nu vă faceți probleme.

— ...adică vreau să spun că, din punctul de vedere al stilului, da, îmi sună a Alex Hriavu, dar cred că, totuși, numai cineva apropiat poate recunoaște eventuale detalii intime care să confirme că nu e vorba de o glumă sau mai știu eu ce...

— Nu eram apropiați. Părinții au divorțat. Eu am rămas cu tata, el cu mama. Nu ne întâlneam prea des. Eu nici nu-l citeam. Nu citeam nici articole de-ale lui.

— Înțeleg.

Pe dracu' înțelegi!

7. Pentru Ema

Să ne imaginăm că azi e ziua ta.

Te bucuri?

Bravo! Am să-ți dau ceva de făcut. Vrei? Și dacă nu vrei, tot aia e.

Ema. 32 de ani. (Vrei mai puțin? Nu-ți dau, asta e. Am împachetat alt cadou.) Lingvistă. Te dor picioarele. Te-ai afundat într-un fotoliu comod (vai, ce clișeu oribil! Iartă-mă, Ema, o să revin și o să corectez aici), într-o librărie. Ești în vacanță. În Spania. Citești despre Omalissan cea cu gâtul lung. Era povestea mea, dar ți-o dau ție. Asta-ți dau de ziua ta. O poveste cu o prințesă vizigotă. Îți place?

Bun.

E la Sevilla librăria ta. Omalissan s-a lăsat și ea să alunece leneș pe un divan căptușit cu perne moi, de mătase. Poartă patru coliere suprapuse, are ochii smălțuiți cu *kohl* și părul împletit cu panglici galbene, tivite pe margini cu dințișori sângerii de coral. Poartă șalvari străvezii, verzi-albaștri

și un nume berber, Omalissan. În urechi îi lucesc șerpi de aur, încolăciți de lobii mici ca două scoici încă din vremea primului ei soț. Vizigotul.

E blondă Omalissan. Blondă ca tine. (Ți-am spus că azi ești blondă, nu?) Asta-i și place lui Musa. Nu carnea ei, care a început deja să se înmoaie. Nu sternul proeminent. Nu degetele sidefii, încărcate de inele țuguiate, greoaie sub apăsarea pietrelor care nu de mult gemeau în sipetele beduinilor.

E blondă. Și a fost femeia altuia. A seniorului Sevillei, răpus de o suliță arabă. I-a trecut prin ureche, zice-se, și trebuie că s-a înfipt direct în creier, că i-a străpuns gândurile.

Musa o privește cu ochi înguști, ca pe un obiect de preț, dezvelit de veșmântul ei lung, de prințesă cusută de vie în straiile ei creștine. Nu, nu e frumoasă. În cinci ani pielea ei se va văluri în cute fine, la început, apoi din ce în ce mai adânci. Se va strânge deasupra buricului, se va încreți în josul pântecelui, pe deasupra coatelor și la începutul coapsei, va atârna de pe carnea moale de-a binelea a brațului, acolo unde el se lipește de trunchi, îi va brăzda gâtul cu dune șerpuite ca drumurile berberilor în furtuna de nisip. Și așa va fi și obrazul ei, acum fin ca năframa care n-a șters de sânge chipul vizigotului. Granulat. Nisipiu. Fără urmă de strălucire alta decât cea dată de sulemenelile pe care Riya i le pregătește de pe-acum, în fiecare dimineață.

Nu e frumoasă. Dar e albă. Și atât de blondă... Și a fost a lui. A celui alt. A vizigotului.

Nu a plâns. Nici când Tariq a vrut-o pentru el și l-a împroșcat pe Musa cu venin, ca o viperă ce e. Musa a plătit-o cu aur, s-a tocmit pentru ea sub privirea ei atentă, înțepenită pe mâna lui încărcată cu smaralde. După ce Tariq a oftat împăciuitor, scormonind absent în vintrele cufărului, Musa i-a scos de pe deget inelul mortului și a pus în locul lui un safir imens, aidoma catifelei în care era înveșmântată. Ea și-a înclinat capul a supunere, el i-a smuls diadema sărăcăcioasă de prințesă creștină și plasa care-i zăgăzuia noianul de păr cânepiu. Nu a întrebat-o cum o cheamă. A atins neîncrezător un zuluf cum nu mai văzuse până atunci și a chemat-o la el pe numele ei cel nou – Omalissan.

În partea cealaltă a încăperii înalte, de piatră, Tariq o târa de plete pe cea mai frumoasă dintre cele cinci soții de seniori ascunse în fortăreața de la Úbeda, îi sfâșia hainele negre, îi înăbușea țipetele cu fâșii de postav

transformate-n căluș. După o noapte plină de hohote în iatacul lui improvizat, avea să-i taie gâtul, plictisit de atâta plâns.

Dreaptă, fără un cuvânt, Omalissan a înțeles să-și poarte safirul ca pe o cheazășie a faptului că nu va sfârși ca Blanca, cel puțin nu în noaptea aceea. Musa, mai puțin sângeros, a lăsat-o să-și lepede singură straiiele albastre, închise până sub bărbie. Sub ochiul lui, care o cerceta cu o atenție netulburată de prea multă dorință, Omalissan a înțeles că se află în puterea unui colecționar, interesat mai mult de trupul mortului căruia-i aparținuse ea înainte decât de al ei, de rangul care-o făcea prețioasă ca un giuvaier, de noutatea pletelor ei deschise la culoare și a pielii nemușcate de vânt, sigur, dar nu atât de femeie, cât de prințesă, de soție, de ce însemnase ea pentru cei înfrânți. Musa era fascinat de puterea lui de a-i schimba numele, de a-i atinge șoldurile, de a o dezbrăca de viața ei trecută și de a face din ea un odor al plăcerii lui. Avea s-o păstreze ca pe o sălbăticiune scumpă, amintire a bătăliei, a victoriei și, mai ales, a lui, Musa, acum în floarea vârstei.

La cinci luni după ce-și pierduse soțul în lupta de la Guadalete, nimeni nu mai știa cum o chemase pe Omalissan, înainte de Musa. Din toată curtea lor, pradă urgiei berbere, ea era singura care mai trăia.

I-ar fi putut curma zilele în orice clipă.

Chiar și acum.

Nu sunt decât două ceasuri de când Omalissan a înghițit în taină băutura amăruie care o să-i împiedice și luna aceasta pântecul să rodească. Orice altă sclavă prinsă că-și otrăvește măruntaiele ca să nu poarte copiii stăpânului ei ar fi plătit cu viața. Ea, nu. Musa știe, dar se face că nu vede. O lasă să creadă că a reușit să-i înșele agerimea și de data aceasta. Omalissan își plătește ierburile care-o fac stearpă cu perle dăruite de el. A cumpărat o slujnică arabă, cu buza despicață, și-i dă, în fiecare lună, o nouă sferă perfectă de lumini roz-gălbui, desprinsă din șiragul care-i înconjoară mijlocul. Oare ce va face când se vor termina? Musa așteaptă cu interes rezolvarea ecuației. Între timp, închide ochii.

Și tu îi închizi. Pleoapa cade cu foșnet, acoperă pupila. Catifea grea ca de cortină.

— Ce citești?

Și-i spui de femeia din carte. De Musa cel care în spatele urechii stângi își numără deja primele fire albe, de mortul de la Guadalete, de pe degetul căruia unul din arcașii lui Tariq a smuls un inel aidoma celui pe a cărui urmă de piele subțiată strălucește safirul lui Omalissan.

Afară, orașul întreg respiră căldură stătută, boare ușoară, de seară molcomă, scăldată în portocală putredă. Jumătate parfum, jumătate miasmă. Vă pierdeți printre ziduri șerpuitoare, pe sub porticuri, pe lângă vitrine colorate și trăsuri cu vizitii veseli și limbuți. Râzi. E frumoasă lumea de-afară. Frumoasă și ispititoare. Numai că astă seară n-o guști pe de-a-ntregul. Ți-ai lăsat câteva gânduri în caseta cu bijuterii a lui Omalissan, acolo unde ea tocmai își îngroapă colierele ca-ntr-un miniatural sicriu de mahon, așa cum face în fiecare seară. Înmormântată cu ele rămâne, câteva ceasuri, și Sevilla. Tu nu știi, dar tocmai ai trecut pe lângă seraiul lui Musa. E o stație de autobuz acum acolo, înflorită în buza unui parc. Ai mai rămâne o vreme cu ea, cu străina asta blondă și atât de supusă, de închisă în ea și-n straiile ei transparente, sub care bate grav și egal o inimă aproape opacă.

Nu-ți face griji. Am să-ți mai povestesc despre ea. Am să-ți mai povestesc și mâine...

— Îmi cer scuze. M-ați așteptat mult?

Doar vreo douăzeci de minute...

— Nu, deloc, acum am ajuns și eu.

E incredibil cât de cretin pot să sun câteodată.

E mai tânără decât mă așteptam. Pulover negru, lălău. Exces de rimel. Păr tuns asimetric, așa cum se poartă acum. Nu-i stă bine. Sâni mici. Parcă. Unghii scurte, pătrate, nedate cu lac. Îngrijite, totuși. Uite că iar m-am uitat...

— Aveați dreptate. Nu semănați.

— Poftim?

— Cu fratele dumneavoastră. Nu semănați.

— L-ai cunoscut?

— Nu, dar știam cum arată. Îi știam poza din revistă. V-am spus că-l citeam. Îl citesc, de fapt...

— Te rog, nu mă mai domni. Eu sunt David.

— Ada.

Mână mică și rece. Zâmbet cu toți dinții. E drăguță.

— Oricum, m-ai recunoscut din prima, n-ai avut nici o ezitare.

— Păi, da, sunt destul de intuitivă de felul meu.

Ah, momentele astea de pauză, când râzi un pic forțat, un pic încurcat și pe urmă te trezești că nu mai știi ce să spui. Oribil!

— Mulțumesc.

— Pentru?

— Pentru c-ai venit. Pentru mail. Pentru folder... M-am apucat să-l citesc. E... e ceva.

— Da, e.

— Mă gândeam...

Uite-o cum își îngustează ochii... Face așa din momentul în care i-am zis că m-am apucat să citesc. Ca și cum mi-ar spune „da’ ce naiba ai făcut până acum?” Uite c-am făcut. Nu-i treaba ei. Întotdeauna mi-au fost antipatici oamenii care se cred mai deștepți decât alții. Îi înțeleg, dar îmi sunt antipatici.

— ...că poate o să-mi spui mai multe.

— Despre cum l-am găsit? Mă tem că nu am mult mai multe de povestit. E pe cât de simplu, pe atât de puțin credibil. Cum vă spuneam în mail...

— Cum îți spuneam...

— Cum îți spuneam, da...

Clar, nu mă are la ficați. Și ce voce egală are... Ok, s-o ascultăm din nou. Să auzim iar cum a coborât la micul dejun, într-o dimineață, fără prietenul ei, care s-a trezit mai târziu, trebuie că erau certați, dar astea nu sunt lucruri de pus pe tapet la prima întâlnire cu un David care-ți e antipatic și pe care-l domnești. A doua cafea. El întârzie. Ea a dat gata o farfurie de ouă cu șuncă și trei biscuiți. Are procese de conștiință că a mâncat așa mult... nu, nu e nevoie să-mi spună chestia asta ca s-o văd cum se ridică și cum întreabă la recepție dacă au *wireless*. Da, au.

Își aranjează fusta cu palma deschisă, degetul mic puțin depărtat de celelalte, buzele strânse, umbre de riduri în colțul gurii.

Log in.

Mailul 1. Mailul 2. Mailul 3.

Super.

Mailul 3 s-a blocat. Ca tot sistemul, de altfel. Ar fuma. Cută dreaptă între sprâncene. Aici, în hol, e aproape de lift. Dacă el ar veni, l-ar vedea. Nu vine.

A început să numere oamenii care ies din lift. Să-i pună în cutiuțele lor, cu etichete bine lipite, așa cum face cu toată lumea. Ordonat. Atent.

Neamț, în jur de cincizeci de ani, pantaloni scurți albi, aparat de fotografiat Nikon, pălărie colonială. În vacanță cu soția. Soția e grasă, albă și crează ca o oaie. Geantă plină de creme dermoprotectoare.

Cuplu de japonezi, cam treizeci, mici de înălțime, brațări identice la mâna stângă. Nu sunt căsătoriți.

Adolescent occidental, vârstă nedefinită, coșuri, certat cu părinții, în vacanță cu părinții, certat cu lumea. Măinile în buzunare. Buzunare mari. Pantaloni cargo, tricou bleumarin cu dungi albe. Sau alb cu dungi bleumarin...

— ...și atunci mi-a atras atenția un document de pe Desktop. „alx“. L-am deschis și... restul îl știi...

Da, probabil.

El a mai întârziat cel puțin douăzeci de minute. Ea a așteptat până când nervii i-au sfârșit ca-ntr-o tigare încinsă. Tastele telefonului, apăsată cu arătătorul.

— Ce faci, nu vii?

Spanioli, patruzeci-patruzeci și cinci, boemi, nu foarte bine dispuși. Ea e frumoasă. Bronz auriu. Păr șaten deschis, lung. Șlapi. Unghii urâte la picioare.

— Aveam vreun motiv să cobor mai repede? Ne grăbim undeva?

Suedeze postadolescentine gălăgioase, maieuri cu bretele subțiri, băsmăluțe colorate, ochelari de soare ieftini.

— Te aștept de jumătate de oră.

După ce telefoanele se închid cu zgomot abia perceptibil pe fundalul vocilor lor ridicate, își ia geanta și pleacă. Singură. Îi tremură buza de sus.

Degetele netezesc inconștient o cută inexistentă. Telefonul alunecă în geantă. Hotelul rămâne în urmă.

Româncă, vârstă incertă, fustă albastră de stambă. Singură.

La moartea Leei, mama și cu mine am moștenit casa de pe Intrarea Vâlcului. Ne-am dus acolo într-o dimineață, pe la zece. Am deschis poarta mare, de fier și am intrat. Totul era stins. Lea a murit într-un sezon de grădină japoneză, cu pești roșii în geana de lac artificial, orhidee galbene și mov căscându-și gurile lipsite de parfum în firida de lângă scară și o cascadă miniaturală țărâind în fundul curții, dintre pietre cenușii, teșite. Când ne-am dus noi acolo, se veștejiseră toate. Se trecuseră brusc. Parcă nici n-ar fi fost. Casa de la numărul 14 dormita într-o curte obișnuită, cu tomberon ruginit la intrare. Bălți fără pești. Un furtun spart, sugrumat de pietriș în spatele casei, clipoceă pe lângă aleea care ducea la ușa din față. Pereți crăpați, zgrunțuroși, terni, asediați de un răsad firav de gura-leului. Nu mirosea a nimic.

Într-o dimineață, Ivan se trezi cu senzația bine definită că aude Neva. Se ridică într-un cot, dădu la o parte așternuturile întotdeauna albe ca smântâna din cana cu lapte și privi pe geam, la petecul de curte în care Dominique își hrănea deja cele paisprezece găini gureșe, înconjurate de foste gălbenușuri piuitoare și mâncăcioase. O urmări o vreme cum își șterge fruntea de nădușeală, cum vorbește cu zburătoarele care mai că i se anină de colțul suflecat al șorțului, unde ține punga cu mălai. Clar, nu era Neva.

Jos, în sala mare și niciodată foarte bine încălzită, îl așteptau o bucată de brânză și trei chifle calde, pe ultima masă, din colț, de lângă tejghea. Lui Ivan nu-i era foame, însă mănca așezat, cu grijă să nu lase firmituri pe fața de masă proaspătă a lui Dominique.

După care puse laptele la încălzit. Când să dizolve în el o lingură de ciocolată, Alioșa i se atârname deja de picior, întorcând spre el o privire cârpită și albastră pe la colțuri. O voia pe maică-sa.

Dominique intră în bucătărie îngânând un cântecel fără noimă, atârână săcoteiul cu mălai în cuiul de după ușă și-și șterse palmele de șorț, în timp

ce Ivan își hrănea deja conștiincios fiul, cu biscuiți muiți în lapte.

— Iar îi dai ciocolată? zâmbi ea, mângâind creștetul copilului.

— Are și puțină scorțișoară. Un vârf de lingură de miere și trei boabe de piper. A, și un praf de vanilie.

— Măi să fie..., făcu Dominique amuzată, aranjând lingurile mari, de lemn, în paharul smălțuit din capătul mesei lor.

Aliașa plescăi pofticios și aprobator, încurajând mâna lui Ivan, echipată cu un ultim biscuit muiat în ciocolată, să vireze spre el.

— Auzi...

— Aud.

— Tu cum crezi că ar trebui să arate un desert care să se numească Neva? Ce gust să aibă?

Dominique ridică spre el o uitătură verde și clară, care n-avea nimic de-a face cu Neva.

— De unde să știu eu? Tu ești rusul din familia asta.

Cum importul de biscuiți stagnase, Aliașa găsi cu cale să protesteze împrășcând cu lingurița în restul de ciocolată. Fața de masă a lui Dominique, tapetată cu pete maronii, părea să le întoarcă o privire căpruie și austeră.

— Uite ce-ați făcut! Niciodată nu ești atent la el când mânâncă...

— Mă gândeam, continuă Ivan nestingherit, îndepărtând lingurița beligerantă din mâna copilului, să fie ca un fel de budincă... sau poate ca un flan. Da, un flan ușor... cenușiu, adică nu chiar cenușiu, mai degrabă un roz pal cu iz cenușiu, glazurat cu rom. Ce zici?

— E previzibil, i-o întoarce Dominique, nemulțumită de incidentul care-o făcea să surghiunească fața de masă în coșul de rufe.

— ...și cu un strop de galben în centru, ca puii tăi...

— De ce ca puii mei?

— I-am auzit de dimineață, când visam despre Neva.

— A, bun.

— Dar ce să fie centrul cel galben?

— Marțipan.

— Cum să pun marțipan într-un flan? Și cum să-l fac galben?

— Asta-i specialitatea ta, rusule, răsese ea, uitând de rufe și întorcându-se drăgăstoasă spre Alioșa.

— Iar îți sugi degetul? Ce-o să ne facem cu tine? Ai văzut ce-ai făcut cu ciocolata? Sunt foarte supărată pe tine, măi, puiule de rus, măi..., îl mângâie ea cu vocea caldă rezervată lui și puilor de găină.

— ...poate-o glazură de muștar. Cu marțipan în centru și... și... și mușețel pe deasupra! Asta e! Mușețel!

Triumfător, Ivan întinse o față de masă nouă, cu dungii albe și roșii, ca de braserie.

Degetul lui Alioșa alunecă dintre buze și ochii i se deschiseră într-un alt ochi, de apă clară, estuar al nuanței lui Dominique.

— Rusule, să mânânci tu asta!

— Îți spun că e genial! Dă-mi creta să scriu!

— Nu mai avem cretă!

— Cum nu mai avem cretă?

— Uite-așa, ai folosit-o pe toată alaltăieri, când cu aspicul de mistreț și limbă de capră. Știi. Ți-a cu capere.

— Incredibil, făcu Ivan, lovindu-și fruntea cu palma care-i acoperea fără efort și jumătate din nas.

— Îți mai iau o cutie la prânz, când mă duc să-mi iau bicicleta de la Sandrine, zâmbi ea împăciuitor.

— Ți-a reparat-o?

— Cred.

Alioșa își relua explorarea gustativă a degetului care păstra încă o vagă aromă de biscuit, plescăind nostalgic, cu ochii la pachetul abandonat pe poliță.

— O să uit rețeta, mormăi Ivan.

— N-o s-o uiți.

Palma ei, mică, un pic aspră, i se opri o clipă ușor pe umăr.

— Alioșa, lasă degetul! Ivan, în jumătate de oră deschidem. Îl duci tu sus? Trebuie să mă apuc de pâine.

— Da, sigur. Deja am început să uit..., făcu el, urcând fără chef scara înapoi spre etaj, cu copilul sub braț, molfăind o mânăuță plină de salivă.

— Flan cu muștar și mușețel!, strigă ea binedispusă în urma lor, și poate-i pui și niște cireșe, ceva, să-l mai înveselești!

TO: ADA

FROM: DAVID

...ȘI CUM AI DAT DE MINE?

16:51

TO: DAVID

FROM: ADA

ÎȚI SPUN DATA VIITOARE.

16:53

TO: ADA

FROM: DAVID

CÂND E ASTA?

16:53

TO: DAVID

FROM: ADA

MÂINE LA ȘAPTE. LA FÂNTÂNĂ, LA UNIVERSITATE.

8. ...

Ai mei s-au despărțit într-o joi dimineată. Extrem de civilizat. Fără tam-tam. Ne-au așteptat să venim de la școală. Întâi David, pe urmă eu. Am mâncat toți patru, am schimbat banalitățile obișnuite, am și glumit puțin, lucru din ce în ce mai exotic la noi acasă.

După care ne-au spus povestea ibricului de ceai. Ceaiul sfârâise în dimineata aceea de joi ca o turbină dezlănțuită în umila noastră bucătărie de bloc și, privindu-l sterp cum dă în clocot, fără să schițeze vreun gest, ai mei

se treziseră gândind pentru prima oară același lucru, în ultimii doisprezece ani. Ne așteptaseră să plecăm la școală, fără să spună nimic și se priviseră, în sfârșit, ușurați când ușa se închisese în urma noastră și tusea mea, pe scară, îi anunțase că ne îndepărtăm. Au așteptat să mai coborâm un etaj până s-au repezit unul de gâtul celuilalt, râzând în hohote și alintându-se cu numele din primii ani de căsnicie.

Se priviseră, cum spuneam, cu căldură, cu descătușare, completându-și frazele, ca niște adolescenți fermecați unul de celălalt și de puterea lor de sincronizare, își atinseseră degetele roșind, plutiseră prin autobuze, în drum spre serviciile lor mohorâte și zburaseră înapoi acasă, la sfârșitul programului. Tresăriseră vinovați ca doi îndrăgostiți surprinși sărutându-se când soneria îi împiedicase să-și împărtășească până la capăt toate detaliile divorțului născut din senin, ca o idilă de primăvară.

David și cu mine i-am ascultat uluiți turuind despre cum și ce o să facem, cine unde rămâne, împărțindu-și fără urmă de ranchiună obiectele, între care și pe noi, fără cea mai mică grimasă de încrâncenare.

Încă mai cred că niciodată nu i-am văzut atât de fericiți.

Au împachetat febril, până spre miezul nopții, fiecare vorbind aproape doar cu copilul pe care și-l revendicase și făcând abstracție de băiatul *celuilalt*, ca și cum el încetase cu totul să existe, să respire, să aibă nume.

Când am ieșit să fac ture cu bicicleta în jurul blocului, pe întuneric, sufocat, tata nu mi-a spus nici un cuvânt. Mama era prea ocupată cu o colecție de poezie franceză, din care nu găsea al doilea volum. N-au auzit când ne-am întors. Mut, David se refugiase într-un colț din sufragerie, cu o cutie de *Nu te supăra, frate* în brațe. Era nedesfăcută. O primise de Paști.

O săptămână mai târziu ne-am mutat, cu aceeași aură de irealitate plutind în jurul evenimentului pe care mama l-a sărbătorit, în noua noastră locuință, cu o cină fabuloasă, numai pentru noi doi. Niciodată nu am aflat nici cum nimeriserăm în casa aceea, așa de repede, nici cum a făcut ea rost de icre negre. Poate că nici nu erau adevărate. Știu că mă uitam la ea cu senzația că a întinerit brusc. Purta o rochie maro cu dungulițe fine, ruginii, era proaspăt coafată și, pentru prima oară de mult timp încoace, nu mai avea pungi sub ochi. A încercat să-mi mai povestească, așa, ca în copilărie, despre cum se plimba țarul din cartea ei nescrisă într-o dimineață pe Nevski Prospekt, care

pe-atunci nu se numea Nevski Prospekt, când... i-am lovit cu pumnul în masă, bădărănește. N-am lăsat-o să termine. Parcă o văd cum mă privea mirată, ca o fetiță care nu știe pentru ce e pedepsită.

Am trântit ușa camerei mele, am dat muzica tare cât să bată-n țeavă vecinul de dedesubt și m-am străduit din răputeri să nu plâng. Între dinți aveam pâine prăjită și icre.

Mai târziu, am aflat că David luase ceainicul. Nici unul din părinți nu l-a vrut.

...

Prima oară mi-am dorit să dispar în ziua în care a murit grădina Leei. Pe tocul ușii era lipit un melc cafeniu. Sinistru. Bălos. Cu ochi expandați, la capetele coarnelor.

Mama m-a tras înăuntru. Toată ziua am scotocit prin dulapuri, prin sertare, prin lada de sub pat. O viață îmi dorisem să mă pierd în sertarele Leei, să rămân singur la ea în bibliotecă, să miros, unul câte unul, parfumurile ei vechi, din baie, despre care mama obișnuia să spună că „duhnesc a Paris“. Fără Lea, biblioteca era o cameră obișnuită, doldora de cărți, complet lipsită de ceremonia misterioasă a inițierii într-un spațiu schimbător și fantastic. Parfumurile miroseau bulgărește. Cu nasul în ele, am închis ușa de la baie și am plâns.

Când am ieșit, mama mi s-a părut îmbătrânită brusc. Dacă aș fi văzut-o pe stradă, aș fi confundat-o cu una dintre femeile fără povești care vânturau la piață plase cu ochiuri. Noi doi uram plasele cu ochiuri. Ea și cu mine.

Își pusese ochelarii pe nas și își sprijinise coatele pe masa sculptată a Leei din bibliotecă. Masa sub care mă jucasem toată copilăria. Din picioarele ei cilindrice, masive, imaginasem coloane de palat, sub tavanele căruia, tivite cu liane, mă ascundeam de o junglă imaginară, cu boturi și colți și răgete nemiloase care atunci nu mai aveau cum să ajungă până la mine...

În față avea un dosar mare, cu acte. Le studia unul câte unul și le punea într-o mapă verde.

Era august și transpirasem. Pe fereastra deschisă, vedeam, din bibliotecă, melcul mare cu ochii deasupra capului, enormi, bulbucați, înaintând prin zeama verzuie pe tocul exterior al ușii de la intrare.

Mi s-a făcut greață.

Cu picioarele încolăcite în jurul colonadei vechiului meu adăpost, mama tocmai împăturea un certificat de naștere.

Pe Lea o chemase Delia Hriavu.

Am închis ochii.

Îmi simțeam stomacul în gât și melcul urcându-mi pe piele, în spuma lui grețoasă, de culoarea șteviei. Numai că nu mai aveam unde să mă ascund de el.

David.

Îmi era dor de David.

Hoașcafacefarmecehoășcafacefarmecehoășcafacefarmece...

9. Ema. Schiță finală. Tranziție spre portret

Unde să te duc azi?

Femeia Lego. Ți-aduci aminte? Cu picioarele grele, umflate în sandale. Ai intrat pe poarta Muzeului. N-ai chef. Îți înăbuși câte-un hohot de râs. Ai piele de vară. Știi? Din aia aurie, care miroase a mare. Numai că tu o ai de la tub. Altfel te cojești. Te faci solzoasă ca un pește japonez cu spinarea jupuită. Și nu vrem asta. Nu, nu.

În colțul sălii nr. 7 e o cameră de luat vederi. Te uiți direct în ea și râzi înfundat, cu nasul în eșarfă. E albastră. Ți-ai legat-o la geantă. Iei o bomboană cu mentă. Faci o piruetă. Nu te oprești în fața nici unui tablou. Azi ești Ema cea proastă. Ești bronzată și miroși bine.

Și te uiți direct în cameră. Obraznic.

O-ma-li-ssaaaaaaaaaaaaaan...

A fost povestea mea. Am găsit-o într-o carte prăfuită, în biblioteca unei femei fabuloase. Aveam, cred, vreo cincisprezece ani.

Mă încruntam geamăn cu sprâncenele aproape împreunate ale lui Musa. Uns cu uleiuri fine și sprijinit pe perne moi, așteptând ca pomezile să-i invadeze por după por, îl ascultă pe Ahmet hârâind șoaptă după șoaptă în catifeaua înserării.

Tariq nu vrea război. Și nici aur, și nici măcar pe femeia cea blondă, pe care i-o cere cu atâta obrăznicie. Nu. Nu e asta. E nevoia lui de a strânge lațul. De a vedea grumazul lui Musa plecându-se, cu supușenie. E primul semn de slăbiciune. Musa știe și nu spune nimic.

Ascultă.

Ascultă în tăcere. Dacă lovește acum, pe neașteptate, Tariq tot o să-l copleșească. Ai lui sunt prea mulți. Și dintre cei mai buni. Dacă i se supune... ochii lui Musa aleargă printre stropii havuzului abia mijit între măslini. Dacă i se supune...

— Îi mai dau două lăzi cu aur.

Ahmet se oprește scurt și se înclină, cu mâinile la piept.

— Și i le dau pe Rima și pe Safya.

Privirea lui Ahmet rămâne plecată. Nările lui adulmecă deja sângele lui Musa pe dalele mari, de marmură gălbuie.

Din filigranul ferestruicii deschise în zid ca un ochi împăienjenit simte privirea verde a femeii blonde furișându-se ca a unei arăboiace până la ei. Sălbatică și temătoare, fără grai, fără umbră, aproape.

— Atât, sună apăsător glasul lui Musa în întuneric.

Sitt îl șterge cu un burete mare și-l ajută să-și îmbrace veșmântul alb. Pentru Ahmet, fratele de arme al stăpânului lui e deja o stafie. Cuvintele lui vin din trecut.

— Atât.

Oare știe că pe ea o cere Tariq?

Idris și Tayyib, oamenii lui de încredere, pregătesc deja de drum darurile lui Musa. Printre măslini, se aude plânsul Rimei. E îmbrăcată în văluri aurii și poartă bani de argint la glezne. Nu are mai mult de șaptesprezece ani. E mai tânără și mai frumoasă decât Omalissan. Ahmet îi aude podoabele clinchetind stins pe alte pardoseli, captive în jurul unei glezne inerte. E frumoasă, dar nu e ce vrea Tariq. O să-i taie gâtul, ca și Safyei, când o să vadă că nici una din ele nu e vizigotă. Că nici una nu e blondă.

În spatele zăbrelelor, giuvaierul lui Musa sticlește în noapte. Ce-o fi făcând-o atât de prețioasă? Omalissan se roagă, pe limba ei, pentru sufletele berberelor care mor în locul ei. Cuvintele ei curg în șoapte din ce în ce mai

apropiate și se usucă în întuneric, ca uleiul devenit una cu pielea cafenie a stăpânului.

10. Tu. În sfârșit, tu.

...și hai să-ți spun eu mai departe ce se întâmplă. E tot noapte. Noapte în Al-Isbili. Așa se numea atunci Sevilla. Poarta mare, de lemn, alunecă în lături. Tariq așteaptă.

Pielea lui e plină de zbârcituri și afundată în ciupituri de vărsat. Ahmet atinge podeaua cu fruntea și așteaptă și el. Răcnetele. Furia. Spaima. Goana. Așteaptă muțenia femeilor cu ochi mari, care nu vor apuca să strige, galopul lui în întuneric, drugul greu, care nu va mai cădea în urma lor, capul lui Musa rostogolit în pulbere, zorile, cu sângele femeii blonde înnegrindu-i pletele și umerii.

Grădina lui Tariq miroase a trandafiri mici, cu petale bătute, ca de garoafe. Căldura cade în falduri grele. Rima cade înainte de primul răcnet. Cade tăcut, între tufele înmiresmate.

Prima oară se întâmplase prin toamnă. Într-un octombrie ruginiu, drapat în miros de roșcove, de roșii uscate și turte cu miere, lapte de capră și hrean. Într-o sâmbătă. Ivan veghea focul abia pâlpâind în cuptor. Era mult după ora închiderii. Dominique și Alioșa moțăiau în balansoar. Se trezise privindu-i. La început cu duioșie. Era cald în bucătărie. Dușumeaua licărea roșiatic în asfințit, cu luciri care aminteau că prin corpul bradului acum încremenit pe sub mobile pulsase, nu demult, rășină. Chipurile lor, aurii ca turțițele lui Ivan din cuptor, îi dăduseră, la început, o stare de bine, de apartenență molcomă la realitatea lui domestică. Le ghicea zâmbetele de a doua zi dimineată, degetele lui Dominique străduindu-se neîndemânatic să cârpească o pereche de ciorapi de lână, Alioșa mușcând dintr-o gutuie, cu buzele strânse ca pojghița de smântână în gulerul câinii de lapte. Îi vedea genunchiul julit din pantalonii cenușii, suflecați deasupra gleznei, croiți de Colette, soția postăvarului din colț, cu trei luni în urmă. Îi simțea sângele viu, sub crustă. Sânge din sângele lui. Umărul lui Dominique între cutele

rochiei ei albastre de duminică. Ridurile ei fine, gemene, din colțul gurii. Nasul lui cârn. Vocea ei, când chema găinile, dimineața, când îi vorbea lui, mereu pe sub gene, pe sub sprâncene, printre cuvinte... Dintr-odată, simțise cum îl cuprinde panica. Subit. Inexplicabil. Dureros ca un pumn primit în stomac. Dominique suspinase în somn, dezvelindu-și vocea fără silabe, fără consoane, fără vocale, fără *a* și fără *e* și fără *pbcfdgjlmsr*. Vocea ei adormită. Vocea care nu spunea nici *smântână*, nici *nu e voie*, nici *te iubesc*, nici *mai trebuie șofran*, *Vania*. Nimic. Ivan își simțise fruntea grea de sudoare și degetele încovoiate într-un tremur necontrolat.

Fără sens. Totul era fără sens. Imaginea lor, acolo, complet idilică și, totuși, reală, gata să-i invadeze fiecare por și fiecare suflare, să-l înghită cu totul, să-l mistuie laolaltă cu fasciculele de lumină tomnatecă.

O vreme, își spusese că era teama de a-i pierde. Pe ei, miezul ființei lui. Oaza lui de liniște. Știa, însă, că nu fusese așa. Nu întru totul. Simțise sângele scurgându-i-se din obraji, până când rămăsese palid ca o frunză scofâlcită, ea singură semeață sub o pală de vânt. Simțise încăperea răcindu-se brusc, ca și când s-ar fi deschis o ușă inexistentă până atunci în interiorul lui, acolo unde frigul își găsea, cu fiecare clipă, un sălaș mai primitiv.

Prin iarnă, începuse să-și piardă pofta de mâncare. Dormea pe sponci, adâncit în coșmaruri care-l sleiau până-n zori. Gătea simplu, fără imaginație. Îi dădea lapte cu cacao dimineața lui Alioșa. Mașinal și fără pic de vanilie.

După Crăciun, panica îl vizitase din nou. Alioșa gonea un căluț de lemn în jurul bradului. Dominique râdea și bătea din palme. Avea părul strâns la spate, cu o panglică verde, și purta o bluză albă, încrețită la gât. Era frumoasă, se gândise Ivan, plimbându-și privirea pe carnea pufoasă a brațului, pe linia fină a gâtului, printre buclele arămii, pe sub buza de sus, poate puțin prea subțire, dar invadată de gustul ei aerat și primăvăratec. Era... frumoasă.

Știa. Știuse de la început.

Erau tot ce-și dorise. Îl apăsau. Îl sufocau ca o bucătărie îmbâcsită de carne arsă. Fiecare moment tihnit, de... să fi fost fericire?, îl apropia puțin de moarte. Fiecare suflare a copilului lui cu obraji bucălați îi aducea aminte că într-o zi, poate peste un an, poate peste zece, poate peste cincizeci, el,

Ivan, nu va mai sufla deloc. Ei doi îl vor găsi într-o dimineată țeapăn, încovrigat și rece. Finitudine. Fi-ni-tu-di-ne. Îl vor plânge și-și vor vedea mai departe de viață. Sfârșit. Punct. Gata. Simplu. Atât de simplu. Atât... de simplu.

Nu se hotărâse să-i părăsească până-n primăvară. Era slab și supt. Dominique îi vorbea pe vocea posomorâtă, cu mulți de *ce ai?* și *de ce?* și *totuși, de ce?* care nu-și găseau răspuns. Cutiile de cretă colorată se înmulțeau pe zi ce trecea, stivuite lângă sobă, așteptându-l să-și picteze curcubeiele prăfoase, de spanac și coriandru și verbină și rom și nucșoară și ghimbir și cinesămaștiie... Ivan nu reușea niciodată să le termine, iar ele creșteau, creșteau în stiva lor bine clădită, amenințătoare și ele ca femeia cea tânără și copilul ei blond, care uitase cu totul gustul de vanilie.

Martie venise cu o vizită la Bordeaux, după vin. Plecase cu François, băcanul. Pentru prima oară, după luni de zile, Ivan își simțise plămânii umplându-i-se de aer. Mireasma ademenitoare a vinului trezise în el rețete de curcan umplut cu smochine și doruri după ciocolata sud-americană, în care clocoteau ardei iuți și boabe de cacao zgrunțuroase și parfumate obraznic. În noaptea aceea, se visase pe un vapor care-l ducea departe, spre țărmuri încărcate de o savoare proaspătă, subtilă și, totuși, perceptibilă chiar și după ce pleoapele i se dezlipiseră dureros despărțite de vis de sforăitul lui François.

Se întorsese după două zile, parcă întinerit, cu un apetit sănătos și câteva idei bune de desert. O găsisse pe Dominique în bucătărie. Cocea cartofi. Avea ochii roșii de plâns și chipul subțiat ca de boală. Îi zâmbise ca-n alte anotimpuri, dar refuzase blând să guste din vinul adus de el. Seara, când creta galbenă se terminase pentru prima oară după mult timp, Ivan își stâlcise mintea cum să treacă și la cea verde, s-o mai înveselească puțin. În cele din urmă, îi preparase o cremă de lămâie verde, cu scorțișoară și cardamom. Așteptase nerăbdător s-o audă ghicind ingredientele și flecărind șăgalnic, trecându-și vocalele prelungi peste rețeta cea nouă, așa cum obișnuia să-și treacă degetele, rătăcite în mângâiere, prin părul lui și prin al copilului. Dominique mâncase în tăcere, cu un surâs cuminte și trist pe buze. Vocea ei, carnoasă ca miezul de piersică, îi păruse acum stinsă și subțire.

— Foarte bun.

Se duseseră la culcare tăcuți, fără să fi fost obosiți. Își simțeau gâturile uscate de iubire și limbile legate. Nu dormiseră. Se îmbrățișaseră mut, își mângâiaseră cutele din jurul ochilor, își muiaseră buricele degetelor fiecare în lacrimile celuilalt, râuri fără murmur pe obrajii înveliți de întuneric. Și tăcuseră. Tăcuseră mult, fiecare atent la gândurile celui de lângă el, la inima care bătea în noapte ca după o spaimă din copilărie. Își împletiseră degetele în cuvinte fără trupuri de sunet, cu *d* și *l* și *e* și *h* și ooooooooooooo-uri lungi. Își lăsaseră ochii să sticlească sub o lună inexistentă. Își amintiseră, pe rând, de sufleuri de migdale, coșuri cu prune și râsete și alte degete împletite, vacanțe în Provence, vara în care se născuse Alioșa, sezonul tartelor cu mure, seri cu mesele pline de clienți, de cidru și de vocalele lui Dominique, mirosul de cretă roșie, barba de trei zile a lui Ivan, poveștile cu zăpadă rusească, săculeții cu lavandă dintre rufe, gleznele ei, incredibil de fine, prânzul pe iarbă, cu picioarele goale, nopțile fără somn, alte nopți fără somn, cu dinți abia mijiți, cu vise povestite, împărțite, dumicate în întuneric, cu certuri, cu neștiința lor în ale contabilității biruindu-i jos, în cantină, printre hârtii, cu altfel de tăceri. Își simțiseră gândurile sărutându-se așa cum ei nu o mai puteau face și plânseseră mai adânc, fără lacrimi, îndrăgostiți de respirația celuilalt, de pielea lui, în care se ghiceau amprente ale altor anotimpuri.

— Trebuie să pleci, îi spusese Dominique în zori.

Ivan tresărise, cu auzul cambrat sub vocea ei ca spinarea unei pisici în așteptarea atingerii stăpânului. Era prima oară când o auzea vorbind, de când înțelesese că știa. Se simțea amețit de ceva mai tare ca vinul, o stare de nenumit care-l făcea s-o perceapă departe de el și, în același timp, mai aproape ca niciodată. Ca și cum ar fi devenit parte din el. O parte imposibil de amputat și, totuși, bolnavă.

— Poate că nu. Nu încă.

Somnul cu vise al copilului din camera alăturată. Vocea ei cu gust de cireășă, azi, da, de cireășă..., podelele și pereții încăperii de jos, zugrăvite în fanteziile lui culinare, foșnetul mătăsii care o îmbrăcase în ziua nunții. Poate că nu. Poate că, totuși, nu.

— Trebuie să pleci.

- Cât timp a trecut?
- Poftim?
- De când a dispărut. Cât timp?
- Un an și ceva.

Cel mai mare clișeu al tuturor timpurilor. Țigara de după. Și conversația despre el, în cazul lor.

- Vrei o cafea?
- Nu, mulțumesc.

Se ridică într-un cot, bâjbâind după telecomandă. Tăcerile pe muzică sunt mai puțin personale.

- David?
- Da?
- Vrei să ieșim puțin?

Pescuitul tricoului de pe calorifer. Găsitul șosetei lipsă. Primii ochi dați peste cap („Tu nu fumezi?“ „Nu. Nu-mi plac cearceafurile îmbâcsite.“). Pasărea din colivie. Cheia de pe frigider. Colanții ei gri. Mașina din spatele blocului. Vecina zgâită pe geam.

- Trebuie să oprim să punem benzină.

70, 80, 100 la oră.

- Unde mergem?

— Nu știu.

- Unde mergem?

— Nu știiu!

Colțul de pădurice anostă. Râsul ei plin, de copil. Unghiile tăiate scurt.

- Vedeți că nu aveți voie să opriți aici.

Mai departe.

120.

- Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu!

- Să merg mai încet?

Primele trei săptămâni ale unui *ménage à trois* aproape perfect.

- Mai zi-mi de el.
- Poftim?
- Mai zi-mi de Alex.

Uși care se trântesc și telefoane nocturne. Din ce în ce mai multe țigări. Prea bătrân pentru lacrimi, zice David. Prea bătrân pentru lacrimi, își zice David în barbă și-și promite să nu. Peste două zile ea-i plânge pe umăr și el savurează fiecare moment. E un test de putere. Inexplicabile senzații de erou și mitocan trăite concomitent.

— Exact ca tata.

Exact.

— De ce vorbim așa de mult despre el?

— Despre Alex?

Alex Hriavu. Autorul Alex Hriavu. Alex, care iubea mazărea. Nu suferea cartofii. Slab spre sfrijit. Jalnic la fotbal. Niciodată o pasă bună. Favoritul mamei. Fandosit. Bun la română. Foarte bun. Fost corigent la chimie, fost pământău îngrozit de păianjeni, fost utilizator simandicos de verbe și adverbe și cuvinte de șase silabe în fraze construite pe șase etaje, fost posesor de memorie fotografică, fost sâsâit (s-a corectat, l-au dus la logoped și s-a corectat), fost mincinos de clasă, fost campion la vrăjeală, fost frate distant, gomos și permanent inaccesibil, fostă vedetă de ziar fără tiraj, fost fiu renegat de propriul tată, fost posesor de bulldog francez (da, nu știai?), fost. FOST.

În sfârșit, bilete de avion. Documentul „alx“ (Alex?) împachetat într-o valiză.

Pașaport. Pantofii și cureaua puse pe banda rulantă.

— Ai piuit?

— Nu.

— Nici eu.

11. Eușiel

Când eram foarte mici, David și cu mine eram, nici nu știu cum să spun... apropiați, cred. Un corp comun, fascinat de reviste cu Rahan. Tu nu ai cum să le ții minte. Nici numele nu ne separau. „Băieții mei“, așa ne spunea tata. „Copiii mei“, mama. Ne și strigau într-un cuvânt. DavidAaaaaaaaleeeeeeeeeeeeeex... Nu exista nimic care să-mi fi plăcut și să nu simt nevoia să-l împart cu el. Nimeni nu-și dădea seama

exact unde se terminau talentele unuia și începeau ale celuilalt. O vreme, David s-a bucurat de o faimă de povestitor cel puțin la fel de palpabilă ca aptitudinile mele sportive. Nu semănam, eram, pur și simplu, sudați. Un singur copil cu două nume. AlexDaaaaaaaviiiiiiiiiiiiiiiiid...

A ținut cam cât timp au rezistat și mama cu tata. Și ei păreau lipiți într-o verigă fără început și fără sfârșit, complici chiar și atunci când nu-și vorbeau, stăpâni ai acelorași gesturi, posesorii unui limbaj comun, care nu mai semăna cu vorbirea nimănui și autorii noștri, băieții negemeni pe care nimeni nu părea să-i deosebească.

Acum, când mă gândesc la asta, îmi dau seama că toată epoca aceea avea și ceva rău în ea, că nu aveam individualități, așa cum eram, ramuri ale aceluiași copac, foșnind mereu împreună. Mult mai târziu m-am descoperit pe mine. Am înțeles ce-mi plăcea și ce nu.

Și mai târziu, am descoperit-o pe mama, eternul cameleon, sânge din sângele Leei, care, după ce a încetat să mai fie o femeie îndrăgostită și o mamă cu farmece și minuni și povești cu fiare și mâncăruri nemaiauzite, a devenit unul din cei mai creativi oameni pe care i-am cunoscut, strălucitoare pentru toți cei din jur, în afară de mine. Pentru mine era un om atât de dăruit, că mă miram cum de nu-i văzusem până atunci preocuparea pentru semiotică, abilitatea de a bate ouăle în mai puțin de zece secunde, pasiunea pentru muzică, apetitul pentru călătorie, ochii incredibili, imaginația luxuriantă. Era formidabilă, într-adevăr, dar nu mai era fără seamăn. Nu mai vorbea limba copilăriei mele. Era mama mea, nu și a fratelui meu. Nu și a lui David. Mama mea își părăsise unul din copii, după care înflorise. Nu am iertat-o pentru asta niciodată.

Întâi a fost acea insuportabilă durere de coaste. Ca un început de lume. Ca o întoarcere în lumea aceea de sâmbure primordial, când încă nu ai coaste, ochi, piele. Sub fâșiile de pânză, carnea sângera lacomă de viață, de o nouă viață, a treia, pentru ea.

Sub ochii lui Musa, toate fibrele ființei ei interioare sângeraseră de spaimă, de umilință, de oroare. Și atunci murise puțin, cu numele și trecutul ciopârțite, amintiri serbede a ceea ce fusese odată.

Își amintea ochii lui. Larg deschiși, așa cum își imaginase de multe ori că se deschiseseră și ochii celui alt, ai mortului de la Guadalete, în fața umbrelor ce-i vesteau sfârșitul.

Ascuțit, durerea își făcea loc printre gânduri, amortindu-le brusc, năclăindu-le purulent. Din când în când, degetele îi zburau necontrolat în aer, în încercarea disperată de a-și atinge obrazul. Nu știa dacă, sub pleoapele umflate, ochii ei dormitau sau fuseseră smulși din orbite, nu putea ști. Nici dacă nu cumva îi tăiaseră nasul sau limba sau, pur și simplu, îi creștaseră chipul din tâmplă în tâmplă, cum făceau adesea maurii cu femeile păcătoase, hulindu-le, astfel, frumusețea.

Nu ajungea, însă, niciodată să-l atingă. Nu reușea decât să redeschidă șuvoiul dureros dintre coaste pe care-l simțea gâlgâind din vreme în vreme, semn că, da, era în viață. Încă în viață.

După ceasuri multe, care poate că fuseseră zile, simțise și mirosul mâinii care-i umezea buzele, simțise atingerea care schimba fâșiile de pânză. După care auzise și vocea, într-o limbă neînțeleasă, din care numai numele ei de împrumut, numele spaimei, al rușinii și al giuvaierelor care-i îndoiseră grumazul îi suna cunoscut.

Omalissan.

O duruse. O duruse când sunetele i se desprinseseră din gâtlee, într-un urlat care de-abia mijise a firicel de voce la suprafață, o șoptă firavă ca licărul de viață pe care-l mai simțea în piept.

Măcar, dacă așa, în durere și întuneric, sfârșea această a treia viață a ei, să nu se sfârșească sub numele păgân. Așa că rămășițele glasului căutaseră mâna străină, aducătoare de alinare, încredințându-i numele ei adevărat, cel răpit de Musa și îngropat adânc în sipele cu nestemate.

Nu, nu-i tăiaseră limba.

Cumva, cu greutate, silabele își croiseră drum printre dureri, în timp ce degetele ei, degetele vizigotei, băteau parcă aerul, încercând să atingă brațul din întuneric, să și-l apropie de buze, să-i arate cum se deschid și rostesc, stins, ca din altă lume, cuvântul care închidea în el taina botezului ei.

Isabel...

...

Tot ce știa era că voia să meargă spre Nord. Să mănânce din conserve și să meargă spre Nord.

— Cum te cheamă?

— Ivan.

Atât. Niciodată un al doilea nume. Pe goeletele care tăiau valurile în căutarea balenelor gătea mâncăruri fabuloase din te miri ce. Nu și pentru el. Pentru el era de-ajuns o biată conservă de hering.

În porturi, Ivan cobora semeț și lua drumul piețelor de zarzavaturi, de pește proaspăt și fructe uneori necunoscute lui, care-i fereau pe marinari de scorbut și eșuau ornamental în sosul vreunui șalău cum nu mai gustase nici unul dintre ei vreodată. I se dusesse vestea, din vas în vas. În curând, căpitanii umblau ca turbați după rusul căruia îi cereau fără fasoane să le recreeze gusturile copilăriei.

— Fă-mi budincă de vanilie și fragi!

— Morun cu sparanghel!

— Aș vrea o pulpă de vițel rumenită bine, cu sos de vin alb!

— Struguri cu iaurt dulce!

— Anghinare la cuptor cu lămâie multă și boabe de linte!

— Cotlet de porc cu arpagic!

Toate știa să le gătească Ivan. Și, pe deasupra, le mai făcea berbecuți cu agrișe, brânză de capră bine perpelită în boia din cea mai fină, păstrăv cu afine și migdale prăjite, friptură de căprioară garnisită cu măghiran și ouă de prepeliță, șerbet de cactus, vișine marinate și aromate cu ierburi de Provence... Nu se mai auzise niciodată de așa o mâncare pe un vas. Cu atât mai puțin pe unul pescăresc.

Umbla vorba că rusul, deși avea geniu într-ale bucătăriei, era ursuz de felul lui. Nu se împrietenea cu nimeni, își scria ca un fanatic rețetele într-un catastif legat în catifea albastră din ce în ce mai ferfenițită și părăsea corabie după corabie, ca pe-o amantă abandonată în port, în favoarea mereu altei, și altei, și altei goelete...

Mergea spre Nord Ivan. Mereu spre Nord.

De la o vreme încoace, până și barba i se închisese la culoare. Chipul i se ascuțise, se colțuroșise într-un profil ca de cerchez, cu perciuni deja argintii, incongruenți cu chica întunecată și vocea din ce în ce mai rar auzită.

Pe urmă începuseră festinurile. Rar era căpitanul să nu dea o masă de pomină, cu zeci și zeci de invitați de seamă, cât timp îl avea pe Ivan la bord.

— Îl am pe rus cu mine. Gătește rață la cuptor cu nuci și inimi de palmier!

Veneau cu duiumul. Ambasadori, viceregi, conți, bancheri, negustori, cântăreți de operă și pictori de-ale căror pânze gemeau muzeele lumii.

La Helsinki și la Moscova, în urma unor agape cu creveți și alge servite în coajă de nucă de cocos și ornate cu boabe de rodie, patronii unora din cele mai vestite restaurante inauguraseră seria, devenită în scurt timp tradițională, de oferte de slujbe pe uscat pentru bucătarul călător.

Lui Ivan îi plăcea însă viața de marinar. O existență frustă, lipsită de orice fel de plăceri.

Apusă era epoca tihnită a cutiilor de cretă colorată. Acum trăia într-un fel de teroare a rețetarului albastru, la care lucra ca posedat, în puținele ceasuri care-i rămâneau libere între două ospete.

Dominique a citit prima oară despre el într-un ziar. Într-o dimineață. Alioșa fugărea cu lingurița o bucățică de brânză scăpată în borcanul cu iaurt. Pe pagina a șaptea a gazetei Dominique găsisese o fotografie cu un vas irlandez și o poveste cu un bucătar rus care făcea Europa, de aproape doi ani, să-și lingă degetele.

La început, zvâcnise de pe scaun, fericită că trăiește, cătrănită că, în loc de poza cu goeleta, nu se nimerise o poză cu el, să vadă cum mai arată. Încet, încet, zâmbetul larg, ca de logodnică tânără, se stinsese într-o expresie caldă și tristă, din cele pe care Alioșa le vedea des trecând ca-n pelerinaj pe chipul mamei lui.

Dăduse foaia fără să ofteze și se cufundase în studierea atentă a unor modele de rochii cambrate, cu jupon, de la Paris. Purtătoarele lor agitau din schița întinsă pe aproape toată pagina umbrele cu buline, așa cum Dominique n-ar fi purtat niciodată.

Cu timpul, se imunizase. Băgase sub pat ultima cutie de cretă, pătrată, ascunsă de ochii copilului într-o altă cutie, rotundă, de pălării. Verde. Urcase hainele rusului în pod. Renunțase la deserturile casei.

Așa au trecut ani. Ani de frecat conștiincios podelele și tavanul acoperite de rețete. Ani lipsiți de ciocolata matinală. Ani în care Alioșa devenise

Alexandre.

Faima lui Ivan creștea de la un anotimp la altul, străbătând Europa, Asia, Americile... Acum ziarele publicau poza lui mare, pe jumătate de pagină. Purta barbă, avea ochi cenușii, triști și perciuni îngrijit tăiați. Dominique le păstra pe toate. Le împăturea atent. Le înghesuia sub pat, acolo unde dormita cutia cu cretă. Pe urmă nu se mai uita la ele niciodată.

Pleca să cumpere verdețuri și fructe, la piață, cu Alexandre flecărind vesel, stăpân de-acum pe bicicleta lui. Își trecea mâna prin părul lui și-i îndrepta gulerul de la cămașă. Alegeau împreună rodii și anghinare, târguiau mure pentru plăcintă și se opreau în drum la magazinul de brânzeturi al lui Jean Philippe.

Cam în vremea aceea, Dominique începu să-l viziteze din ce în ce mai des pe Auguste, contabilul, cărând în sacoșa atârnată de ghidonul bicicletei, din care se șteau sfioase legături de cimbru și pătrunjel, catastife groase, legate cu panglică ruginie.

Afacerea începuse să meargă prost.

12. Noi

În acest timp, Omalissan...

Mai lasă-mă cu Omalissan! De ce te tot întorci în Sud? De ce atâta obsesie regresivă?

Pentru că acolo mi-ar fi plăcut să dispar. Ai început să ai toane. Îmi place. Ești aproape veridică. Până într-atât că o să ajung să nu mai știu cine scrie pe cine... noroc că știu încă. Așa că îmi pare rău, dar nu e după tine.

Înapoi la Isabel.

Adică la mine.

Așezat pe burtă, cu coatele îmbrăcate într-un covor ca o iarbă roșcată și deasă. *Alfombra*. Așa se spune în spaniolă. *Alfombra*... pagină după pagină după pagină, până când devin versiunea reală a băiețelului din *Neverending Story*. Sunt îndrăgostit de prima mea carte fără poze, de prima carte care-mi strecoară în nări parfum de vechi și de răsfoiri trecute, în care ghicesc degetele Leei, parfumul ei. Povestea îmi devine familiară inclusiv în

pasajele ei încă de neînțeles. E intuibilă, undeva, la un nivel al bâjbâielilor germinativ senzoriale, acolo unde eu, Alex, prind coaja unor alte euri, până la alx, până la Alex Hriavu, până la Coos van Bruggen, dacă vrei...

În camera cealaltă, părinții mei se ceartă sfredelitor, așezat, logic, intelectual, politicos până la vomă. Sunt două personaje care în timp mi se pixelează în minte, până devin două avataruri, două voci goale, care nu mai sunt părinții mei, ci aglomerări de sunete și de intonații, de timbre și de muțenii stridente care le-au furat chipurile și le-au anulat personalitățile. Le-au șters, pur și simplu. Uite-așa, *delete*. Așa cum ștergi o informație de profil. Așa cum fac eu, Alex, care nu am ajuns încă alx, când dau pagina ca și cum nu i-aș auzi, ca și cum nu aș vedea-o pe Lea, care încearcă să închidă ușa între mine și ei, să mi-i șteargă din ureche, să dea *refresh*, să pretindă că tata nu trânteste ușa când pleacă. Și eu pretind că nu o aud pe mama, care e încă mama mea și a lui David, plângând, așezată la biroul Leei, cu fruntea sprijinită în palme. Dau sonorul la minimum. De ce? Pentru că sunt laș. Îmi îngrop fruntea în iarba cea roșie care nu mai e de mult un covor, ci o întreagă prerie roasă de rugina asfințitului. Durerea mea bubuie undeva, într-un difuzor interior. E atât de puternică, încât nu mai suport să-i aud pe ceilalți, nu mai am putere și pentru ei, nu vreau să mai fiu aici, mă agasează suferința lor, ca un cor care încearcă s-o acopere pe a mea. Eu sufăr mai tare decât ei. Eu îmi sunt mai important. Eueueueueueu...

David se ghemuiește lângă mine și nu-l mângâi. Mă străduiesc să nu mă uit la el. Să nu cumva să zăresc vreo lacrimă care să mărească volumul până la explozie. O orchestră întreagă mi s-a mutat în spatele pleoapelor și acum cântă mai tare, mai tare, și mai tare. Suficient de tare cât să nu mai vreau să-l aud și pe David. Să-l văd. Să-l ating. Altfel spus, îl abandonez. Dispar în preria mea. Mă las gădilat de fiecare firicel de iarbă despre care știu că nu e iarbă, ci fibră sintetică. Un fals. O minciună. O minciună tăcută. În sfârșit.

Îmi amintesc că am dormit la Lea în noaptea aceea. Toți patru, în patul ei de pe vremuri, mare ca o insulă. Mâna ei mângâindu-mă pe frunte, cu arătătorul încordându-i-se suplu ca să nu mă atingă metalul rece al inelului. Sclipirea de cometă a safirului (mi-a spus, atunci, că îl avea de la aceeași mătușă, mătușa ei, care s-a născut și a murit în patul ăsta corabie; mai târziu i l-a dat mamei, care și-l scotea, din când în când, de pe deget și mi-l dădea

să mă joc cu el) în întuneric, geamănă cu ochii mamei, albăstriți de un plâns neîntâmpnat, sticlos ațintiți către o prerie a ei. David adormit la ea în brațe, cu mânuța lui mică, pe care tot nu a atins-o nimeni, strânsă în jurul unei şuvițe din părul ei. Eu, brusc transformat în spectator, în Alex Hriavu, care păstrează imaginea unui băiețel cu tricou în dungi și ochii roșii de plâns cuibărit între cearceafuri undeva, pe un *memory stick* abandonat (și el?) deocamdată. Deocamdată, am spus.

Și ce se întâmplă mai departe?

Ei, uite, asta e o întrebare bună. Idioată, în esența ei, dar bună la suprafață. Întotdeauna am urât obsesia oamenilor pentru poveștile în care trebuie să se *întâmples* mereu ceva. Ceva concret, gestual, tangibil, eminamente non-abstract. Gen *Speed* cu Sandra Bullock. E o chestiune enervantă. Ca și cum eu însumi ar trebui să mă *întâmples* în fiecare zi încă puțin, ca să mă justific pentru toți cei care trăiesc faptic, fără urmă de viață interioară. Adânc, nu-i așa? Știu. Tocmai de aceea am spus că întrebarea e bună, totuși. Ador ocaziile de a mai perora puțin. Pe o temă dată, e cu atât mai bine. Îți place cuvântul ăsta? Pe-ro-ra-ți-e. Mie, da. Îmi sună prețios și muzical...

Să revenim.

Ce se mai întâmplă, da?

Cadrul 1

Mama, Lea, David, Alex. Refugiați ca după război în patul de doi pe doi al strămătușii pe care nimeni nu mai știe cum o cheamă, unde nimeni înseamnă eu. Stare de enclavă.

Cadrul 2

Omalissan bolândă, undeva, nu se știe unde. Terori de creștină muribundă.

Cadrul 3

David + Ada. Ada + David. Ada + David + Alex. – Alex. – (– Alex). Mda. Închidem paranteza.

Cadrul 4

Ema. Ema plictisită. Degete în păr. Gene în zbatere socială. Să nu adormim între spaimile copiilor traumatizați de părinții beligeranți și prințesa vizigotă care, uite, stă să-și dea duhul chiar aici, unde ea, în sandale și fustă colorată, a intrat să-și ia o Cola rece de la supermarket.

Cadrul 5

Ivan pe mări. Dominique în impas financiar. Alioșa/Alexandre pe bicicletă.

Cadrul 6

Eu. Eu, care nu mă mai *întâmplu*.

Press Esc

E atipic pentru ea. Puțin greoi. Extravagant. Deloc *funky*.

— Ce piatră e asta?

— Turmalină.

Vocea care toarce, dincolo de ceașca de cafea.

— Știi că azi facem trei luni de când suntem împreună?

— Suntem împreună?

Zâmbește, dar tot mă deranjează. Ironiile ei, aerul ăsta de totală detașare, de non-apartenență. Felul ei de a fi. Imponderabil. Refuzul de a gravita în jurul meu. În jurul oricui, de fapt. Lipsa maniilor. Insensibilitatea totală la ce-mi place.

— De ce nu încerci, din când în când, o oă mai deschisă?

— Te preocupă oja mea?

Aceiași ochi întredeschiși, leneși, același zâmbet complet detașat.

— Asta nu-ți stă bine.

Nu răspunde. Zâmbește mai larg și se așază mai comod în fotoliu. Schimbă privirea molatecă, de mătă, pe una de o impasibilitate aproape obraznică.

E incredibilă siguranța asta la cineva atât de tânăr.

— Ce planuri ai azi?

— Eu nu am planuri, am, pur și simplu, treabă.

Se face că nu observă. Nu e diplomată, cum sunt femeile, uneori, când le repezi și te ignoră, ca niște martire de mâna a cînșpea, convinse că, prin asta, sunt mai bune decât tine.

Ada nu e așa. Ada e condescendentă. Amuzată. Puțin absentă. Conștientă că mă scoate din minți.

Când plusez și sunt măgar cu ea își lasă capul pe spate și râde, brusc și plin, relaxat.

— Ok, hai că ne vedem mai târziu. Îți las cheile, da?

Mă intimidează.

Nu-mi vine să cred că asta e, dar asta e.

Puzzle-ul Ada.

O ecuație pe care nu o înțeleg și în care nu caut nici o necunoscută.

Când plânge, pentru că se mai întâmplă, o suspectez de nesinceritate. Nu-i reproșez niciodată că plânge pentru că își pierde sursa poveștilor cu și despre Alex. Ea nu-mi reproșează niciodată că aș fi gelos. Nu sunt. Sunt amar. Și dobitoc, ocazional, dar asta e altă poveste.

Într-o marți oarecare, o găsesc răsfoind un album cu poze. Nu știam de el. Îl scosese dintr-o cutie de pantofi, din cămară. Fac urât. Ca un proprietar jefuit de o identitate misterioasă. Bat, marital, cu pumnul în masă. Rememorez fulgurant plânsul ei cu sughițuri de acum câteva luni. Iat-o în culpă, scotocind într-o casă care nu e a ei, vulnerabilă, gata să se simtă prost, să-și ceară scuze. *Hybris*. Da, și eu pot fi intelectual...

— Eu am să plec acum.

Pleacă. Mai mică și mai tristă decât venise.

Deschid albumul. Brusc. Așa cum deschizi o ușă din spatele căreia te aștepti să iasă un căpcăun.

A ieșit.

Zimțată pe la colțuri, ca pe vremuri. Sepia. Cu o urmă de deget îngălbenit, ca de nicotină, în colțul din dreapta jos.

Lea, tânără, așa cum nu mi-o amintesc. Într-o rochie vapoasă, probabil pastel. Maximum 25 de ani. Ține de mână o fetiță. Codițe și bentiță albă. Pistrui ca ai mei. Ochii enormi, întunecoși, care par negri, dar sunt, de fapt, albaștri, cu gene ca de vârcolac, ai lui Alex.

Mama.

13. Povestea

Isabel.

Da, zace bolândă, murindă, creștină, descătușată de Musa, mort...

Cine a zis că e mort?

Tu!

Și m-ai crezut?

Nu trebuia să te cred?

Nu.

Nu?

Nu. Din punct de vedere narativ, sunt un impostor de senzație. Dacă erai măcar pe jumătate atât de deșteaptă pe cât mi-ar fi plăcut mie să fii...

Ți-ar fi plăcut?

Mmmm... nu, poate că nu. Oricum, am s-o iau de la capăt.

Cu Omalissan?

Nu, cu Musa. Musa ibn Nusayr, cel mai de preț giuvaier Omeiad, spaima Ifriqiyei, podoaba Magrebului, cuceritorul Lusitaniei, stăpânul lui Omalissan, prințesa vizigotă pe degetul căreia a pus nestemata regelui Solomon (îți place cum sună?

E puțin prețios...

Ca și cum te-ai pricepe...

Să continuăm...

...asta e expresia mea! Îmi place. O Galatee tâmp-ignorantă trebuie să aibă măcar o replică bună. Altfel nu se justifică...). Așa, deci... Musa, care schimbă religii. Care cumpără țări. Musa, la urechile căruia și-a plâns fiica siluită contele trădător.

El e?

El. Și, sincer, mă mir că ai auzit de Julián.

Iuda al Spaniei.

Exact. Numai că nu maurilor generici și anonimi le deschide el porțile cetății, ci lui Musa, maurul cu ochi verzi...

Verzi? Asta nu mi-ai spus până acum.

Pentru că nu era cazul. Numai că acum, la pagina x și minutul y al înregistrării, ei devin verzi, ca ai mamei lui, o creștină, se pare, a nu știu

câta achiziție din haremul unui tată gras, cu dinți stricați și respirație mirositoare, pe care Musa nu l-a cunoscut niciodată. Lui, unui bastard, până la urmă, cu sânge corcit, i-l vinde Julián, tatăl copilei închise de rege într-un turn și folosite ca ultima sclavă...

...ca mama lui Musa...

Da, mama la fel de absentă din amintirile lui Musa ca și tatăl...

De ce?

Pentru că și-a tăiat gâtul. Și-a retezat jugulara cu muchia șlefuită a unui inel, zice-se...

Cum o să facă și Julián...

Da, așa e, cum o să facă și Julián după ce îl dă pe mâna maurului cu sânge corcit pe regele lui, Rodrigo, pe regele Spaniei...

Să revenim la Musa.

Musa ibn Nusayr nu moare de mâna lui Tariq. Îl așteaptă în întuneric, în spatele porților închise, în liniștea grădinii neluminate de făclii, îl așteaptă, așteaptă nemișcat, cum nemișcați sunt toți călăreții lui, ale căror contururi se reflectă în lamele lustruite de Tayyib.

L-a omorât?

Tipic feminin. Să trecem peste luptă și să sărim la final.

L-a omorât?

Nu, l-a pus să-i jure credință, cu fruntea lipită de lespede pe care se scurgea sângele a doi dintre fiii lui.

Și a jurat?

Da. A jurat. După care drumurile lor se despart. Musa îi dă drumul, își recuperează aurul, își răsplătește războinicii cu o mărinimie de calif. Tariq ia calea Damascului. Se întoarce acasă sluțit și gârbov. Umilit, cu răzbunarea colcăindu-i deja în gâtles și în cap, cu mult înainte ca veninul ei să se reverse asupra lui Abd al-Aziz, fiul lui Musa, viitorul guvernator din Al-Isbili... După cum îți imaginezi, despre asta vom vorbi mult mai târziu, dacă nu cumva o să uit. Mi se întâmplă destul de des să uit lucruri, în ultimul timp. Sau poate că tu uiți să mă întrebi și atunci ochii lui Musa rămân negri până la proba contrarie...

Și Omalissan? Cine încearcă s-o omoare?

Ah, nu acum... am obosit... și aș fuma o țigară...

Save

Installing updates. You will need to restart your computer.

Ok

Remind me later

Nordul are întotdeauna gust de hering. Iată o realitate imposibil de ignorat. Sigur, poate părea o platitudine, dar la ora 5 dimineața, când nu ți-ai băut cafeaua, poate fi o revelație în toată regula.

Da, hering.

Din calitatea lui de bucătar pe bricul Majestății Sale Halston, unde la micul dejun se servește șampanie și se mănâncă somon înfășurat pe fâșiute aproape transparente de Brie, Ivan meditează la un pește plebeu, îl descompune în particule răspândite pe vârful limbii, îl plimbă spre centru și pe urmă în fundul gurii, acolo unde gustul puternic, sărat, lipsit de nuanțele rafinate ale confratelui roz-gri se încheagă în iluzoria înghițitură care-i aduce în fața ochilor pereți de gheață, blană de samur și, poate, chiar unghiile ascuțite ale unui crivăț dezlănțuit ca o femeie care-i lasă dâre lungi, sângerii, pe obraz.

Hering... Atât de simplu.

Cu un râgâit aproape baritonal, își inspectează obrazul proaspăt ras, ușor cenușiu, subțiat de vârstă, puțin mai afundat în partea dreaptă, acolo unde îi lipsește o măsea, decedată în coaja unui caju, la bordul unui vas olandez, acum... să fie cincisprezece ani?

O să avem întotdeauna și hering, se gândește mai departe Ivan. Hering gătit în optzeci de feluri. Hering cu fructe, cu mirodenii orientale, cu sosuri dulci, sosuri acrișoare, piperate, eterate, vârtoase, sosuri în care se ghicesc scoici și corali, în care se deslușesc Marocul, Italia, Corfu, portul Barcelonei, Istanbulul. Un Sud fărâmițat în valuri, valuri de spumă ușoară, mereu în escorta peștelui sărat, cu oase subțiri și friabile, ca de gheață. Heringul e Nordul.

— Am găsit!

— Da, domnule?

Ca singurul bucătar din lume care călătorește în compania unui valet (Evgheni i-a devenit aproape indispensabil de când oasele, răpuse de atâta frig, au decis să i se bălăcească dimineața și seara într-o durere continuă și rece), Ivan și-a dezvoltat obiceiul de a monologa sonor, lăsându-l în permanență pe bătrânul uscățiv și morocănos cu senzația că i se cere să participe la un dialog care nu poate aduce decât nenorocire. Dezastru financiar. Toate economiile lor, pentru că Evgheni nu se sfiește să se erijeze în coproprietar al banilor lui Ivan, chit că nu el gătește de două decenii pentru prinți și actori de cinema, toate vor fi pierdute în proiectul absurd al restaurantului plutitor la care Ivan visează de câteva ierni. Un restaurant care să plutească spre Norvegia și Islanda, cu punți peste punți peste punți și bucătării nesfârșite, albe, mereu albe, în care miroase întotdeauna a ocean și niciodată a uscat. Un restaurant cu un meniu scandalos, alcătuit de Ivan însuși, căpitan și bucătar-șef, patron și degustător de stridii, mare maestru al unei improvizate crescătorii de creveți, mașinist, pescar, responsabil cu aprovizionarea și cu strunirea celor douăzeci de bucătari de la bord, a chelnerilor în frac, a furnizorilor de coniac, și de fețe de masă, și de prosoape... Numai gândul la vasul acesta al acvariilor cu pisici de mare, raci trandafirii și păstrăvi uriași, pentru care stăpânul lui a creat mici cascade artificiale și curgeri de apă printre pereții de sticlă, îi dă fiori lui Evgheni. Se vede bătrân și desculț, luând-o de la capăt și obișnuindu-se (oare a câta oară?) cu hachițele unui stăpân mai tânăr decât zănaticul ăsta care-și caută ruina cu lumânarea.

— O să avem șervete brodate cu scoici și vase mari, cu nuferi roz, la intrarea în fiecare salon.

Evgheni simte nevoia să scoată din buzunar o batistă veche și relativ murdară, să-și șteargă disperarea de pe frunte.

— O să fac o școală de bucătari la bord.

Înapoi în buzunar, batista se mototolește în tusea înecăcioasă a posesorului.

— O să-i învăț să facă spumă de morun, pâine cu alge, o să le arăt cum se gătește bine halibutul, o să-i învăț cum să perpelească peștele în grăsime de balenă...

O ușoară amețeală se abate asupra valetului, care simte nevoia să se așeze pe marginea patului, conștient că discursul stăpânului îl îndreaptă pe calea deloc de dorit a unui atac de cord.

— Dar felul vedetă va fi pe bază de hering. Numai în hering se simte Nordul așa cum e el. Aspru. Când sărat și când fără gust. Îți dai seama cât poate fi de provocator? Să îmblânzești o mâncare frustă, grosolană aproape, cu toate aromele lumii? Să faci în așa fel încât călători veniți de pretutindeni să-și recunoască o bucățică din țara de baștină în farfuria care geme a... a... a Pol?!

Evgheni își descheie primii doi nasturi de la cămașă.

— Și cuburi de gheață! Ne trebuie cuburi de gheață pe fiecare masă!

E prea mult. E, pur și simplu, prea mult. Evgheni își simte toți cei șaptezeci de ani ridicați la pătrat.

— O să se cheme THULE. Așa o să se cheme restaurantul nostru! Îți place, Evgheni?

14. Eu. Mama. Eu

A durat puțin. Șederea mea și a mamei în apartamentul boem, de după despărțirea părinților mei. Atâta cât a fost, însă, a avut ceva de film supraréalist, în care s-au perindat personaje alb-negru, personaje color și personaje care deja nu mai au chipuri, ci sunt sudate într-un alai al figurației acelor ani. Era o casă mică, ticsită de cărți, de oglinzi mari și mai puțin mari, încadrate de rame rotunde, rectangulare, ovale, ca niște ochi curioși, gata să memoreze tablourile inadecvării noastre familiale. Mereu plină de lume. Lume bună – actori, fotografi, literați pe care mama, din ce în ce mai tânără, parcă, îi vrăjea cu vreunul din talentele ei, îi făcea să se învârtă în jurul ei ca țânțarii în jurul becului. Lume proastă – artiști și scriitori de duzină, saltimbanci aflați mereu între două angajamente, în vocația cărora ea credea orbește, cu o naivitate copilărească, dar intransigentă, care făcea din casa noastră o eternă cantină publică, dublată de o spălătorie universală și de veșnica disponibilitate a sufrageriei, devenită un fel de *no man's land*, pentru sacii de dormit în care se îngrămădeau, seara, direct pe podea, mereu alți necunoscuți, neplătitori de chirie.

Așa am crescut eu. Împrumutând ceva de la fiecare. Fumându-mi prima țigară, la 12 ani, în compania unui mașinist de la teatrul din colțul străzii și a unei balerine pe jumătate bete, cu fractură de menisc. Făcându-mi temele printre discuții despre existențialism, adulter, modele de rochii, istoria nudului în fotografie, probleme de traducere din franceză, dependența de medicamente, experimente ratate, relații abuzive, cure de slăbire, depresii, divorțuri și custodii, muzee ale lumii din care, până acum, am ajuns să văd 96 (sunt 114, cu toatele – le am scrise pe ultima foaie a unui caiet de matematică), sex, nașteri, care sunt cele mai bune librării din București, viziuni regizorale fantastice și viziuni regizorale tâmpe, dezechilibre hormonale, păduchi (ooooooooooooo, și ce discuție a fost aceea!), istorie, aerobic, politică, machiaj, geografie, legislație, contracepție, detergenți, poezie, mnemotehnică, fonologie, criminalistică, film, gulere de cămăși, arhitectură, circ (am avut un tip de la circ, odată! Îl chema Alf. Nu mai știu exact ce făcea el pe-acolo, dar, altfel, mi-l aduc aminte perfect. O figură. Avea un sac de dormit verde fosforescent. Parcă îl văd...), croitorie, plante, budism, cafenele și restaurante, yoga, zona zoster și clasicii ruși. Pot spune, cu mâna pe inimă, că în anii aceia am aflat cam tot ce știu acum, am citit enorm, mi-am desăvârșit educația muzicală, m-am familiarizat cu filmul european, cu filmul american, cu filmul asiatic, cu toate filmele, bune și proaste și împrumutate și uitate și pierdute pe urmă, filme de artă și filme porno, seriale lungite pe zeci de casete video, completate interstițial cu inserturi de Benny Hill și Mr. Bean, am învățat să mă îmbrac, să fur bani din geanta mamei, mi-am perfecționat cunoștințele de anatomie, am încercat toate pastilele, băuturile și mâncărurile dubioase care ne-au trecut prin casă (la care se adaugă un faimos pachet de cafea, vechi de aproape zece ani, pe care l-am folosit în întregime pentru mine și din cauza căruia am ajuns într-o joi dimineața la spital, cu febră mare și vărsături, fapt despre care mama nu a aflat niciodată). Am învățat... Doamne, câte am învățat... Câte ședințe nocturne de psihoterapie cu tenori răgușiți, costumiere înșelate, actrițe înnebunite de ideea celor două-trei kilograme în plus...

A fost frumos, într-un fel. Grotesc și bulversant, poate, pentru respectabilii posesori ai unei copilării ca la carte. Frumos, pentru mine, însă.

Și neașteptat. Sau poate că ar fi fost frumos, într-un fel, dacă nu ar fi trebuit să am grijă și de ea.

Problema mea a fost ea.

Ea, mama mea. Mama mea fermecată. Ma-ma.

Care-și găsea, săptămânal, alt talent. În perioada aceea s-a apucat de dans. Echipată cu un *chignon* auster, legat cu panglică roz-pal. Era desăvârșită. În luni de zile a căpătat o grație, o siguranță a mișcării, o ținută eterică, ireală parcă... era ca și cum ar fi dansat dintotdeauna. O femeie care născuse doi copii. Abdomen plat. Linii adolescente. S-a lăsat. Nu știu de ce. Nu am știut niciodată.

Așa a fost cu toate. Lecțiile de desen. Cursul de actorie. Orele de japoneză. Era o surpriză, pentru toată lumea. Un om talentat la toate. Și de toate se lăsa. Parcă o oprea ceva. Parcă o ținea în loc. O lua de mână și o ducea înapoi la linia de start... Brusc. Fără explicații. Și ea se ducea. Se lăsa despuiată de toate harurile ei, ca o fetiță ascultătoare. Suferea pentru toate, dar le abandona. Ca și cum s-ar fi temut de un eșec care nu se întâmpla niciodată, dar pe care ea îl aștepta.

Era imposibil de convins să nu-l mai aștepte. Între timp, strălucea oriunde s-ar fi dus și orice ar fi făcut. O vedeam reflectată în pupile mărite de admirația hămesită, invidioasă, adoratoare, impudică, violentă, ale altora. O vedeam. Incapabilă să se hotărască să se bucure de strălucirea ei.

De mine era ba entuziasmată, ba apropiată ca-ntr-o amiciție caldă și non-autoritară, ba ruptă total, ca și cum nu aș fi fost cu nimic diferit de ei, de celelalte gângăanii adulate. Eram mamășifiumamășifiumamășifiumamășifiu. Și nu eram. Nu. Eram doi nebuni tineri și înstrăinați, plângându-l, fiecare în felul lui, pe un al treilea. Pe al treilea. Pe cel lipsă. Aș fi putut-o salva.

Aș fi putut.

E incredibil cât de îngrozitor de clar vezi lucrurile, câteodată, când ai 12, 14, 18 ani. Eu le vedeam. Fără pâcla nuanțelor de la 30, fără șovăielile bolnăvicioase de la 35. Și, totuși, ei nu i-am spus niciodată, nu i-am întins mâna, nu am fost fiulmameimele. Am lăsat-o, frumoasă, dăruită, iubită, o, da, iubită atât de mult! să se descompună, cu fiecare nou succes abandonat

înainte ca măcar să fi înmugurit, în așteptarea unui eșec care deja se întâmplase.

Și a venit și ziua aceea. S-a întâmplat fără motiv. Nu m-am gândit la nici unul din ei, la Ada, la mama, la Alex, la tata... Nu, nici la tata. Nu m-am trezit cu o angoasă a viitorului meu de carierist nenorocit, nu mi-am rețruit nici una dintre obsesiile mele financiare, medicale, nu. Nimic.

M-am așezat, pur și simplu, pe canapea și am plâns. Am plâns de m-am zguduit, asta a fost. Și când m-am ridicat de acolo, și când mi-am luat cana de ceai, și când mi-am dat cu apă pe față, tot am plâns. Lung și epuizant.

Lung.

Ca la 9 ani. Părinții mei se despărțiseră. Plângeam după mama și fratele meu aproape în fiecare zi. Plângeam pe furiș, ca să nu mă vadă tata, care plângea și el, tot pe furiș, să nu-l văd eu. De dor plângeam. Doar că, la un moment dat, nu mi-a mai fost dor. Mi-a trecut, cum îți trece... nu știu, rujeola, să zicem. Aparent fără urmări. Până într-o seară, când m-a bufnit brusc, cu tata, la masă. Friptură de pui cu piure de cartofi. Doar asta știa să facă tata. Friptură de pui cu piure de cartofi. E motivul pentru care nu mai mănânc așa ceva de aproape doisprezece ani.

Îmi aduc aminte groaza, frustrarea, jena, umilința.

— Iartă-mă, i-am spus, nu știu de ce plâng.

Îmi aduc aminte că nu m-a atins. Tata nu credea în mângâieri. Copiii mângâiați cresc răsfățați, bărbații care mângâie sunt niște ființe slabe. Așa era el și așa sunt și eu, probabil, chiar dacă nu o recunosc decât în zile ca asta.

— Plângi, mi-a răspuns, pentru că nu ești fericit.

— Nu ești fericit. Punct.

— Adică?

— Adică faci parte din rasa aceea ingrată de oameni care-și sunt mereu insuficienți.

— Și nu suntem toți așa?

— Nu... nu cred.

O Ada cu buze parcă mai subțiri mă dăscălește doct într-una dintre mașinațiunile ingrate și funeste ale imaginației mele anchilozate, care

suprimă etape, care lipește rochia Leei pe umerii mici ai fetei ăsteia îndrăgostite, poate, de fratele meu amputat din mine, din eul meu, care-i face ei, ciudatei ăsteia care se dă deșteaptă, cadou vocea mamei, care probabil că nu e vocea mamei, ci o voce închipuită, un sunet artificial, un placebo sonor (da, așa suna vocea mamei mele, o voce superbă, mi-o aduc aminte perfect! AIUREEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEELI!!! Nu-mi aduc aminte nimic, vocea ei a fost numai a lui Alex, numai a lui, numai a lui, numai a lui, numai a lui, numai) numai) numai) numai A LUI).

15. Ea

Eram mic. Mi s-a părut cel mai frumos lucru de care dădusem vreodată, în viața mea scurtă și destul de lipsită de frumos. Omalissan. O poveste cu o prințesă arabă. Omalissan o chemase. Dar dacă nu era arabă, dar dacă eu nu eram Alex, dar dacă picioarele mesei nu erau picioarele mesei, dar dacă, dar dacă, dar dacă... Așa a început. Cu ea. Cu Omalissan. Cu o prizonieră vizigotă și cu un băiețel speriat. Avea nevoie de mine, de frânturile astea de destin romanțat pe care i-l tot învolburam, pe măsură ce creșteam și eu, creșteam cu ea, creșteam închipuindu-mi-o, creșteam dedicându-i nefericirile mele preadolescentine, creșteam hrănindu-mă din ea, muza mea, creșteam liber de pereții apartamentului de bloc în care părinții mei nu se certaseră niciodată, liber de casa Leei, unde-și strigaseră cuvinte pe care nu le înțelesesem și-și trântiseră uși care închise rămăseseră, liber, mai târziu, de ființa fratelui meu, de propriile mele șontăcăieli într-o viață despre care nu prea știu să-ți spun cum e (frumoasăciudatăabjectăînnebunitoare?), creșteam frumos, creșteam liber.

Plictisit, Alexandre închide cartea. Cască. Se ridică din pat și se întoarce pe călcâie. Cam atât poate să facă în minuscula lui cameră de pe Rue de Buci. Vertebra dureroasă (care o fi, oare, de data asta?) răspunde mișcării cu un vaiet scurt, de os trosnit, complet nepotrivit siluetei lui longiline, puțin

efeminată, puțin prea spilcuită, de provincial devenit mai parizian decât parizienii. Alexandre ignoră durerea (dintotdeauna a suferit cu oasele, a fost un copil friguros, bolnăvicios, închipuit și, fatalitate!, mofturos la mâncare, cum sunt cam toți copiii crescuți de o mamă singură și hipersensibilă la toanele fiului unic) și contemplă furnicarul fistichiu de pe stradă, care mușcă din briose (cu vanilie, oare?), adulmecă lacom cu vârful nasului aproape de-a binelea vârât în gâtul proaspăt cumpăratei sticlute cu parfum (dezgustător!), poartă mănuși de antilopă, arborează eșarfe de cașmir, de mătase, de bumbac și, din nou, de bumbac, ridică o batistă pierdută de pe trotuar (o fi avut monogramă?), poartă neglijent cărțile în format minuscul bine pitite în buzunarul hainei (nu se văd, dar se ghicesc, după cum se lipește, molatec, stofa pe contururile rectangulare ale volumului). Alexandre zâmbește. A învățat oarecum de curând să zâmbească afabil și puțin plictisit, cum face toată lumea bună aici, la Paris. Să dea ochii peste cap și să-și treacă degetele prelungi (moștenire de la Dominique) prin chica blonzie, care-i îmbracă lejer gâtul, până la umeri, ferind de ochii cârcotași o pereche de urechi discret clăpăuge și ușor ridicole în contextul profilului fin, de rus alb, îmbrăcat franțuzește, al posesorului.

Încă două ore până la întâlnirea cu Dominique. O va lua de la gară, se vor îmbrățișa, el îi va spune că e frumoasă, ea îl va găsi prea slab. Vor lua prânzul în Marais, la același restaurant unde iau de fiecare dată prânzul, când Dominique vine la Paris să-și viziteze fiul student și, invariabil, lefter, în ciuda ultimei sume de bani expediate la timp și cheltuite tot la timp, adică cel mult în aceeași săptămână, de către destinatar. Ea îl va întreba dacă mai are bani, el va minți că da, după care va accepta jenat masa plătită de ea și plicul strecurat discret în buzunar, „să fie de rezervă“. Se vor plimba, braț la braț, pe Rue de Rivoli, vor lua la rând magazinele, Dominique își va cumpăra ciorapi fini, Alexandre va sugera o nouă oprire gurmândă, pe care o va achita, la fel de discret, din plicul proaspăt primit... Dar mai e până atunci.

Alexandre soarbe din cana de ceai și baleiază cu privirea camera minusculă, cu patul (de fapt nu e pat, ci o saltea sprijinită pe vrafuri de cărți – invenție boemă și pe deplin incomodă, care se dezechilibrează fatal ori de câte ori proprietarul extrage din geometria cadrului improvizat un volum

oarecare) tras la geam, cu fotoliul vișiniu funcționând pe post de dulap, cu câteva cutii vechi de pălării ale lui Dominique devenite sertarele unei comode inexistente, în care Alexandre își depozitează lenjeria. Tapet gri, cu flori mici, verzi. Un ghiveci rubicond din care se căznește să iasă la aer o plantă-hibrid, cu frunze aproape violacee, stă tolănit ca un motan rotofei pe pervazul parcă prea îngust pentru el. Ușa băii, vag scorojită, întredeschisă cât să zărești faianța de un alb spitalicesc și halatul moale, un pic mare pentru Alexandre, bălăngănindu-se în bătaia șuierului subțire de vânt care se strecoară pe fereastră, un atipic triunghi colorat, cu veleități de vitraliu.

Alexandre și-a notat atent în memorie toate detaliile cămăruței lui de student care se vor regăsi, fără doar și poate, în marele roman pe care orice tânăr infectat de literatură, de Paris și de încă netrăite suferințe amoroase îl scrie imaginar, în clipele de răgaz, îl contemplă apoi în vitrina unei librării, îl împachetează frumos, în hârtie colorată, lucioasă poate, și-l face cadou unei iubite acum inexistente și ea, al cărei nume se profilează fin în dedicația de pe prima filă...

Suficientă reverie pentru acum, însă. Alexandre își adună de pe scaun o pereche de pantaloni relativ călcați și o haină de culoarea untului, cu revere cafenii, și coboară două câte două treptele ciobite din scara-melc a imobilului unde locuiește. O ia pe Rue de Seine și iese în St. Germain. Ignoră cu desăvârșire cafenelele îmbietoare și zâmbetul unei fete frumoase cu ochi gri și o ține drept, pe Mabillon, până la Marché St. Germain.

Nici nu a ajuns bine și uite-l că zâmbește larg, parcă dintr-odată pe deplin instalat în apele lui teritoriale, mișcându-se ca într-o cadență de gaiardă de la o tarabă la alta, bucurându-se de cum se amestecă anghinarea cu accentul napoletan și aricii de mare cu lavanda din Provence, târguindu-se pentru un buchet de violete pentru Dominique, cântărind din ochi șofranul indian, aruncând ocheade curioase spre o exotică măsuță cu chihlimbar, întrebând cât costă mierea, gustând puțin Camembert adus de la Lyon și puțin iaurt grecesc în care ghicește imediat o origine, de fapt, belgiană... Alexandre se bucură de fiecare nouă priveliște, încărcată de ciorovăieli și târguieli cinstite, de zgomotul bine-cunoscut al cântarului, de fâșâitul sacoșelor mari ca niște saci, de banii care foșnesc, clinchețesc, cheamă, de mirosurile

amestecate și de lumea colorată de aici, unde Parisul nu mai e tocmai Paris, ci un Babel al mărfurilor, al accentelor și al călătorilor de pretutindeni.

Câte spectacole fără bilet a mai văzut aici! Și uite că nici acesta nu pare de coala. Undeva, în stânga, s-a încins un scandal de toată frumusețea între un negustor de midii și cumpărătorul care, din ce ghicește Alexandre în spaniola mârâită pe deasupra tarabelor și scrijelită, pe alocuri, de câte-o înjurătură franțuzească, le-a comandat cu trei zile în urmă și acum pare nemulțumit de marfă. Sau, poate, încearcă doar să scadă prețul...

— ...și ce să fac cu ele marți? *Thule* ridică ancora mâine!

Și așa află Alexandre despre *Thule*.

Clasic.

16. Prima vultură

...și acum, dragă Ema, o să-ți explic ce s-a întâmplat cu Omalissan. Nu, nu a fost Tariq. Ci Baha. Pam, pam. Lovitură de senzație. Muzica devine tot mai ritmată, telenovelistică, în timp ce tu te încrunți, încercând să-ți amintești cine e Baha asta. Dar nu. Nu o știi. N-a apărut până acum.

Te așezi mai bine în fotoliu, pregătită pentru o mică melodramă.

Și ai dreptate.

Numai că o știi pe Baha. E slujnica arabă, cu buza despicală. Cea care-i vinde lui Omalissan ierburi pentru perle. Numai că Baha e și mama Rimei, fata trimisă lui Tariq de către Musa, în locul vizigotei. Fata care a murit. Din cauza ei. A străineii blonde, care poartă inelul lui Solomon.

Așa că atunci, în întuneric, când războinicii lui Tayyib așteaptă atacul lui Tariq, când îl surprind, îl înfrâng, îl umilesc, îiucid fiii, îi iau aurul, îl lipesc cu fruntea de lespedeaa morții copiilor lui, când Musa nu mai are urechi decât pentru jurământul lui, în întuneric, atunci se strecoară Baha, însoțită de alte două slujnice, care nu mai au nici chip, nici nume și, în curând, nici mâini, pentru că Musa le va tăia amândurora mâinile și limbile imediat ce va afla cum au intrat femeile, cu desagile lor pline cu pietre, în iatacul unde creștina cea blondă se roagă. Cu spatele la ele, în genunchi, cu coatele sprijinite de pat, cu palmele împreunate, cu perlele care-i înconjoară mijlocul între degete, ca niște mătânii. Când ploaia de pietre o lovește, ea

nu vede mâinile care aduc durere. Crede că e mâna lui Dumnezeu, care o spală de păcate atât de vârtos, încât oasele i se fărâmă în aşchii şi sânge, care o binecuvântează cu o moarte dintre cele mai crunte. Oasele ei se frâng şi vizigota nu ţipă, nu scoate o vorbă. Lacrimi de mulţumire şi de durere. Durere şi mulţumire. Spaimă. Speranţa că, după atâta durere, ATÂT de multă durere, sufletul ei va fi mântuit. Va urca la ceruri eliberat de nestemata păcătoasă care nu-i mai sclipeşte pe deget, pentru că s-a înfipt deja de mult în carnea obrazului, sfâşiată până aproape de os. Sânge mult, până aproape de bolţile sufletului.

Când Baha moare, răpusă de hanger, Omalissan nu mai aude, de mult, nimic. Nu vede îmbulzeala, forfota slugilor care-şi cheamă stăpânul. Prin faţa ochilor ei trec aripi de înger. Cu excepţia găurii din obraz, acolo unde, printre fâşii de ţesut, piatra lui Solomon luceşte ca un al treilea ochi, deschis spre Paradis, chipul ei e intact. Doar trupul zace frânt între pietre, când Musa năvăleşte în iatac şi o găseşte, zâmbitoare, cu plete de-acum ruginii, cu perle multe cuibărite în smârcuri de sânge, de carne deşirată, de piele negrăit de albă.

Într-un sms s-a întâmplat. *Mişeleşte*, ar fi spus Alex. David îl vede, câteodată, pe stradă. I se pare că-l vede. Se întoarce după câte un chip ascuns în gulerul hainei. Aceiaşi umeri, acelaşi mers. Dar nu e el, nu e el niciodată.

O fi de stres.

Este. David ştie că asta e. Nu dorinţa de a-l revedea, ci teama că s-ar putea să apară undeva, la o intersecţie, în faţa geamului de la maşină, pe holul blocului, în liftul care-l duce la biroul lui de la etajul patru, la coadă la casă, în supermarket, în faţa lui, la ATM, la benzinărie, în *Inbox*, online, oriunde.

Ar putea fi el.

În fiecare dimineaţă, David îşi ia vitaminele. Conştiincios, îşi ia vitaminele. Una, două, trei, patru pastile. Gata.

Noaptea transpiră abundant.

Pierd minerale. Da, pierde minerale. Analizele o confirmă, medicul la fel.

— Nu vă mai stresati!

Dar el se stresează. Zi și noapte și noapte și zi și iar zi...

O să apară, la un moment dat. David știe că o să apară. Toate se vor schimba.

Transpirația nocturnă se permanentizează.

— Poate că ar trebui să vă luați un concediu.

Poate. Poate un concediu ar fi cea mai bună idee. Să plece de-aici. Să schimbe peisajul.

— Poate îmbătrânești.

Ada. Ada ironică, agresivă sub scutul glumei inocente, acuzatoare în spatele zâmbetului rece. Poartă ochelari cu rame subțiri, de plastic.

— Poftim. E pentru anxietate.

A cincea pastilă.

Din nou analize.

Intermitente dureri de stomac.

— Să nu faci ulcer, măi!

Păi să nu facă.

Brusc, gâtul trosnește dureros. Parcă ar fi... nu, nu e el, niciodată nu e el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Torticolis.

— Ah, boală de șefi...

— Aham.

Înapoi la a cincea pastilă.

Transpirații nocturne.

Transpirații nocturne.

Transpirații nocturne.

Frână bruscă, în intersecție.

Alex pe trecerea de pietoni. I s-a părut că era el...

Transpirații nocturne.

Mișelește, așa ar fi spus Alex.

— Am o bursă în Cehia. Trei luni. La vară.

— Super! Mergem.

— ...adică mă duc.

— Nu vrei să vin cu tine?

— ...

— Nu vrei.

— Nu știu ce ai putea să faci acolo, toată vara. Eu o să stau mai mult la bibliotecă. Te-ai plictisi groaznic...

Rama de plastic depusă pe marginea blatului de la bucătărie. *O să cadă.*

— O să cadă!

— Poftim?

— Ochelarii. Nu stau bine acolo.

Crețurile din jurul buzelor. Ușoară iritare.

— Plus că mai e și asta.

— Ce?

— Tu tot timpul simți nevoia să controlezi, să aranjezi ceva, să corectezi pe cineva...

— Adică sunt greu de suportat?

— Nu!...

Vena mică de la tâmplă pulsează. Prima oară când o vede așa.

— ...nu asta zic.

— Dar ce zici?

— Că poate trei luni de pauză sunt exact ce ne trebuie ca să...

— ...deci sunt trei luni de pauză.

Tăcerile astea. Nu mai au nimic complice. Durerea de stomac. Violentă.

— Ți-e rău?

— Bineînțeles că nu!

— Ok, acum te-ai enervat...

— Pe bune? Așa ți se pare ție?

Iar ușa trântită. Iar pumnul care lovește în blat. Rama de plastic sare pe gresie, într-un lipăit scurt și imprevizibil.

Fi-r-ar să fie!

I-a spus să nu-i lase acolo! I-a spus i-a spus i-a spus...

Și atunci sms-ul.

Mișelește.

TO: ADA

CU CINE ERAI, ÎN MAROC?

17. El

A trăit. Ca-ntr-un miracol, sau ca într-un blestem, trupul cel frânt a trăit. A respirat, fără hrană, scuturat de febră, cu buzele arse, cu sânge gâlgâind din toate ungherele cărnii, încă șaptesprezece zile de vis negru ca smoala, până când, încet, încet, și-a recăpătat auzul. Simțurile. Puterea de a-și îngâna numele. Frica de moarte. Dorința de moarte. Vanitatea de a-și pipăi chipul, căutând să cuprindă, cu mintea, dezastrul. Singura scăpată întreagă, de la cot la degete, mâna stângă fâlfâie fără noimă în aer, până la obrazul neras al lui Musa. Pentru că el e acolo. Mereu acolo. Încercănat și slab.

O veghează neîncetat pe străina care moare. Trupul ei, așa cum l-a cunoscut el, nu mai e. Musa abia dacă-și mai aduce aminte de îmbinările lui molcome și cărnose. Acum e un morman de oase ascuțite, frânte, care împung din toate părțile un cort cocârjat de piele violacee.

Isabel.

Prima oară când o aude vorbind. O voce mirată, ca de copil răgușit. Musa îi duce mâna la buze, dar ea repetă la nesfârșit numele ei vechi, cucerire a noului ei rang de muribundă care nu mai are de ce să se teamă de el.

De ce îi este, oare, atât de prețioasă?

Medici de toate felurile, creștini, arabi, evrei se perindă în iatacul ei. Toți clatină din cap. Toți frâng și mai tare trupul alb-vânăt în încercarea de a aduce oasele la loc. Gâtlejul se deschide și vocea de copil se împlinește în gemete lungi, care încetează doar când licărul de viață se topește într-o moleșeală prevestitoare de rău.

Musa însă nu e pregătit să renunțe. În jurul lui, toți șușotesc despre blestemul lui Tariq și despre încăpățânarea lui de a-și ține trofeul în viață. Dar nu. Nu e asta. Când mâna ei stângă fâlfâie spre el, Musa tremură cum nu a tremurat niciodată când mâini mai albe, acoperite de brățări, l-au dezmiardat supus, adorator, febril. O neliniște duioasă îl fură noapte după noapte, îi desenează chipul vizigotei, cu obrazul sfâșiat, pe pomeții înalți ai grecoacei devenite acum perla seraiului lui, un dar de la Damasc, plictisitor de perfectă.

Isabel...

Oare cum râde? Musa nu a văzut-o niciodată nici măcar zâmbind. Câți ani o fi având? Și iar zvâcnește dintre așternuturi, împinge între pernele cu ciucuri mari, de catifea trupul ivoriu al grecoaicei și dă fuga la căpătâiul oaselor strivite, ținute laolaltă de pielea mereu unsă cu pomezi aduse din Egipt. Genele ei sunt lungi. Atât de lungi... Nu le văzuse până acum. Mereu umede, mereu fremătătoare, ca antenele unui fluture.

Isabel?

Zbaterea se întetește, dar nu, pleoapele nu se deschid. Culoarea ochilor din spatele lor îi rămâne incertă... Albaștri sau verzi? Sau, poate, cenușii?

Și din nou îi dezmiardă fruntea, îi atinge delicat brațul stâng, care se ridică din ce în ce mai rar, din nou trimite după doctori, pentru că nu, nu poate să renunțe, trebuie să se poată face ceva! Dar nu se poate face nimic. În săptămânile care se scurg, licărul de viață pâlpaie din ce în ce mai slab. Îndărătnice, oasele nu mai vor să deseneze unghiuri drepte și linii continue sau boltite acolo unde au fost, odată, umeri, șolduri, genunchi. Mai cu seamă coastele împung prin pielea din ce în ce mai subțire, ca o pădure de spini.

Pe Musa îl bântuie însă genele de fluture, colțurile gurii căreia i-a inventat un zâmbet născut numai pentru el. Degetul îngreunat, nu demult, de inelul lui Solomon. Talia subțire, așa cum a văzut-o el prima oară, dreaptă în catifeaua albastră. Vocea de copil răgușit. Palma mică, miniaturală aproape. A uitat de mult numele seniorului mort la Guadalete. Aproape că a uitat și înfruntarea lui cu Tariq. Când nu e cu ea, gândurile i se încălesc între șuvițele blonde, se pierd în hăul din obrazul ei. Ar fi putut-o iubi, dacă ar fi avut mai mult timp...

Tâmpilele i se încrețesc de oroarea primei lui pierderi reale, a primei despărțiri de un suflet pe care îl iubește deja, îl iubește de mult, orbecăind în necunoașterea care-l înconjoară. Iubește curajul ei de a-și cumpăra ierburile Bahei, paloarea mândră și neclintită de la Úbeda, tăcerea ei, ca un surghiun mut în limba cuceritorilor, pe care nu o învață, lupta crâncenă cu durerea, mâna care se ridică spre el, buzele care se deschid arse, încredințându-i numele ei de botez.

Isabel...

Pe ea o iubește, în trupul grecoaicei, așa cum nu a iubit-o niciodată când era, încă, Omalissan.

De la Damasc îi vin vești tulburi. Tariq i-a împuiat capul califului despre cum i-a ucis Musa fiii de dragul unei creștine. Ceea ce încă nu ar fi îngrijorător. Mai rău e că Al-Walid știe despre odoarele din sipetele lui, care-au înghițit, de-acum, și aurul lui Tariq. Mai mult ca de mâna care împarte dreptate, Musa se teme de ochiul lui cel lacom.

Și Tayyib se teme. Poate că stăpânul ar trebui să plece spre Damasc, să-și înfrunte dușmanii și altfel decât cu arma. Musa îl ascultă și vede dincolo de cuvintele lui. Vede o înțelepciune mai adâncă. Da, și capul lui se poate rostogoli oricând pe o altă lespede de marmură, din alt serai...

Noaptea se umplu de coșmaruri în care vizigota cu oasele frânte îi retează ea însăși grumazul, îi scoate ochii și pune în locul lor două perle mari, lăsându-și râsul să cadă în cascade peste trupul lui, de-acum fără viață. Zorii vin încărcăți de o căldură mută și sărată, ghemuită în piept. Mâna care fâlfâie e de-acum opiumul lui. Încercănat, Musa iubește ca eroii din povești, din cărți, din fanteziile pe care nu dădea doi bani în copilărie. Iubește ireal și sufocant.

Isabel, Isabel, Isabel...

18. Noi doi. Tu.

Unde ești?

Unde m-ai lăsat.

Sevilla?

Aham. Supermarket.

Ema. E-ma...

Când capăt alt nume? M-am plictisit de ăsta.

Nu capeți.

De ce?

De-aia.

A, bun... Mai zi-mi.

Despre?

E treaba ta să inventezi. Nu ăsta-i *șpilul*? Nu sunt eu urechea reportofonul amanta coșul de gunoi seiful muza secretul manechinul păpușa memoria imaginația convenția idila frustrarea...

Ai terminat?

Nu. Ai început?

Nu încă... *Reset*. Știi ce e cel mai frumos la Sevilla? Când se întunecă. E ireal. Catedrala se luminează maur printre palmieri, înconjurată de trăsurile... Dinspre Alcázar se aude muzică... E magnific.

Asta vara, nu?

E mereu vară la Sevilla.

Așa zici?

Așa zic. E mereu vară. Ireal...

Supermarketul meu unde e?

Dă-l naibii de supermarket! Ești în Santa Cruz. Ai luat-o pe lângă Alcázar, stânga, dreapta și iar stânga. Porți o rochie cu buline...

Urăsc bulinele.

Și eu. Nu contează. Porți o rochie cu buline și mănânci... nu, nu mănânci nimic.

Sad Mac.

Asta o să tai. Prea grafic.

Pentru cine?

Pentru tine.

19. atunci

Cred că era octombrie. Împlinea 47 de ani. Nu i-ai fi dat. Înaltă, fără păr alb, suplă în mișcări. Ca Audrey Hepburn. Uite că nu m-am gândit la asemănarea asta până acum. Păcat. Amândoi pe stradă. Ea purta o rochie cu buline. Maro, cu buline. Părul prins la spate într-un coc sever de balerină. Nasul fin, urechile fine, buzele fine, zâmbetul fin, atât de fin, până când, undeva vizavi de Biserica Armenească, zâmbetul se strepezește într-o linie frântă, mâna cu degete lungi (da, și fine) se încleștează pe brațul meu nu de fiu, ci de frate mai tânăr, cu ochi antrenat să evalueze rapid situația. Tata și David pe partea cealaltă. Mama și David ochi în ochi. Situația nu are ieșire.

Situația are potențialul unui dezastru. Situația mă depășește complet pe mine, care nu sunt fratele mai mic, ci fiul femeii cu riduri fine în jurul ochilor. (Încă) atât de fine...

Sunt gri, ochii lui David. Reci. Nu migdale. Cratere cenușii. Cazane cu smoală în care ea arde sub ochii mei. Și ai tatei. Oare tata se bucură? Privirile noastre nu se intersectează. Oare va trebui să traversăm? Să facem conversație? Și, dacă da, cine va traversa, noi sau ei? Știu că vrea să mă întrebe (din ochi) toate lucrurile astea, dar nu poate.

Sunt momentele alea, știi, când te simți atât de singur, atât de înfricoșător de singur, de gol, cu păcatele tale, în fața unei perechi de ochi care te face fărâme, fărâme, fărâme, fărâme... și știu că așa îi era ei. Și știu și cum s-a uitat la el, pe urmă, când s-au ridicat genele, grele, grele, grele.

Căutau baste pentru David. Îi crescuse piciorul cu jumătate de număr în ultimele două luni. Era înalt. Mai înalt ca mine. Mai înalt ca tata.

Tata nu s-a uitat la mine nici o clipă. Nu m-a gratulat nici măcar cu una dintre grimasele lui de conveniență. Când eram mici, avea câte una pentru fiecare din noi: buzele strânse erau pentru mama, ochii dați peste cap pentru Lea, sprânceana ridicată îi aparținea lui David. A mea fusese specială – nări umflate, pereche unei cute pe-atunci încă abia perceptibile între sprâncene. Când enervarea lui creștea, tot din cauza mea, creștea și o spuzeală roșie pe vârfurile urechilor, care mi s-ar fi părut caraghioasă dacă nu ar fi anunțat, întotdeauna, o epocă de glaciațiune extinsă în timp și aplicabilă, prin recul, și celorlalți membri ai familiei. Tata nu a fost niciodată un om ușor de mulțumit.

Acum însă, grimasa mea, unul dintre puținele lucruri alocate mie în economia lui internă, se pierduse cu totul. Probabil că, la partaj, îi revenise mamei, care a decis să nu și-o aproprieze niciodată. Așa că ea a dispărut, s-a pierdut, s-a dus în locul unde, în copilăria mea, au plecat și mingea de fotbal cu bej și negru, de la Teo, colegul meu de bancă, și fâșul verde pe care l-a murdărit David cu tempera, și nenumărații struți-marionetă de la mare, cu ițele încurcate și handicap motor pe vecie, și lanterna pe care am primit-o de la Moș Crăciun odată, Dumnezeu știe când... Un cimitir de obiecte expirate. Stricate. Fără folos. Cu siguranță și grimasa mea era acolo. Cu siguranță.

În stinghereala generală, oribil alimentată de ochii apoși ai mamei și de cei smoliți ai lui David, am simțit din nou cum intru în starea aceea plăcută de dezagregare, de la revedere, nu mă căutați, nu sunt cu voi, mi-a părut bine, stați liniștiți, stați liniștiți, stați liniștiți...

Cum ajunge Alexandre la bordul lui *Thule*, cum își cumpără bilet sau, poate, cum se strecoară, cum își părăsește camera de student, plină ochi cu vise și cărți, cum înșală nasul vigilant al lui Dominique, care nu, nu i-a spus că flanerile lui pariziene au adus-o la sapă de lemn, pentru că, în fond, nu e vina lui, necazurile cu banii au început cu mult timp în urmă, ei bine, cum și de ce și prin ce mijloace îl găsim pe studentul acesta neinstruit în nimic altceva decât literatură și fantasmagorii pe vasul imaginat de tatăl lui, cel bolnav de Nord, care l-a părăsit pentru că, nu-i așa, nu putea sta locului, rămâne un mister.

E un episod asupra căruia nu merită să insistăm, posibil impregnat de acele detalii realiste care ar face povestea credibilă și, ca urmare, viabilă, asemeni peștelui proaspăt căruia chiar acum i se scot măruntaiele în bucătărie. Autorul a decis să-l omită cu totul, lăsând acțiunea să continue într-un glorios neverosimil, așa că vom închide (cu neîncredere, e adevărat) ochii și, în schimb, vom lăsa briza să ne ciupească de obraji, așa ca pe Alexandre, căruia tocmai i s-a ridicat părul pe ceafă de frig, motiv pentru care gulerul puloverului bej îl acoperă până la jumătatea urechii atunci când, previzibil, cinematografic și, vai!, atât de clișeistic, Ivan trece chiar prin spatele lui, dându-i indicații prețioase unui Evgheni înghețat de-a binelea, posesor al unor sinusuri aflate într-un permanent contratimp cu tot ce ține de călătoria pe mare. Ochii lor nu se întâlnesc. Îmbrățișarea tată-fiu se amână pentru o pagină viitoare, în caz că nu e și ea decupată din firul narativ și surghiunită în spatele cortinei, acolo unde stau toate lucrurile care s-au întâmplat pe repede înainte.

Thule e ca *Titanicul*, ca un oraș, ba nu, ca un regat marin închinat Luminăției Sale Heringul. Cu balustrade transparente, ca de gheață, la prora și la pupa, cu mozaicuri pompeiene în băile enorme ale cabinelor nu atât de mari, cât luxoase, cu tapițerii de culoarea somonului, cu mese sau, poate, ar

fi mai bine să le numim spectacole cu artificii și ninsori artificiale, cu pești zburători și Neptuni niciodată deșuchești, ci, pur și simplu, ingenioși, desenați pe platouri din cozi de creveți.

Alexandre nu deține tocmai garderoba potrivită pentru un asemenea loc și o simte din plin, dar așa e povestea, cu haine modeste, neasortate festinurilor grandioase. E nedormit de două zile, pentru că nu se îndură să doarmă. Din călătoria aceasta fantastică se va naște marele lui roman, din furnicarul acesta de oameni care navighează spre Nord, tentați gastronomic și nu numai, orbiți de opulența vasului pe care s-au îmbarcat, netemători, ahtiați după bucătarul rus, un erou în sine, fără îndoială posesorul unei vieți care depășește orice imaginație.

Alexandre arde de nerăbdare să-l cunoască, să-i prezinte omagiile lui de proaspăt parizian care mănâncă eleganță pe pâine, să-i spună cât de tare îl admiră, cât de mult îi admiră ideile și ce bun, Doamne, dar cât de bun e morunul cu smochine!

Oare îl va întâlni în seara aceasta? Cine știe... Sunt pasageri care ajung la finalul călătoriei fără să-l fi zărit măcar o singură dată pe acest geniu în ale bucătăriei, fiul unui țar rus, pasămite, un prinț autoexilat, înfricoșat de moștenirea lui (politică? genetică? politică!), de o amantă geloasă, de o soție nebună, de consecințele unui tezaur deturnat și reinvestit într-un ciudat restaurant plutitor. Poveștile cu privire la identitatea lui Ivan sunt ca un nor care se încheagă din şușoteli peste şușoteli și plutește, pânclos, peste punți și pui de delfini. Vasul acesta duce cu el o întreagă literatură, iar Alexandre nu s-a simțit niciodată mai viu, mai intrigat, mai hotărât să-l întâlnească, să-l ghicească și, în cele din urmă, să-l scrie pe rusul din poveste în marele roman francez care-i va purta semnătura. Și poate că va fi chiar în seara aceasta. Poate.

— Mai explică-mi o dată.

— Ți-am explicat...

— Mai explică-mi.

Ochii roșii, umflați de plâns.

— Ne-am întâlnit acolo...

— ...în Maroc?

— În Maroc. Eu m-am dus la el, în holul hotelului, l-am văzut, m-am dus la el și am zis: „Sunteți Alex Hriavu, vă citesc de mult timp, îmi place cum scrieți.“ El mi-a spus: „Nu, nu sunt eu, ce ghinion, putem face abstracție de asta.“ Și am râs amândoi...

Vocea care se îndoaie, cocoșată de plâns.

— Și?

— Șiiiiiiiiiiiiiiiiiiii... dă-mi un șervețel, te rog...

— Poftim.

— Mulțumesc.

Îi tremură mâinile când își suflă nasul. Nu violent, dar tremură. David le vede conturul mișcând în sus și-n jos pe perete, în bucătărie.

— Nu, nu sunt Alex Hriavu, dar aş putea să devin. O cafea?

...

— Iartă-mă, sunt idiot. Vrei să bem o cafea? De-abia am venit, sunt cam dezorientat și urăsc vacanțele singur... nu încerc să te agăț, încerc să... să mă fac simpatic. Mai simpatic decât nenea ăla.

Răsese cald și plin și ea, Ada, fusese convinsă că e Alex Hriavu. Nu, zicea el și-i povestea o viață incredibilă, cu un frate căruia-i spunea „vitregizat“ și o mătușă suprealistă și călătorii la Pol și mama lui, care fusese scriitoare, divorțase de tatăl inginer constructor și uite-l pe el, speolog, dar acum în vacanță, recent despărțit de o iubită cam plicticoasă și, da, și el scrie o carte, dar e despre peșteri, îi pare rău s-o dezamăgească și ea știe că el e Alexandru Hriavu, dar acceptă jocul (de ce-l acceptă?

...nu știe, pentru că era ușor.

Ușor?

Da, amuzant, într-un fel neverosimil și totuși fermecător, atât de...

De Alex.

...da. De Alex.).

— Mai departe.

Mai departe lucrurile se precipită. La început e o vacanță și pe urmă o aventură și pe urmă și mai mult și pe urmă vaporul, ei doi iau vaporul...

— De ce?

...iau vaporul, noaptea, și el îi povestește, îi povestește încontinuu, până când ea se sperie și ei se ceartă, se ceartă, se ceartă înfiorător, se ceartă pe punte și în cabină și iar pe punte și în cabină și iar pe punte și el nu tace și ea simte cum îi crapă capul și totul e un coșmar, noaptea, pe vapor și ar da orice să se trezească, să fie ieri și să facă planuri de mers împreună la Fez și el să-i povestească despre limba urdu, dar nu, nu e ieri, e aproape dimineață și a adormit de atâta plâns și se trezește năucă, năucă de tot, de parcă ar fi ajuns și el nu e, el nu mai e pe vapor, dar vaporul nu a oprit nicăieri și ea plânge și mai tare și nu știe cum să anunțe că el a dispărut pentru că nici măcar nu știe ca lumea cum îl cheamă, așa că ia vaporul înapoi și ajunge în noaptea următoare și aleargă la hotel, unde știe sigur că o să-l găsească, dar nu, el nu o aștepta acolo, așa cum crezuse ea, el nu era nicăieri și era ca și cum nu fusese niciodată, alt nume la hotel, alt nume pe vapor și în calculatorul din holul hotelului toată povestea asta încâlcită și da, pare o tâmpenie, dar, Doamne, îl iubise, îl iubise înfiorător, toxic, și nu, nu e nebună și nu se drogau și așa a fost, așa a fost, trebuie să mă crezi, așa a fost...

— Unde mergeați?

Mâinile tremură și vocea tremură și râuri râuri de lacrimi. Nu înțelege.

— Când ați luat vaporul, prima oară, amândoi, unde mergeați?

La Sevilla. La Sevilla mergeau.

20. aici

Orașul lui Heracle. O fortăreață a plăcerii, un vis frumos și citric. Avea ziduri albe, în capul meu, nesfârșit de albe, ca paginile goale. Iatac al creștinătății. Nestemată omeiadă. Nu e oraș pe lumea asta din care să intri mai ușor în poveste, să te pierzi, unduios, în caligrafia arabă. La Sevilla e întotdeauna cald. O căldură stranie. Învăluitoare și subțire ca borangicul. Nu apasă. Dezmiardă și atât. E ceva acolo, un portal spre legenda absolută. Așa mă gândeam. Așa mă gândeam atunci. Că e ceva...

21. Singur

S-a mutat, în cele din urmă. Într-o dimineață m-a scos la o cafea și mi-a spus că sunt mare, că am, probabil, nevoie de intimitate, toți băieții au, după o anumită vârstă, să rămân în apartament, ea se duce în Intrarea Vâlcului.

— Păi și ce-o să faci acolo?

O să gătească, o să traducă, o să citească tot ce n-a citit la tinerețe, o să dea meditații la franceză...

— De ce nu te-apuci de scris?

A surâs blând. Copilăros, undeva între „poate“ și „nu se poate“. Ca și cum s-ar fi temut să nu mă supere cu nerăspunsul ei.

A plecat. Toate lucrurile ei au încăput în două valize mici, pe care nu m-a lăsat să i le duc eu la taxi. Nici să merg să o ajut să se instaleze. Nici s-o ajut la despachetat. A plecat ca o fetiță care se duce în tabără, la munte. A plecat...

A... plecat.

22. Povestea blocurilor de parafină

A fost odată ca niciodată o poveste cu strome și markeri, cu benign și malign, cu albul ăla de boală din sălile de așteptare, cu nu, n-a venit, știți cum e, da, știu, am mai făcut, păi, da, poate săptămâna viitoare, am înțeles, cu format numărul din nou, luni dimineața și numai o clipă, vă fac legătura la laborator și nu, n-a ieșit, mai așteptăm, îmi pare rău, da, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc... Și din nou numai o clipă, să vorbiți cu doamna doctor, 1 2 3 4 melodie cretină de așteptare cu eu cred în stele... 124... 150... alo, mai sunteți pe fir? da, sunt, mai sunt, încă mai sunt pe fir, așteptați, vă rog, încă un minutel, da, sigur că da, aștept, mulțumesc... 316... 420... 501... din păcate, doamna doctor nu este, reveniți joi, mulțumesc, am să revin. Starea de legumă inteligentă, dintre două intervenții. Reprogramările. Și din nou da, ce tip de procedură? biopsie laringiană cu anestezie generală, nu v-am auzit, mai tare vă rog, biopsie laringiană cu anestezie generală, puțin mai tare, vă rog, vorbiți în receptor, aveți o ușoară disfonie. Cuvintele din altă limbă. Eritroplazie tendință de confluare și cartilaj cricoid. Și din nou ce procedură? laringectomie supracricoidiană suprahioidiană. Vocea egală a medicului ușor plictisit, dar

amabil, cu zâmbet profesional și bucata aia de poveste despre imposibilitatea păstrării segmentului fonator și da, o să montăm o sondă esofagiană după operație, da, e neapărată nevoie, altfel nu vă putem hrăni, am înțeles, mulțumesc, îmi cer scuze, nu vă aud, mulțumesc, am spus, mulțumesc... și erigmofonie, adică nu o să vorbiți foarte bine, posibil deloc, unii pacienți scot niște sunete un pic distorsionate, e o chestiune legată de aerul înghițit, care, la eliberare, are un sunet... e ca un fel de șuier, se numește erigmofonie. Nu, nu e ca un șuier, mai mult ca un cârâit, ca un crăntănit spart de boabe de porumb, ca o ușă care scârțâie, ca o cretă nouă pe tablă... Și din nou, o să încercăm întâi o administrare de metrotrexat, trebuie să știți că există efecte secundare importante și zâmbetul gol, fără sens, fără sunet, fără aveți o ușoară disfonie, pentru că nu, nu mai poți să zici

...mulțumesc.

Îi place mult lui Ivan. Îi place băiatul ăsta cu ochi frumoși, cu aura lui de aer proaspăt, cu timiditatea lui politicoasă, fracturată de un entuziasm sincer, care-i gălgâie în gât. Îi place cum îi soarbe cuvintele, poveștile despre Kiev și Londra, despre Stockholm și Reykjavík, despre cum a învățat el acolo să facă fenomenala plăcintă cu creveți (pe Sundlaugavegur, la numărul 15, e o cantină unde, acum douăzeci de ani, bucătari din toate colțurile lumii găteau noaptea sub oblăduirea unui Matusalem cu șorț gri și memorie elefantină, specialist în ingrediente oceanice) din care Alexandre mușcă avid chiar acum, cu ochii măriți de acest dublu deliciu, al gustului și al poveștii.

— Poate tu, că ești tânăr, o să mai ajungi vreodată pe-acolo...

— A, nu cred. Eu sunt doar mâncău, nu și artisan, râde el, căznindu-se să nu deschidă gura prea mult. În plus, pe mine Nordul nu mă cheamă deloc. Sunt friguros.

Ivan zâmbește și spune mai departe despre știucă și icre și midiile de la Galway. Alexandre îl ascultă în aburul de pipă care urcă, vălătuci-vălătuci, de pe punte în aer, până se înnegrește de întunericul nopții.

— Și mama a avut o cantină.

— Da? Unde?

— În Franța, la Béziers. N-a mers foarte bine. Dar îmi aduc aminte, vag, o vreme în care era plin... auzeam tacâmurile clinchețind, clienții, cum intrau, pe mama râzând... toate astea se întâmplau dimineața, când eu eram dus în mansardă. Niciodată nu voiam să urc, pentru că jos se însuflețea o lume, se aglomera bucătăria, se târșâiau tălpi pe prag, se spălau vase, se întâmpinau clienții cu briose proaspete și câni mari de ciocolată fierbinte..., încet-încet, toată casa se umplea de miros de pâine caldă, de lapte cu cacao, de cafea, de...

— ...vanilie.

Din tâmplă în tâmplă. Durerea lovește ca un camion. Din tâmplă în tâmplă.

— David?

Ca un camion pe ploaie. Greoi și totuși capabil să gliseze.

— Te rog mult, spune ceva!

Zece ani. În curtea școlii. Mingea venise ca un proiectil, de nu se știe unde. La fel fusese. La fel ca acum.

— Ești ok?

Tot așa și atunci. Cu jumătate de față umflată, pulsând. Ceafa udă și murdară. Plină de praf. Cerc de copii în jur.

— Ești ok? Hai că vine doamna de la cabinet...

Un profesor amabil, cu voce calmă, care trece de urechea amorțită, amorfă.

— Cine-i dirigentele tău? Poți să-mi spui? Ca să-l chemăm s-o sune pe mama ta...

David nu răspunde și ei cred că lacrimile alea sunt de durere, pentru că nu, nimeni nu știe, nimeni nu trebuie să știe că el nu are, că el nu mai are mamă, nu, nu, nu, nu, nu...

— Aș vrea să pleci.

E prima oară când se gândește că Ada, cu figura ei de elf, acum boțită de plâns, aduce, vag, cu ea, cu mama lui adevărată... Ce freudian...

— Să-ți strângi lucrurile și să pleci.

Durerea lovește din nou, în derapaje spectaculoase către frunte și moalele capului. O vede chircită, copleșită și-i vine s-o pedepsească mai tare, s-o pedepsească pentru amândouă, pentru că (vai, dar ce coincidență! ce amuzament!) amândouă l-au ales pe el, pe Alex, pe celălalt.

— Acum.

Numai că ea nu se mișcă. Se micesțe, parcă, până nu mai rămâne din ea decât un copil, schița unui copil, de fapt, care plânge cu hohote, dar nu pleacă nicăieri, nu râde ironic, nu-și agită în aer turmalina ei supradimensionată. Îl fulgeră gândul bolnav și trist, și hidos de vesel, în același timp, că acum, că n-o mai vrea, e, în sfârșit, a lui. Amândouă sunt ale lui. Ea și turmalina ei. Amândouă. Doar că nu le mai vrea. Nu, nu, nu, nu le mai vrea.

„privește cerul“, mi-a spus. „privește cerul“ și nu, nu se uita în sus, citea de pe un perete. Ne plimbam în centru și deodată ne iese în cale, ca o arătare cu mâini, picioare, trup și şuier și cuvinte negre, peretele ăsta și ea citește de pe el: „privește cerul“ și se întoarce la mine și zâmbește larg, larg, așa cum nu zâmbești decât în primii ani de viață, când nu te-a rănit, nu te-a părăsit, nu te-a dezgustat nimeni. Un zâmbet care spune o noapte întreagă, noi mici în întuneric și stele mari, tăcute și mari, aceleași pentru toată lumea, noi mici, mici, mici și pierduți, ca atâția alții înaintea noastră, ca atâția alții după noi, în momentul ăla nesfârșit, enorm, în care auzi gândurile celui alt, pulsând ca un cer deasupra lumii tale...

23. și mai departe

Așteptau. În căldura grea, ca o pâclă, așteptau să se întâmple ceva. O vreme, oamenii lui crezuseră că hachița stăpânului pentru creștina bolândă va pieri odată cu prima încruntătură de sprâncene a lui Al-Walid. Sau că, într-o noapte, cu sau fără stele, ea va pieri și, în dimineața următoare, Musa, scuturat de vraja ei, va porni spre Damasc.

Numai că nu se întâmpla nimic. Sacul de oase întârzia să-și dea sufletul. Așteptau. Lâncezeau, mai bine zis. Din când în când le ajungeau la urechi vești despre uneltiri care ar fi putut mătura cu totul curtea de la Al-Isbili.

Din când în când, câte unul din oamenii lui Musa fugea în toiul nopții, fugea cât mai departe de seraiul stăpânului celui tânăr, care mirosea a moarte.

Musa nu părea să observe. Slăbise mult și se întunecase la față. Își pierduse gustul pentru plăceri. Plictisită, grecoaica lânțuiea și ea, așteptând nașterea fiului ei și al stăpânului, al lui Musa ibn Nusayr, spaima Ifriqiyei, care iubea umbra unei creștine.

24. cu tine

Eram mici. Pierduți într-o cameră cu pereți făcuți parcă din pagini și titluri. Din volume groase, anevoios extrase din pânțele bibliotecii, ne făceam cazemate, ca-n revistele franțuzești de benzi desenate. David mă urma peste tot, vesel, bucălat și zâmbitor – scutier, aghiotant, geamăn mai mic.

La doi pași de noi, țcănitul unei mașini de scris. Egal, nervos. Egal.

Adormeam uneori, cu capul pe câte-un Balzac sau pe câte-un Proust, chirsiți în cotloanele lumii noastre, tulburate doar de zgomotul unei pendule din alt timp, care ne trezea dintre indieni și cowboy și ne chema în prezentul cu bomboane Pez și miros de cafea răzbătând din direcția țcănitului ritual.

Lea se ridica, ne ciufulea drăgăstos pe fiecare și dădea drumul la pick-up. Desfăcea, pe urmă, tacticos, o ciocolată chinezească. Ghemuiți unul într-altul, pe canapeaua din bibliotecă, urmăream cu degetul conturul albinei uriașe de pe ambalaj ascultând *Aventurile lui Sherlock Holmes* de pe disc.

Mama venea să ne ia pe seară, încercănată și tăcută, în taiorul ei gri. Obosiți, ne târam până la troleibuz, povestindu-i despre *dragul meu Watson* și *bzzzzzzzzzzzz*, *albina*, cum, iar v-a dat ciocolată? o s-o rog să nu vă mai dea.

Ajungeam acasă târziu, ne dezbrăcam și mai scufundam câte-o flotă, în cadă. (*Ce-i aia flotă? E, așa, o armată de vapoare! Și de ce se cheamă flotă? De-aia, ca să întrebi tu!*, urmat imediat de *Te rog, vorbește frumos cu el, Alex! Și tu ai fost tot așa mic, ca el, și nu ți-a răspuns nimeni așa când ai întrebat ce-i aia flotă!*) Undeva între cină și pijamale, venea tata. Atmosfera

se mohora. Tăcuți, indienii se strecurau sub plăpumi. Numai că nu adormeau întotdeauna. Nu, nu prea adormeau...

L-a lăsat să plece. Cu ochii deja uscați de nesomn, cu barba nerasă, cu aerul acela aparent neinteresat, cu un *la revedere* identic celui adresat atâtor tineri drăguți fascinați de el, fascinați de *Thule*. Ce era să fi făcut? Îl pierduse, oricum, de prea mult timp ca să-l mai poată revendica.

Îl urmărea coborând de pe punte, înalt și zâmbitor, și-l vedea mic, gonind de-a bușilea printre picioarele lui, pălăvrăgind într-o limbă pe care numai el o înțelegea, mânjit până-n urechi de cacao și scorțișoară. Copilul lui. Alioșa. Studiase febril portul, căutând două brațe albe și subțiri, de femeie blondă, între două vârste, deschise să-l primească. Dar nu. Dominique nu era acolo. Nu venise să-l aștepte pe copilul lor. Copilul ei. Alexandre. Știa, oare?

Brusc, Ivan își simți cerul gurii invadat de toate gusturile trecutului, de lapte cald, și mentă, și brânză de capră, și ghimbir, și gem de mure, și brișe calde, și, da, o, da!, vanilie, în timp ce în moalele capului se proiectau, ca pe un imens tavan boltit, tapetat cu pânză albă, imaginile altei vieți – puii lui Dominique și felul în care îi creștea părul pe ceafă, pistruii ei și râsul copilului, bluza aceea cu mâneci bufante (albastră, oare? să fi fost albastră? nu, nu, era albă! albă era, da!), ei doi, într-un nesfârșit câmp de lavandă, tineri, atât de tineri și iar gustul de dovleac, de tartine simple, cu unt, de ouă prea fierte și miere chihlimbarie, și de ghimbir, alt ghimbir, din alt an și vin adus de la Bordeaux cu François, băcanul, și iar ei doi în câmpul violet, buza ei de sus, podeaua proaspăt spălată a cantinei și primele silabe ale copilului, împleticite ca mersul unui mus speriat, pe o corabie în furtună.

25. eu sunt aici

La Sevilla, trebuie să știi, cresc portocali în mijlocul drumului. Șinele tramvaielor unduiesc sinusoidal în funcție de rădăcinile care-și revendică insule de viață în ochiuri de pământ neînghițite de asfalt. Mireasmă grea de căldură, lipicioasă, ca de fruct strivit între degete trece din Arenal în Santa Cruz, o ia apoi spre nord, spre Macarena, se sfârâmă în Guadalquivir ca un

trup de boare ciudată, în care se întâlnesc, ca-ntr-o tapiserie, miros de Atlantic, de nisip, de gând frumos, putrezit sub un palmier... Pe sub oraș se întind *albercas*, cisternele din care apa hrănește portocalul abia înfiripat prin *acequias*, venele subțiri și albastre ale Andaluziei. E o cetate de vise, înțelegi? Un spațiu dezrobit de timp. Numai cer, fără genuni, fără hăuri care sug viața din frunza care adie parfum. Numai cer.

Știu, tu te plimbi prin *patio*-uri în care s-au iubit sultane și califi, te pierzi în mirajul vitrinelor cu evantaie, te așezi pe o bancă în Parque María Luisa și citești un pliant despre *corride*, îți așezi mai bine ochelarii de soare pe nas, îți dai cu puțină cremă, să nu te arzi și pleci, poate, mai departe, în orașul ăsta cu portocali, da, și tramvaie, și trăsură, și Fnac și Maestranza și fiecare pas te duce înapoi, mult, mult înapoi, înainte de *mudéjari*, de catargele care împânzesc portul cenușiu, dintr-un tablou de Sánchez Coello, înainte de Giralda, de Medina Azahara... înainte, mult înainte...

26. Din întuneric

A fost stăpânul meu. Stăpânul Ifriqiyei. Și așa ar fi trebuit să înceapă povestea. Nu am fost rivali. Nu am jinduit la aceeași femeie. Nu ne-am încrucișat hangerele pentru aur. Nu mi-a trimis sclave în dar. Nu i-a ucis pe fiii mei noaptea, atunci, când i-au potopit creștina cu pietre, ci mult, mult înainte. El, Musa ibn Nusayr, nu a legat-o de el pe Omalissan, nu a îngenuncheat-o ca pe o sclavă, nu a făcut din ea batjocura și gloria lui, nu i-a smuls crucea de la gât. Adevărul e că emirul meu a luat-o de soție ca pe o prințesă, i-a pus pe deget nestemata lui Solomon și a plâns-o ca nimeni altul când ea a murit, pentru că a murit, slavă lui Allah, a murit în chinuri groaznice, cu toate oasele sfărâmate, a murit și durerea lui s-a auzit până la Damasc, până la mine, care am fost sclavul lui, care i-am suferit toanele și cruzimea, care am cucerit Hispania în numele lui, care mi-am câștigat libertatea din mâna care mi-a ucis fiul, care am sărutat mâna aceea, care l-am blestemat, care l-am iubit, care l-am urât ca nimeni altul, care i l-am împrășcat cu venin lui Al-Walid, care mă rog zi și noapte să pier sfâșiat de ciumă, de fiare, de oamenii lui, de oamenii mei, ce-mi mai pasă... Eu mi-am purtat războinicii până la porțile Cetății Parfumurilor, pentru gloria lui

— Tu erai Ema?

...

— Ema. Din text... Din textul lui Alex.

— Cred. Într-un fel. Nu de la început, oricum.

Împărțitul tăcerilor de acum e straniu. David nu mai simte că nu are aer. Tăcerea e ca o rufă murdară, omniprezentă. Uitată pe spătarul scaunului. Agățată de calorifer. Atârnând fără sens de un colț al televizorului. Îndesată sub mochetă. Pitită în portofel. Pusă bine în dosarul cu acte. E ca o mângă mută și grea. Și rece. În jurul ei planează cuvinte în care știe că i-ar fi foarte frig.

— Și de ce mergeați la Sevilla?

Degetele ei vorbesc în aer. Vorbesc aproape mai mult decât ochii. Se sufocă undeva, între tencuială și lumina veiozei, între mușamaua din bucătărie și dulăpiorul cu medicamente.

Plânge. Plânge liniștit, cu sughițuri mici. Liniștit. Aproape liniștitor.

— Nu știi, David, el voia acolo... Ar fi trebuit să fie ca un fel de excursie. Nu știi...

Somon cu portocale. Asta fusese ultima lor cină, în mintea lui, în memoria subiectiv-creativă a unei zile niciodată întâmplate. A unei dimineți care nu mai venise. O visa, uneori. Un pește citric. Dominique știuse de la prima înghițitură că acolo, în sosul acela, de culoarea șofranului, se despărțeau pentru totdeauna, printre capere și zeama parfumată a fructului. Mâncase în tăcere, până la ultima înghițitură, când maxilarele se descleștaseră cu greu și vocea ei șoptise, moale și fără culori, ultimele vorbe pe care le împărțeau, ea și rusul.

— Foarte bun.

Se iubiseră fără fasoane. În gesturi obișnuite, plicticoase, poate. Non-cinematografic. Și totuși, asta era tot ce păstra, acum, când se pierdeau unul de celălalt. Imaginile unei intimități făcute cioburi, din vremurile iluziei.

Portocale. Jumătate cojite. Degetele ei, desenând trasee incomprehensibile între farfurie și cana de ceai, clădind apoi bucățile într-o

inexpugnabilă structură gemelară și căutându-le gustul cu vârful limbii. Prin aer...

Te joci cu mâncarea. Știi că nu-mi place.

Știa. Se juca în continuare.

Complacencies of the peignoir, and late

Coffee and oranges in a sunny chair...

Ce-i asta? O întrebase și ea nu-i răspunsese. Râdea. Râdea cu poftă. Portocala aluneca, lipsită de corporalitate, strivită sub tăișul dinților, ca într-o ghilotină zdrențuitoare, de la unul la altul.

Nu vrei să mergem undeva? Nu voia. Niciodată nu voia...

Nici când ploua tare ca acum. Da' de ce nu vrei?

Pentru că ploaia e un clișeu. Mă rog, nu ploaia, plimbarea prin ploaie, toate chestiile astea romantice după care tu ești înnebunit, Dumnezeu știe de ce, sunt niște clișee absolute și singurul motiv pentru care îți plac, pentru care le vrei, pentru care le bagi la înaintare este că ai văzut prea multe filme, nu crezi?

David nu credea nimic.

Erau de un poet american versurile. Da, le căutase. Sfântul Google are toate răspunsurile.

Memoria tactilă, de neșters. Degetele și căușul palmei, mângâind ultimele urme ale hărții ei citrice. Pumnul care se strângea în jurul gustului evanescent al unui fruct dintr-un sărut.

Totul e un clișeu, nu crezi, și noi, și tot ce facem, și cărțile, muzica, sălile de teatru, așteptarea la metrou, blugii mei rupți, ah! înnebunesc când te joci așa cu mâncarea, parfumul încercat la încheietura mâinii, felul în care îți scoți, seara, cerceii, pielea mea și genele tale, pașii noștri, niciodată sincronizați când dansăm, umerii, nasurile, genunchii, felul în care ne atingem... toate, toate sunt clișee, nu?

Ce poet ești!... Și râsese. Din nou.

Nu, asta nu e un clișeu. Eu nu sunt. Și mușcase cu poftă din ultimele patru felii siameze. Camera mirosea a dimineată.

Pe nouă rânduri paralele, grădina Leei înflorise o dată, o singură dată, citric.

— Aici au fost portocali, știi?

Dar asta fusese cu mult înainte de noi, pe vremea când era mama copil. Știam însă de cele nouă rânduri. Povestea lor. Ne jucam printre ele ca și cum am fi alergat la umbra unor pomi adevărați. Dacă portocalii existaseră cu adevărat sau înmiresmaseră doar imaginația bogată a mamei deja nu mai contează, nu? Chiar nu mai contează.

Nouă rânduri paralele de portocali. O grădină. O livadă. O insulă. *Un patio de naranjos. El naranjal...*

Ok, încep să fie cam multe portocale pentru mine în povestea asta...

În care dintre ele? A lui Ivan? A lui David? A mea, pardon, a lui Alex și a lui David?... A ta?

Mă plictisesc...

Ah, asta pot să înțeleg foarte bine. Plictiseala e o mare bătaie de cap. Am să-ți spun, atunci, o altă poveste. Una complet neplictisitoare. Și tot cu portocali. Regele Rodrigo al Spaniei o iubește în taină pe fiica celui mai bun prieten, a celui mai loial dintre vasalii săi. Ea are 13 ani. Regele, care și-a pierdut complet capul (îl va pierde, de altfel, la propriu, foarte curând) încearcă s-o cucerească pe copilă prin toate mijloacele cunoscute. În cele din urmă, își amintește că strămoșii lui obișnuiau să-și ducă miresele în orașe invadate de portocali, unde mireasma grea funcționa ca un drog, unul care zgândărea simțurile și anula pudibonderiile. Cadoul nunții păgâne a lui Rodrigo pentru victima lui e o grădină de portocali replantați noaptea, pe neștiute, în jurul iatacului unei mirese forțate să-l accepte.

Și a funcționat?

Asta mă depășește cu desăvârșire. Ce știi e că el a pierdut Spania, ea a înnebunit și și-a tăiat venele, tatăl ei și-a vândut regele lui Musa...

Nu lui Tariq?

Ajungem și la Tariq. Asta e altă poveste...

Nu sunt cumva prea multe povești? Nu ți se pare că te pierzi în ele? Că-mi complici prea mult acțiunea?

Ți-o complic ție? Ultima oară când am verificat, naratorul eram eu...

Cititoarea cască, domnule narator.

Deja? Nu suntem nici la jumătate. Ok. Bine. Fie. În regulă. Nici o problemă.

Adică?

Adică dăm RESTART. *No hard feelings*, vorba poetului MGM... Portocalele rămân, însă.

Pentru că-ți plac ție?

Și pentru că-mi plac mie.

Și pentru mai ce?

Pentru că... așa, pentru că miros... palpabil, aproape. Neficțional. Delicios de concret. Înțelegi? Nu, nu înțelegi. N-are importanță. Portocalele rămân.

29. Maturizări

După ce mama s-a mutat în Intrarea Vâlcului, am experimentat un anotimp straniu. Unul cu mult iaurt și aproape fără țigări. Am făcut laba găștii. Am crescut. Am traversat câteva idile finalizate cinic. Nimic important, nimic traumatic. M-am apucat de scris. În parte, ca să compensez tăcerea din jur. Pentru cineva crescut în vacarmul în care crescusem eu, cu permanenta grijă a mamei pe cap, o existență anostă, de unic locatar al unui apartament brusc despuiat de strălucire și de vizitatori, nu poate duce decât la nevoia acută de zgomot interior. Mi l-am creat.

O vizitam des. Am remarcat, într-o zi, că reîncepuse să poarte taioare. Mi-a zâmbit într-un fel pe care nu-l mai văzusem din copilărie. Un zâmbet trist, cenușiu, cald. Pentru prima dată, de mulți ani încoace, am simțit-o redevenind mama mea. Silueta fragilă pe care mă puteam sprijini fără probleme. Omul mare. Adultul. În mod ciudat, n-a fost reconfortant. M-am trezit teribil de însingurat, în statutul meu de părinte de-abia trecut de adolescență, care nu mai avea de cine să aibă grijă. Ea îmi intuia dezamăgirea cu fiecare nouă reancorare într-un timp propriu ei, cu fiecare strat de autoritate aproape magică în care se remodela ființa ei, de-acum liberă de toanele și inocențele din ultimii ani.

Într-o seară în care mă mușca insignifiant o banală răceală cu potențial febril, am rugat-o să-mi povestească despre țarul Ivan. A zâmbit și zâmbetul

a îmbătrânit-o sub ochii mei, a scofâlcit-o brusc și i-a făcut rădăcinile nevopsite să crească vizibil, cărunt, dezolant.

Mi-a gătit morun cu sparanghel și afine. Delicios. Spumă de vișine la desert. Mama nu credea în mâncarea de bolnavi și-n virtuțile ceaiului de mușetel. Slavă Domnului.

— O să am o rugămintă la tine, Alex.

Coc sever. Încruntătura dintr-odată lipsită de eleganță. Ochii afundați în orbite, în sfârșit neorbiți de atâta visare. Căldura din spatele lor. Eu din nou mic, Alex cel din cadă, cu mâna de Triton suveran întinsă peste o flotă în derivă. David la orizont. Dureros, David la orizont.

— Te rog mult să nu semeni cu mine.

30. Isabel

Isabel a murit într-o dimineață. Liniștit. Fără spasme. La numai câteva ceasuri distanță de nașterea fiului grecoaicei și al lui Musa.

Nu a fost îngropată creștinește, în ciuda faptului că Tayyib a cercetat până târziu în nopte împrejurimile, în căutarea unui preot care să accepte s-o înmormânteze în ritul ei. Mormântul din grădina seraiului a rămas fără nume. Era o căldură grea, apăsătoare, ca o boală adâncă.

Musa nu și-a văzut fiul decât trei zile mai târziu, când i l-a înfățișat doica, nechemată. De-abia atunci și-a dat seama, cu ușoară surprindere, că încă nu știa cum o cheamă pe mama lui.

Heringul îl vizitase în somn. Cu ochii lui ca de sticlă holbați în întunericul unei ape înghețate. Ivan visase că-l vede străbătând rapid undele al căror sărut rece ca o mușcătură aproape că-i sfâșia pielea, ca și cum el însuși, Ivan, ar fi devenit una cu peștele, ca și cum trupul i s-ar fi acoperit de solzi și sufletul i s-ar fi întărit în colți ascuțiți, ca de rechin. Ivan-heringul bătuse în lung și-n lat adâncurile până când își dibuise victima. Carnea roz a somonului se desfăcuse în fâșii curate, risipite de apă într-o boare alburie.

„Nu, nu!“ țipase Ivan cel adormit. Ivan-heringul însă mușcase și mai crâncen, până când somonul nu se mai zbătuse deloc. Peste apă se lăsase ca

o ceață deasă, solzii heringului tremuraseră de plăcere, iar Ivan simțise pentru prima oară, după mulți ani, gustul fierbinte al unei lacrimi ivite nu se știe de unde. Fierbinte și sărat, prins într-un strop imens, distinct în boarea alburie, brăzdată de vinișoare roz.

31. Hybris

Prietenii. Așa cum nu mai fuseseră alții. Sclavul între două vârste și stăpânul cel tânăr. Musa cel încă neîncercat de măcelul de la Guadalete vegetează în grădinile din Kairouan. Fiul unic al unui părinte bogat. Smead, înalt, magnetic. Toată lumea îi cade la picioare. Uneori se distrează batjocorind un copil tuciuriu, cu buza despicață. Musa râde de el. Și la fel râd scribii. Cadânele. Dansatoarele. Bucătarii. Eu însumi râd, pentru că altfel sunt la cheremul toanelor lui. Toți suntem. Toți putem pieri dintr-o fluturare a mâinii emirului. Prietenul și stăpânul meu. Musa cel tânăr. Copilul privește mirat, ca un câine care nu știe de ce îl bate Dumnezeu lui cu chip de om. Singurul pe care îl cunoaște. Inima mea plânge. Râd cu ei. Râd mai departe. De undeva, din spatele unor zăbrele care îi despart pe sclavii sortiți muncilor grele de cei care, grație unui talent sau unei hachițe, au acces în apartamentele emirului, mama lui Asad, fiul meu cu buza despicață, despre care numai ea și cu mine știm care-i sunt părinții, mă blestemă în graiul secret al iubirii noastre. Îi simt ochii pironiți în ceafa mea, simt cum praful și pulberea se aleg de numele meu. Copilul primește o palmă încărcată de inele peste obraz. Buza despicață sângerează. Inima mea plânge. Râd cu ei. Râd mai departe.

Metrou. *Soundtrack* cu „Urmează stația...” și „Atenție, se închid ușile”. Cu nasul în eșarfă, ochii roșii ca de alcool și iPod-ul dat la maximum, David e identic altor sutezecimii de călători cu destinație matinală precisă. A lui e incertă. Așa cum pare a fi totul în ultima vreme. Mai puțin geanta de pe umăr. Maro închis. Fermoar și clapetă. În spatele lor spațiul cu miros pregnant de piele întoarsă se delimitează în trei compartimente și două buzunare mici. În fiecare dintre ele, nevăzute de călătorii imersați în ziare iPod-uri sms-uri cărțidespreselfachievement, stau vrafuri-vrafuri de

fotografii, toate secretele cutiei de carton deșertate în geanta de pe umăr. Deodată, muzica îi anulează gândurile. Uruiul metroului (pe care-l simte, pentru că nu-l aude) îi dă un reconfortant sentiment de siguranță, din cele pe care ți le dă rutina. Rutina înseamnă permanență. Final previzibil. Linie dreaptă, scutită de viraje bruște. David urăște virajele bruște. Cu toate acestea, undeva, în buzunarul cel mai mic al genții care i se bălăngăne pe umăr se ascunde, nebănuit, un *stick*. *Stick*-ul. Profund destabilizator. Cheiasoluțiahaosul. Până acum, David a gândit, întotdeauna, în probleme și soluții. În dualități. Ce se întâmplă însă dacă problema și soluția se confundă? Ce se întâmplă dacă răspunsul generează, la rândul lui, haos? Subversiv, documentul „*alx*“ stă nemișcat, amortit, aparent cuminte în inima *stick*-ului, dormitând alene în timp ce David iese de la metrou, închide iPod-ul, deschide cu greutate ușa unui bloc, ia liftul până la etajul cinci, sună la apartamentul 20, vorbește cu o doamnă fără vârstă care-i dă imediat o cheie. Grav. Solemn, aproape. David e din nou mic, mic, mic, ca Alice. Cheia deschide ușa spre Țara Minunilor. Pentru asta trebuie să fii mic, mic, mic. Așa ajunge documentul „*alx*“ în apartamentul lui Alex.

La biroul de sus, din fosta cameră a lui Alexandre, Dominique oftează cenușiu frunzărind hârtii vechi, aceleași în fața căroră Auguste, contabilul, decretase, cu câțiva ani în urmă, iremediabilul deces al cantinei, pe motiv de insuficiențe financiare. O Dominique mai tânără îl privise îngrozită, conștientă de dispariția unicei surse de venit, de pantalonii o idee prea scurți ai copilului care o aștepta afară, profitând de absența ei ca să se joace neobosit cu claxonul bicicletei.

— Și ce-o să mă fac?

E o vară guralivă afară, plină de zumzet de gâze invizibile ziua și de orăcăit nocturn de broaște. Numai ora 5, ora de acum, acum-atunci, e țiuitor de tăcută.

Auguste, contabilul, își ia acea expresie medical impenetrabilă a omului pe care știința îl duce până la constatarea catastrofei. Mai departe nu e treaba lui, deși e drăguță femeia cea blondă, acum pe punctul de a-și pierde cumpătul și, poate, dacă nu ar avea cincisprezece ani în plus, o burtă proeminentă și nenumărate griji legate de tensiune... dar nu, Dominique

plânge și Auguste se simte, dintr-odată, reumanizat de o intimidantă neputință, de o stare de angoasă și de milă, care-i leagă cifrele în cap și-l face să șoptească, liniștitor și complet neprofesional, pentru că nu, nu există nici un indiciu valabil în acest sens,

— O să fie bine. Ai răbdare! O să fie bine.

Ea însă, nu are răbdare... Dominique își aduce aminte drumul înapoi, spre casă, ghidonul albastru al bicicletei, deja puțin scorjit (*O să-l colorez cu creta*, i-a trecut prin cap, fără noimă. Ea a închis gândul, grijuliu, într-una dintre cutiile de pălării și l-a vârât și mai adânc, sub pat, să nu-l audă copilul), flecăreala lui Alexandre, găinile (*Sunt puii de-acum doi ani, Ivan, puii de-acum doi ani, mai știi?*) care probabil că trebuie hrănite, hârtoagele uitate în coșul bicicletei și amintirea lui Auguste cel plin de bunăvoință (*Doamne, ce-o să mă fac?*), băiatul alergând prin bucătărie și ea răsturnând, din greșeală, găleata plină cu apă, rămasă de dimineață, de când a frecat podelele cantinei (*Nu sunt bună de nimic, de nimic...*) ca să fie curate, să le găsească oaspeții curate, dar nici azi nu au avut nici un client (*Nu ai avut. Tu. Ești numai tu, singură*) și, brusc, mâinile lui mici care i se anină de gât și zâmbetul care înghite tot, tot, tot (*Ce frumoasă ești, mamă!*) și grijile trimise și ele sub pat, între pozele rusului, numai puțin, pentru o clipă, pentru clipa asta mare în care inima copilului bate curat în dreptul inimii ei pe aceeași muzică, pe o singură muzică înfricoșătoare (*Nu, nu sunt singură. Nu sunt singură deloc*).

32. Singuri

Și povestea ne spune așa... Că un copil arab, rătăcit în grădina de portocali a regelui, a râvnit la un fruct frumos pârguit, a întins mâna după el, a căzut la pământ lovit de mâna lui, a lui don Rodrigo, *él que pirdió España*, și de aici blestemul.

Dar eu știu altfel. Eu știu că era sclav copilul arab. Un cadou al unui nobil senior, prieten al lui Musa ibn Nusayr, pentru aleasa inimii lui. Cadou de nuntă. Copilul și mama lui. Două suflete. Numai că, atunci când au sosit, nobilul senior a strâmbat din nas. Prietenul lui, prințul arab, își răsese de el, pasămite. Copilul avea buza despicață. Semn rău. Neștiind ce să facă nici cu

el, nici cu mama lui, i-a lăsat liberi. Ar fi fost prea mare bătaia de cap să-i trimită înapoi. I-a lăsat liberi și, arși de sete, de oboseală, de spaimă, de neștiință, de somn, de durere multă, uite-i că au ajuns, noaptea, neștiuți, în inima grădinii de portocali. Un alt dar de nuntă. O nuntă silită a regelui cu fiica cea tânără, mult prea tânără, a contelui de Ceuta. Acolo i-au tăiat gărzile.

În zori, s-a aflat că Florinda de Ceuta, neconsolată, necinstită, netrecută bine de vârsta copilăriei, și-a pus capăt zilelor. *El conde don Julián*, tatăl ei, a omorât trei cai până a ajuns, sleit de puteri și de lacrimi, acoperit de praf și de sudoare, în fața emirului, a lui Musa ibn Nusayr, cerând răzbunare.

În zori, Theodomer Perez s-a trezit cu o mare apăsare pe suflet. La patru ceasuri de la amiază urma să se însoare cu Isabel de Los Reyes, cea atât de proaspătă și de veselă, pentru care nu avea, iată, nici un dar de nuntă.

Multă dezordine. Un haos comparabil celui care domina, pe vremuri, grădina din Intrarea Vâlcului. Care nu a fost niciodată miraculoasă, ci numai neîngrijită. O vreme, David privește în jur, fără să facă nici un gest, de parcă i-ar fi greu să se integreze, cumva, lumii acesteia, în care nici un lucru nu își are rostul, ci doar misterul lui, pe care nu se pune problema să-l descifreze, ci doar să riște să-l destrame, poate. Până la urmă se lasă, moale, într-un fotoliu. Geanta maro. *Stick*. Laptop. Bingo. Documentul „alx“ se deschide cu *click*. Sesam funcționează. De pe ecran, literele îl cheamă într-o lume încă și mai încurcată decât cea a lucrurilor din cameră. O lume de care nici cele opt, nouă, acum sunt zece pastile nu pot să-l apere. Teamă.

Brusc, David se ridică și deschide larg geamurile. Respiră adânc aer cu miros imperceptibil de noxe. Trece în bucătărie și pune de cafea. La filtru. Dă drumul la radio, pentru fond sonor.

De-acum nu mai e cale de întoarcere. Nu, dragul meu, nu mai e cale de întoarcere.

Ursuz. Așa se spune despre el. Că ar fi ursuz. Singuratic.

— Evgheni, tu ți-ai dorit vreodată să ai o familie?

Evgheni aproape că sparge ceainicul de porțelan pe care de-abia îl luase de pe masă. Trebuia să vină și asta. Sfârșitul. Cu siguranță e vorba de o

femeie tânără, care se va descotorosi de el instantaneu. Ah, ar fi putut jura că Ivan a atins o vârstă dificilă... Răbdare. Și, mai ales, prudență. Glacial, așază ceainicul pe măsuța de toaletă și își îndreaptă coloana trosnind abtîr din toate articulațiile.

— Nu, domnule.

— Nu?

— Nu.

O vreme, Ivan nu spune nimic.

— Cineva care să te aștepte. Oameni care să se bucure cînd te vîd... nu?

— Nu.

Inima lui Evgheni bate repede, repede, repede, repede, secret și repede, repede, repede și secret și, tocmai cînd Ivan se cufundă iar în visarea lui cenușie și tulbure, ca un lac plin de mîl...

— ...îi pierzi. Întotdeauna. Îi pierzi.

Ivan întoarce spre el o privire adîncă și clară. O clipă, doar o clipă, ochii cercetează chipul unui bătrîn foarte singur, după care valetul de pe *Thule* testează, din nou, cu vârful arătătorului, temperatura fierului de călcat și își reia bodogănitul unui guler de cămașă refractar. Ceaiul aburește alene într-un ibric chinezesc de porțelan. Cabina se umple de zgomotele cunoscute pe care ei doi le împart, deja, de-aproape o veșnicie. Din cămașă ies aburi gemeni celor din ibric, pe care-i întîlnesc la exact două degete de tavan. Atunci Ivan știe că s-a făcut ora trei.

33. Aladdin

Mai zi-mi...

Despre?

Ce vrei tu...

Da' tu ce vrei?

Să te aud.

Genial. Din toate lucrurile posibile, ea alege o banalitate.

Posibilă?

Nu, din păcate. Dar știai asta.

Știam.

Și atunci?

Zi mai departe. Fii duhul din sticlă...

Ah, cât romantism...

Fii...

ÎNREGISTRĂRILE!

David sare de pe canapea, conștient că a vorbit singur. Ca nebunii. Vorbește singur. Se așază la loc scotocind într-un calculator care nu e al lui, în căutarea unor fișiere audio. Nu le găsește și atunci pornește, timid, stângaci, ...singur în haosul apartamentului atât de străin. Undeva, aici, ascunsă aici, pe un *stick*, pe un reportofon, pe o casetă audio, pe un CD, undeva, undeva aici e vocea lui Alex...

Îmi amintesc, câteodată. Îmi amintesc cum eram. Tu cu toate ale tale. Buricele degetelor. Cum te încruntați când citeai, cum citeai pe jos, turcește, cu picioarele adunate sub tine și făcute nod, parcă, îmi amintesc cum ascultai muzică, mereu cu ochii închiși, de parcă viața ta ar fi depins de o notă, mereu următoarea, mereu, mereu, mereu, cum turnai ceaiul în cană, cum spălai vasele, cum te aplecai, din senin, pe stradă, după o floare pe care nimeni, nimeni, nimeni nu o mai văzuse și cum mă opreai, – nu! Să nu calci! E vaca Domnului! – și nu călcam, nu fiindcă era vaca Domnului, fiindcă erai acolo tu și mă rugai și îmi amintesc cum îmi povesteai de o sută de ori despre mărul din care căzuseși, în copilărie, atunci când te-ai speriat de omida aia, ai paralizat de frică și pe urmă ți-ai dat drumul, uite-așa, din vârful pomului, nu de spaimă, de oroare, deși nu știai ce-i aia, – vezi? Mai am și acum semn, vezi? Aici, julitura! Și tot genunchiul a fost vânăt cred că săptămâni, da' nu mi-am rupt nimic, am căzut ca o pisică – îmi amintesc, da, ai căzut ca o pisică, nu ai avut nimic decât semnul de pe genunchi, semnul acela mare, ca o semilună zimțată, pe care, da, mi-l amintesc, atât de bine, mi-l amintesc...

34. Abd al-Aziz

Cu timpul, au uitat. Toți au uitat. Numele grecoaicei, oricum, le dispăruse din gânduri chiar și celor câțiva care îl cunoscuseră. Musa, tatăl de drept al

copilului, nu a reușit niciodată să și-l aducă aminte. Mai ciudat a fost că, la foarte puțin timp după ce ea a murit, i s-au șters din memorie și trăsăturile chipului ei. A rămas numai trupul, despre care nu mai știa foarte bine dacă, așa cum și-l amintea, așa cum îl iubea el, câteodată, în vise, fusese al grecoaicei sau al celeilalte... Care din ele avea un semn din naștere pe coapsă? Care avea coate foarte ascuțite și care purta brățări multe la gleznă? Musa nu mai știa.

Cum moartea grecoaicei a venit la numai șapte zile după cea a lui Isabel, nimeni nu a mai avut timp s-o plângă. Disparația ei nu însemna nimic, pe lângă pierderea celeilalte. A celei care avea chip. Grecoaica, trupul, nu a smuls nici o lacrimă.

Cu timpul, au uitat. Sigur, știuseră cu toții că Abd al-Aziz era fiul ei, al ei și al lui Musa, dar copilul creștea și tatăl lui îi povestea mereu despre o mamă frumoasă și blondă, a cărei pierdere l-ar fi lăsat cu totul năuc și singur, să nu fi fost el, copilul ei și al lui, odorul lui, sufletul lui, lumina și mândria și mângâierea, fiul pe care nici n-a știut că și-l dorise atât până nu l-a avut, până nu a deslușit în el mintea atât de ageră și vocea limpede și spiritul proaspăt și ochii frumoși, clari, cu gene lungi, ca ai mamei lui, cea atât de iubită și niciodată uitată, Isabel...

Salvarea venise pe neașteptate. Într-o dimineață cu cireșe și gânduri negre, pe Dominique o vizitase François, băcanul. Fâstâcit. Ea îi oferise șerbet de lămâie. El se foise preț de multe minute lungi, prinzând, din când în când, copilul din zbor, ciufulindu-l și dându-i, apoi, din nou drumul în grădina cucerită de soare și de râsul lui în cascade. Îl urmăreau amândoi cum se pierde cu totul într-o tufă de lavandă când cuvintele își luaseră locul printre cireșe...

— Există un vas... se cheamă *Thule*. Caută mereu furnizori. Plătesc bine. Și știu că tu... voi aveți nevoie de bani...

Dominique ridică o mână ca într-un „nu“, dar François se precipită, cuvintele lui o prind la marginea refuzului și o țin strâns, să nu cadă, zboară pe lângă paharul cu șerbet și nu, nu se pierde în grădină, rămân acolo, pe masă, între ei doi, stingheri.

— ...știi! Nu te grăbi. Isabelle și cu mine livrăm jambon...Tratăm cu un armean. El ne anunță când, cum și de ce au nevoie, nimeni altcineva, nici nu cred că știe nimeni altcineva, înțelegi, suntem mult prea mărunți, prea neimportanți... iar acum caută pe cineva care să facă dulcețuri. Am aici o listă. Uite: agrișe, coacăze albe, nuci verzi, gutui, zmeură, portocale... Gândește-te la Alexandre! Ai toată livada asta. Și știu că te pricepi atât de bine!...

Ochii lui privesc în pământ, pe lângă paharul cu șerbet, dincolo de pantofii ei odată negri.

Știe, se gândește Dominique.

Știe, se întristează François.

Între ei, la masă, rusul își ia, nevăzut, locul, mâncând dulceață și degustând vinuri. Numai copilul, ocupat să urmărească un balaur imaginar printre trandafiri, nu-l vede, nu-l simte cum întinde mâna spre castronul cu cireșe, cum își strecoară degetele printre cele ale lui Dominique, cum îi atinge, ca din întâmplare, ceafa, cum depune un sâmbure pe marginea unei farfurii inexistente.

— Am să-ți dau un borcan de șerbet pentru Isabelle. Vocea ei alunecă, moale, prin aerul dimineții. Mă duc să-l împachetez.

Așa începe legătura ei cu *Thule*. Cu multe fructe. Cu zahăr. Și fără cuvinte.

Într-o duminică, privind la tavanul scorjit din camera lui minusculă, Alexandre experimentează pentru prima oară senzația greu de pus în cuvinte că odaia îl strânge, că pereții se adună ca un veșmânt strâmtat la mijloc de brâul care se petrece peste cute, falduri și îndoituri înșelătoare de mătase. Sare în picioare, se spală pe față, își pune cea mai bună cămașă (bumbac de culoarea lavandei, un dar de la Dominique) și iese în oraș. Bulevardele pariziene îl primesc cu brațele larg deschise, îmbiindu-l cu patiserii și larmă elegantă, de oraș în care porți ciorapi fini. Alexandre trage aer în piept, se oprește într-o braserie fără faimă, își scoate foile nelipsite, deja, de câteva luni, din geanta ușoară, dintr-odată umflată ca un pânțec îngreunat de foșnetul unei poveri plăcute, și își reia lucrul la roman.

Merge greu. Sub privirea placidă a paharului de vin roșu, aproape neatins, și-n aroma iute a platoului cu Brie și Bleu de Bresse, cuvintele lâncezesc a mucegai lipsit de noblețe. După două ceasuri, și tavanul acestei încăperi păru să coboare amenințător, luându-i aerul și strivind gândurile la jumătate. Lac de sudoare, Alexandre plătește o masă nemâncată și o ia aiurea, pe străzi bătute de pașii marilor romancieri francezi, doldora de cuvinte vii, născute, poate, chiar în umbra mută a clădirilor pe care-i rățăceau lui privirile. Se simțea mic, învins, flămând.

Îl urmărea gândul la Ivan și la vasul lui care plutea spre Nord, ducând cu sine toate aromele pământului, toată geografia cunoscută a gastronomiei universale, gata să bulverseze definitiv cerul gurii oricărui călător avid de plăcere culinară și de poezia străbaterii apelor din ce în ce mai înghețate, mai fără viață, de trupul acelei nave sfârâitoare ca un ceaun în care fierbeau, tăvăliți în mirodenii din cele patru zări, toți peștii de pe lume. Așa, cu chipul rusului care-și transformase în legendă visul lui de om colțuros și lipsit, i se păruse lui, de bucurii lumești, Alexandre se trezește rătăcind într-un colț al Grădinii Luxembourg pe care nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Aproape în paragină, complet izolat, într-o ciudată desprindere de restul parcului. Îi amintește de grădina lor de-acasă, de la Béziers, grădina mamei lui, plivită doar pe jumătate, dar mereu împănată de o ciudată îngemănare de culori, de la brun-roșcat la gălbui, ca păpădiile adesea săltărețe și piuitoare pe care Dominique încă le mai hrănea în câte o boare de vis...

Acolo o întâlnește. Aplecată ogival deasupra blocului ei de desen, schițând aproape sălbatic dezlănțuiri botanice care își întind rădăcinile de pe o foaie pe alta, se deversează în corole nesfârșite și cad, apoi, într-o putrefacție atotminerală. Trăsăturile ei, de altfel frumoase, schimonosite de efortul de a auzi pulsația de viață din trupul plantelor și de a muta sunetul în liniile care se nasc sub apăsarea cărbunelui pe hârtie. Nu, nimic din dulceața Cosettei. Ochii ei verzi-gălbui șerpuiesc asupra lui o clipă și surâd reptilian până când buzele se desfac cărnos și vocalele ei se lovesc de consoane șuierate, dar precise, ca și cum l-ar fi așteptat acolo de când lumea, ca și cum ar fi știut că va veni, că va rămâne pironit nu de farmecul ei, ci de straniețea tabloului căruia nu are cum să-i rămână indiferent...

Bonjour! Je m'appelle Léa.

Vocea lui. David simte lacrima arzând în colțul ochiului și clipește des, scurt. Să o sufoce, ar vrea. S-o usuce de-acolo, din colțul ochiului stâng, unde-a adus-o vocea unui frate antipatic și absent, absent și antipatic, mă rog, nu contează, contează că e un necunoscut, un străin, unul care i-a luat-o mereu înainte de-acolo, de unde o fi fost el, în umbră, în planul doi, mereu gata să țâșnească, să sprinteze, să strige *spotlight!* și toți ochii să fie pe el, cortina să se dea în lături și el, David, să devină un simplu mașinist aproape neangrenat în spectacol, eternul frate al lui Alex, al acestui antipatic alx, omniprezent și omnivalabil, ca să nu spunem omnipotent, nu pentru că nu o gândim, ci pentru că nu vrem să o spunem și (*Dumnezeule Doamne, vorbesc ca el, vorbesc ca ăsta...*) acum lovitura de grație, pentru că vocea lui, vocea lui, vocea lui...

...seamănă cu a lui tata.

34. Galatee la oglindă

De-asta îl urăște Tariq pe Musa. Pentru că-i omoară, indirect, copilul, nu? De-asta. Și de-asta... frații se urăsc întotdeauna între ei.

Frații?...

Generic vorbind. Fiii, sclavii aceluiași tată... totuna e...

Așa crezi tu?

Da, e legea dublului.

Dar sunt frați care țin unii la alții, care au individualități puternice, care se apără unul pe celălalt...

În cărți.

Poftim?

În cărți sunt frați din ăștia, de-ai tăi. Și-n unele filme.

Exagerezi.

Zici tu? Galateea mea unică, fiică solitară a minții mele bolnave de amintiri schizoide și exces de net, de imaginație care se știe comună, dar se vrea strălucitoare în beznăa celei mai banale elucubrații de scriitorăș ratat și blogger libidinos (sunt și asta, nu?)...

Zic eu. Nesora nimănui. Asta mă face imparțială.

Doritoare de o soră. Una la care să aspiri. Care să-ți semene și nu prea.

Ar fi frumos.

N-ar fi. Nimic altceva decât iluzia unui eu perfectibil. Al tău. Nu e. Ești întreagă așa cum te-am făcut eu.

Nu-mi place discuția asta.

Pentru că e filozofic-sterilă?

Și de-asta.

Și?

Și gata. Frații se urăsc întotdeauna. Autorul dixit, nu?

Și muza nu subscrie.

Asta ar însemna să am o voce a mea.

Și nu ai.

Nu.

Adică ești...

Banală. Comună. Lipsită de substanță, de credibilitate, de carne pe oasele mele de pixeli, de șolduri și gene și buze și un râs al meu, de unchi, veri de gradul trei, vecine și foste colege de generală, iubiți din liceu, amanți și foști amanți, soți potențiali și copii nenăscuți, câine cu pedigree (sau fără), preferințe vestimentare, decolteu negeneros în care imaginația ta se pierde ca un vierme într-un măr (îmi place asta...) și fuste non-minuscule, genți atotîncăpătoare, cum au femeile pe care le cunoști, toate haotic guvernate de conceptul de *melting pot*, un creuzet în care tot, pixtimbruportofelabonamentlametrou, totul se pierde iremediabil, ca Eva în Albion (mărul, viermele, tu, Eva, Albionul, te-ai prins? Genial!) și...

Șșșșșșșșșșșș. Te rog... te rog. Am înțeles.

Îl simțise, înainte să-l vadă. Simțise cum se întâmplă. Își imaginase scena aproape în fiecare noapte, de la plecarea lui. Involuntar. Era coșmarul ei absolut. Dorit și detestat. Detestat, detestat, detestat, dorit... Ivan târșâindu-și pașii pe stradă, într-o dimineață, devreme, apăsând clanța porții de la grădină, traversând iarba verde, care la ora aceea (5 să fie, oare?) pare cenușie, poate desculț, poate nu... Pașii lui din ce în ce mai aproape, ochii ei căutându-l pe geamul murdar de ceață, privirea lui zvâcnind până la ea și durerea bruscă de cap, de tâmpile, de inimă care-i spune că da, el e, înainte

ca ochii lor să se întâlnească, înainte să-și simtă, din nou, cerul gurii năpădit de un gust ca de piersică și tălpile mângâiate de lavandă și trupul încins, parcă, într-o mătase grea, care o arde până la os, până când rămâne numai ea, numai suflet, în pâcla subțire a nopții care mijește a ziuă.

El era. Omul ușor adus de spate, cu umeri lați și barbă nerasă, îmbrăcat ca în urmă cu douăzeci de ani. Ochii lui nu se îndreaptă spre geam. Poate și el o simte pe ea, acolo, pentru prima oară adevărată, vie, reală, la capătul atâtor nopți în care marea i-a sunat, poate, a gene de femeie tânără care alunecă, ușor, peste el, peste pleoapă.

Brusc, Dominique se îndepărtează de fereastră. Poate că necunoscutul cu umeri lați va trece pe lângă poarta lor (s-a obișnuit să-l includă și pe Alexandre într-un plural care nu vorbește, în fond, decât despre faptul că ea, Dominique, nu mai există în afara tandemului pe care-l formează cu copilul (devenitommare). Poate că nu va suna. Nu-și va lăsa degetele grele pe clanță.

O vreme, privește disperată cum puterea gândului ei ajunge, tentacular, până la el, cum îi descleștează degetele care stau să o cheme, printr-o bătaie la ușă, până la el. Umerii aduși se îndepărtează. Dominique se întoarce în așternutul de culoarea păpădiei și-și trage plapuma până sub bărbie, până sub ochi, până la rădăcina frunții.

A fost un vis, își spune, și închide ochii, legănată de minciuna din care se ridică, odată cu zorile, inexpugnabilă, dezamăgirea.

Prima dată se clătinase. Cam ca un om beat. După atâția ani în care n-ai atins pământul cu tălpile, fermitatea lui bruscă, neașteptată, nu poate decât să-ți dea acea stare de vertij permanent a musului, în primele luni pe mare, își spune Ivan.

După jumătate de ceas, e deja sleit de puteri. Dintr-odată, gârbov.

Când se întoarce pe vas, întinerește. Își recapătă suflul. Câteva zile, imaginează rețete cu fervoarea din tinerețe și redesenează febril interioarele saloanelor de pe *Thule*.

Pe urmă însă, țărnul îl cheamă din nou, așa cum îl chemase, odinioară, Nordul. Așteaptă. Pe urmă, încearcă iar.

Fiecare coborâre îl arde ca o întoarcere în Infern. Îi pune câte cinci ani pe umeri. Îl aduce de spate. Îi vâlurește pielea de pe gât. Îi încărunțește barba din ce în ce mai neîngrijită. Orașele, toate, sunt fierbinți ca niște cazane din care iese smolit și singur.

Ochii îi scapără însă, din nou, ca la 20 de ani. Ceasloave după ceasloave, legate în catifea albastră, se umplu de crabi copti în inimă de anghinare și calamari perpeliți în zmeură. Se comandă farfurii de sidef. Se schimbă draperiile de pe *Thule* și, pentru asta, e nevoie de ajutorul a treizeci de desenatori și cinci maștri tapisieri. Ghețarii Nordului sunt țeșuți în covoare grele, de Buhara, care acoperă podelele cabinelor de pasageri, din ce în ce mai surprinși de luxul de pe vas. Nici nu ai spune că rusul înalt și atât de slab, în hainele lui ponosite, cu obrazul aproape cenușiu și părul de-acum de-a binelea înspicat e mintea din spatele acestui deșert arctic care plutește spre mări din ce în ce mai negre, ducând în pânțele lui atâta risipă de minunății.

35. Din dragoste

Boala copilului a izbucnit dintr-odată. Nu s-a știut într-un totu de unde venea. Doica lui, Sumayya, a dat vina pe niște smochine prea coapte, dar nimeni nu putea spune cu siguranță că de-acolo pornise răul. Trupușorul subțire, mistuit de febră, se acoperea de bube de la un ceas la altul. Musa înțepenise în iatacul băiatului, cu mâna înțeleștată pe mâna mică și fierbinte a lui Abd al-Aziz. Vena stacojie de pe tâmpla lui stângă, din ce în ce mai umflată, părea să pulseze în ritmul inimii copilului. Așa că nimeni nu l-a judecat când s-a repezit spre Tayyib, cu ochii ca două cratere negre în care licăreau flăcărui verzi și i-a șuierat, dintr-odată, uscat și fără culoare în glas:

— Găsește pe cineva care să-l boteze!

L-au botezat în aceeași noapte. În zori, buzele copilului erau încă vinete, dar până la amiază, când au reușit să-i dea să bea sânge de crap, spuzeala de pe trup aproape se curățase și arșița părea să i se fi domolit.

A doua zi, Abd al-Aziz a cerut apă și a glumit cu tatăl lui. Musa încărunțise, în cele două nopți cât ținuse boala. Iar copilul nu înțelegea de ce se încapățâna să-l cheme la el pe un alt nume.

Peste alte câteva zile, doi dascăli, unul creștin și unul arab, au fost aduși la curtea lui Musa. Cel creștin, Gisalrico, i-a explicat copilului că numele ales de tatăl lui pentru el, Leovigildo, însemna legământ din dragoste. Era un nume de taină, pe care numai ei trei – prințul arab, bătrânul răsărit în viața lor ca din senin și copilul de-acum creștin îl foloseau, iar el, Leovigildo, a înțeles curând, din încruntătura lui Tayyib, din chipul înghețat al celui alt dascăl, Aabid, că în el nu se ascundea numai iubire, ci și o mare primejdie pe care el, numele cel nou, o stârnise asupra tuturor.

Suntem altfel, tu și cu mine. Știi?

Știu.

Altfel decât cine?

Decât tu și cu mine, cei obișnuiți.

Da, avem ceva în plus...

Sau în minus.

Sau...

Te aud în gând.

Știu.

Îmi imaginez... te simt, uneori. Îți simt gândurile.

Știu.

Mi-e foarte dor de noi.

36. Taming Miss Havisham

Bluză opacă, de dantelă mărunță, guler victorian și camee. Coc romantic până la clișeu. Pomeți înalți. Ochi afundați în orbite, dar prelungi, jumătăți de pară, galbeni, ca de pisică, ireali. Degete interminabile, ca niște lujeri fixați în încheieturi nervoase. Avea o tandrețe grăbită, parcă temătoare, un pic nefeminină... Era foarte slabă. Fantomatic de slabă. Și cred că fusese frumoasă...

Scria mult. Nu am văzut-o mâncând niciodată. Făcea un ceai memorabil.

Nu știi din ce trăia... nu ne puneam asemenea întrebări, pe vremea aia, la vârsta aia... Câteodată mă lua în brațe, își trecea degetele prin părul meu, îmi mirosea ceafa și-mi șușotea ușor, la ureche...

— A fost odată un prinț rus...

— Și mama ne spune o poveste cu un prinț rus!

— Da?

Îmi amintesc privirea ei galbenă, amuzată, brusc stingheră, cumva, aplecată asupra mea, cald și, totuși, din senin, metalic.

— Și ce se întâmplă în povestea voastră?

— Se întâmplă... mâncare! sarea David dintre camioane de plastic și vagoane desperecheate de trenuleț niciodată funcțional, mâncare muultă!

Ne prăvăleam toți trei pe canapeaua ei ruginie, râzând (n-ai fi zis că știe să râdă, dar știa), și uitam luciul acela ca de plumb din ochii ei felini. Îl uitam cu totul.

Léa era tot ce nu-și imaginase vreodată că ar putea iubi. Se întâmplase, totuși. Alexandre sperase, inițial, într-una din acele idile molcome, presărate de imagini autumnale, atât de proprii Parisului, genul de iubire ușor de transpus, apoi, într-o pagină de carte.

Dar nu. Iubirea aceasta avea, de la bun început, un iz catastrofic, un indice de pericol care-l stârnea în aceeași măsură în care îl surprindea neplăcut. Faptul că el, Alexandre, se lăsa prins într-o poveste aproape compulsivă cu o fată încă imposibil de deslușit, la trei săptămâni după ce legătura lor se oficializase în fumul unei țigări pe care ea i-o stinsese cu aplomb, în cămăruța lui deodată umplută până la refuz de un trup alb și perfect, însă încă fără suflet, ei bine, faptul acesta, în sine, era dezamăgitor. Da, îi plăcuse când ea îi scotocise în hârtii, impudic, aproape imperativ. Îi plăceau schițele ei halucinante cu plante care păreau să invadeze, junglifer, orice spațiu pe care-l traversa. Îl speria privirea ei chihlimbarie. Îl și chema.

Contrar imaginii mentale a iubitei pe care avea s-o întâlnească, fără doar și poate, într-o zi cu ploaie, la Paris, Léa nu avea nimic dulce, nimic modelabil. O frumusețe dură, angulară, o voce adâncă, frumoasă, dar lipsită de căldură, mișcări sigure, prea sigure, poate, care-l făceau să se simtă stângaci chiar și atunci când sincronizările lor, adesea fără cusur, îi transformau în acei îndrăgostiți după care lumea întorcea capul pe stradă.

Nu știa aproape nimic despre ea. În mod curios, până și liniile perfecte ale corpului ei păreau să reziste memoriei lui, într-un fel care le făcea imposibil de amprentat, de integrat într-o poveste care să fie *a lor*. Alexandre era conștient că sfârșise prin a-i povesti fiecare minut, fiecare secundă din viața lui de până atunci, că etalase intimități și aspirații, inocențe și răbufniri de egoism fără a primi, în schimb, nimic din ea, nimic al ei.

„E ca o sirenă!“ îi fluierase, admirativ, un coleg de la Universitate, într-o cafenea, când rămăseseră numai ei doi la masă.

Așa și era. Desăvârșită, într-adevăr. Neomenesc de frumoasă și, în mod ciudat, tocmai de aceea cumva lipsită de senzualitate. Lui Alexandre i se păreau puțin imaginare și imaginate felul în care se țineau de mână, întâlnirile lor din camera lui, sărutul ei, din care nu afla nimic, dar pe care-l exersa din nou, și din nou, și din nou, ca și cum ar fi sperat că într-o zi atingerea acelor buze îi va deveni familiară și că ea, Léa, va căpăta, astfel, trecut.

Dar nu. Nu se întâmpla. Frumusețea aceea vorace părea că refuză, îndărătnic, să i se cuibărească într-un sertar al minții, de unde să treacă, apoi, cuminte, sub semnătura romancierului care era el, Alexandre. Sau care fusese. De când plantele ei de tuș urcaseră iederă în jurul lui, Alexandre exhiba toate simptomele îndrăgostitului clasic, clinic fără speranță. De mâncare se atingea arareori și fără poftă, piețele colorate ale Parisului nu mai reprezentau o fascinație, ci o priveliște monocromă, deja înghesuită într-un trecut îndepărtat, scria acasă rar și, în rest, nu mai scria aproape deloc, parte din lipsă de chef, parte ca reacție la unele observații ale ei, juste, în fapt, dar dureros chirurgicale pentru orgoliul lui dintr-odată timorat de ideea unui ridicol la care nu se mai gândise niciodată până atunci. Când nu erau împreună, petrecea ore încercând să-i recompună trăsăturile, gesturile, ticurile verbale, nuditatea, anecdotica, biografia, accentul, poza de pe legitimația de studentă, gustul, parfumul, culoarea părului, atingerea, felul în care ținea creionul în mână, hașura, zâmbetul, linia sprâncenelor și degetele de la picioare.

Nu reușea niciodată.

Să-ți spun câte ceva despre mine. Am, întotdeauna, mâna dreaptă mai rece decât cea stângă, indiferent de temperatura din cameră. O sprânceană mai ridicată, de la natură. Eroare în proiectul original. Strungăreață deplasată spre stânga. Ticuri. Cărare. Ar trebui să port ochelari. Oroare de insecte. Coșmaruri. Multe. O ușoară siflantă.

Pe tine. Te am pe tine.

Până la urmă se întâmplase. Într-o dimineață, degetele apăsaseră clanța. Metalul scrâșnise neuns în aerul umed și încă cernit. Genele ei săltaseră ca de spaimă, trăgând pleoapele de pe ochii rămași despuiți pe-ntuneric. Foamea gemuse și ea, surd, din stomacul gol de prea multe zile.

Trecuse o vreme până să-i audă. Stâng, drept, stâng, drept... Târșâiți, ca pe vremuri.

La jumătatea grădinii (acolo unde fuseseră garoafele, odată, și acum nu mai erau, era lămâiul mic, primit în dar de la Alexandre și crescut în ghiveci, în bucătărie, înainte să fie replantat acolo, la jumătatea lumii ei de flori și gâze și demoni închiși în cutii de pălării și ascunși, pe vecie, sub pat) se descălțase. Tot ca atunci. Ca atunci când erau tineri și venea la ea, câteodată, dimineața, cu gleznelor încă umezite de rouă și reci ca de gheață.

— Pleacă de-aici, râdea ea, cu picioarele astea reptiliene!

Rusul se strecura însă fără cuvinte sub plapuma din puf de gâscă.

„Pleacă de-aici“, murmurase în gând Dominique cea de-acum, fără răs și cu ochelari ordonat așezați pe noptieră, în linie cu muchia vișinie a cărții.

Gleznelor se opriseră, umede, în iarba încă acoperită de brumă.

Pleoapele se strânseseră brusc peste ochii rușinați de goliciunea lor. Foamea chemase crâncen amintirea cinelor mestecate împreună.

Așteptaseră, o vreme, în liniștea deodată palpabilă, și unii, și ceilalți. Ochii ferecați de pleoape și tălpile ude. Așteptaseră pe nevăzute, în dimineața grea, încă, de noapte.

Clanța grăise din nou pe limba ei dogită și supărătoare, ca un bisturiu modern, decupând trecutul de prezent, cauterizând rana, despărțind, pe vecie, vasele de sânge, clocotele de rouă, pe Dominique cea tânără, de sub plapuma din puf de gâscă, de rusul gârbov care-și legase șireturile în capul grădinii, acolo unde fusese odată lavandă și acum nu mai era.

37. În vis

Blond. Ca ea. Așa creștea Leovigildo. Blond ca mama lui imaginară. Imaginată. Aieveya numai în mintea lui și-a tatălui care bolea de dragoste. Îi apărea, câteodată, în vis, ca o Madonă.

Copilul îi povestea visul dascălului creștin, care se încrunta și-i vorbea apăsător și rar despre blasfemie, ispitiri și draci cu chip de femeie care-l înspăimântau dincolo de orice închipuire.

Își ducea, atunci, spaima devenită coșmar în iatacul tatălui lui, emirul cel smead și odinioară atât de temut, care-l asculta niciodată sever și spunea că nu, nu era o Madonă mama lui, dar era frumoasă și blondă, așa ca el, purta perle în jurul taliei și se îmbrăca în catifea albastră...

Dar cum, se minuna copilul, ea o prințesă creștină...

...și eu un prinț arab, continua tatăl, reluând, a nu știu câta oară, firul poveștii lor favorite, al poveștii care-i lega dincolo de ochii verzi ai amândurora și în care, iată, se pierdeau acum, ca în atâtea alte nopți, din nou și din nou și din nou...

38. Și din nou

A fost odată ca niciodată o poveste cu multe episoade. Cu prea multe episoade. O poveste sută la sută contemporană și definitiv anatomopatologică în care nu e loc de bâzdâcuri și muze și cetăți în ruină, că în ruină e totul. De la emiri la prințese și de la seraiuri la stații de tramvai. Nu mort, încă, dar necrozat, mâncat, cariat, cu atipii, cu probe plecate la laborator, studiate la laborator, distruse, făcute poveste, puse în plic și expediate pe adresa beneficiarului cu titlul *Bingo! Ai câștigat! De azi ești fericitul posesor al bolii cu numărul 49*. Verdict definitiv și irevocabil. Recurs? Vrei? Ești sigur? ÎNCEARCĂ!

Vino la noi, clinica XPFSHUUTGHJXDFHFHJ, unde dăm din săbii performante în beneficiul pacientului și mai încercăm, mai recoltăm, decupăm, recompunem, prelevăm, reconstruim, deconstruim, analizăm, trimitem la laborator, luptăm, una peste alta (cum adică nu mai vrei să lupti? păi trebuie să lupti! ce, e după tine? ai vrut recurs și acum ceri amânare? o,

nu, suntem în turnir aici, toată lumea e pregătită de atac, săbiile sunt ascuțite, boala e încolțită din toate părțile, cum adică te chinuim? noi luptăm pentru tine! așa ai vrut tu!), avantaj noi, adică tu, adică noi, adică tu, adică..... stai. Ne regroupăm. Studiem situația. Au apărut noi date. Conflictul se extinde. Enclavă. Stare de alertă. Asediu. *Code blue*. Poate un nou capitol. Poate asistolă. Ești pregătit? Nu?

Începem.

Continuăm până când te stoarcem complet de puteri, până când plăcerea cea mai mare e amintirea de-a dreptul preistorică a unui timp în care te întindeai până-ți pârlăiau oasele, în care zvâcneai, dimineața, din pat, în care te aplecai neimplicat să culegi o scamă de pe covor, aproape inconștient de complexitatea mișcării, de mușchii, oasele, nervii, tendoanele care funcționează, pardon, care funcționau perfect sau, mă rog, atât cât să traducă intenția în gest, simplu, poate, pe-atunci, dar de-acum de domeniul imposibilului, asimilat plăcerii, și nu rutinei, stării de viu, și nu de vietate. Acum suntem însă în război. Final de bătălie.

Previzibil final de bătălie. Nu face nimic. Mai încercăm. Mai există atâtea și atâtea experimente pe care le putem face! Avem atâtea jucării noi de încercat! Pe tine. Ești cobaiul nostru favorit – reacțiile tale sunt complexe, cu un element de surpriză bine reprezentat! Ca la carte. Important e să supraviețuiești până la următorul nivel al jocului. Să te refaci până la următoarea traumă. Să crezi că vei fi mai bine. Să îmbrățișezi iluzia suficient de convingător cât să ne batem cu pumnul în piept. Te-am salvat! Ce mai aștepti? Bucură-te! Fii fericit! Zâmbește! Ești o poveste de succes! (Psihicul e foarte important, să știi, dacă rămâi optimist, ești ca și rezolvat. Te doare? Fii vesel! Te simți vulnerabil, expus, lipsit de intimitate? E momentul să te distrezi! Gândește pozitiv. Mai presus de orice, gândește pozitiv. Nimic nu trebuie să te împiedice SĂ GÂNDEȘTI POZITIV.) *Save file*. O să mai avem nevoie.

Stop.

Problem detected.

Respiră. Întinde-te. Rămâi optimist. Nu uita că ești un luptător. Vei învinge. Garantat și de data asta. Te vom salva din nou și-ți vei aduna din nou fericit scamele de pe covor până la o maturitate târzie. (Te așteptai să

spun adânci bătrâneți? Nu ai vrea asta, crede-mă, terapiile noastre se perfecționează în fiecare zi – nu vrei să trăiești până la stadiul de Hiroshima după bomba atomică.)

Episodul următor.

Lacrimi.

Neașteptate. Cumva purulente.

Stop. Rewind. Repeat.

David ascultă.

Șuierat, din reportofon, Coos van Bruggen își despachetează lucrurile, se spală pe cap, își ia halatul de baie. Privește trist o zgardă care nu mai e a nici unui câine pe care-l cheamă Finn. E slab de-i numeri coastele. Și nu mai e blond.

Cum spuneam acum... nu știu câte pagini, dispariția mea a fost o întâmplare ciudată, bine determinată meteorologic, impecabil documentată și excelent structurată narativ. Părerea mea! Iată-ne reuniți într-o poveste de iubire roz-vânăț. Tu, cititoarea cumintecredulătâmpită și eu, autorul-erou, absent și contestabil. Detestabil. Absent.

Hai, idealizează-mă! Bagă-te în pielea mea! Sub pielea mea. Unde vrei tu. În capul meu? Perfect. Diseară cinăm la mine în mansardă. Pulpă de miel cu tarhon. Sos de chimen. Garnitură legume la grătar.

Mi-e o foame de mor!

39. Rege

O să sune incredibil de freudian, dar cel mai bine îmi aduc aminte pivnița. Mirosul slab de alcool, combinat cu mucegai. Mirosul ăla de vechi păstrat la rece, în umezeală tip pre-putrefacție. Saci cu haine care mureau demn și prețios, în stive de muselină și organza, de jupoane și finet de pe vremuri, sub o pojghiță verde, atotstăpânitoare, printre borcane cu murături neatinse de cel puțin trei ani și cărți surghiunite pe rafturi de pal ieftin, strepezit în așchii moderne și ude.

Era mereu inundată pivnița din Intrarea Vâlcului, mereu victimă a țevilor sparte, a lumii de mâzgă și năclăială pe care o vizitam cu lanterna, copleșit

de importanța masculinității mele infantile, definit de expertiza genetic determinată în arta instalațiilor supurânde, niciodată sub control, niciodată corect diagnosticate.

O lume abject muzeală, de vizitat numai cu cizme de cauciuc. Mi-o aduc aminte în detaliu. A fost primul meu regat. Al meu și numai al meu. Încredințat mie de voci feminine firave care mă anunțau trist spre panicat că „iar curge în pivniță“.

Iar mă duceam „să văd“.

Îmi inspectam comorile râncede, echipat cu o jalnică trusă de scule. Mai strângeam un șurub, mai constataam o scurgere de proveniență incertă. Nimic major. Cel mai adesea plantam o farfurie sub țeava lăcrimoasă și mă mântuiam.

Urcam solemn și anunțam (exact ca la ultima inspecție) că „la un moment dat va trebui înlocuită toată instalația“. Sentința era, invariabil, primită cu teroare. Supușii mei cădeau pradă calculelor financiare și groazei lor legendare de „tevatură“. O vreme, proiectul „reparații“ atârna greu în buzunarele tuturor.

Trecea un timp până când cineva (Lea, de obicei) se încumeta să decreteze că acum nu avem timp, bani, nervi, spațiu, condiții... Răsuflam ușurat. Nici un intrus la orizont. Nemărturisit, simțeam bucuria difuză de a redeveni incontestabil. Regatul meu redevenea al meu, iar eu îmi reluam aura de unic specialist în compromisuri tehnice.

Revizitam mirosurile de umezeală familiare. Îmi reinventariam avutul. Reevalueam picurul neîntrerupt de apă. Schimbam farfuriile de sub țevi.

Pe urmă, totul reîntra în normal.

Era frumoasă. Așezat pe canapeaua de piele, tipică apartamentului de o eleganță lejeră al amicului în plină euforie aniversară, Alexandre o studia de la distanță. Rochia gri, de tafta, cu talie înaltă, bine marcată. Poate puțin bătrânicioasă pentru vârsta ei. Ochii felini, părul lucios, tenul de un alb imperial, privirea ascuțit-inteligentă, mereu la adăpostul unui păienjeniș de gene interminabile, brațele lungi, ușor marmorate de frig, acum, gâtul fin,

mișcările precise, temperate de o politețe puțin rece și de un zâmbet amabil, care nu zbura niciodată în direcția lui.

Era frumoasă. Spectaculoasă, chiar. Înaltă și fină. Reținută, dar nu timidă. Cu trăsături prelungi, nu perfecte, dar deloc comune. O piesă de colecție. Asta era? Alexandre încă mai spera. Că ea era un capitol, și nu dezastrul complet. Total. Imprevizibil. Așa cum e, pentru el, fiul unic al unei mame pe deplin îndrăgostite de copilul ei, revelația de a nu fi iubit. De a genera, în celălalt, interes, poate, în timp, chiar și afecțiune, atașament, dar nimic din emoția care oprește respirația, creează dependență, distorsionează vremea de-afară, schimbă lumea. Schimbă... lumi. Poate că el este piesa de colecție. Spectaculos, dar nu cât să o bulverseze. Alexandre o simte căscând, deși buzele ei rămân prinse în același imperturbabil surâs politic.

Franceza ei *soignée*, tipică studentului străin care face ușoară paradă de integrarea lui lingvistică lipsită de asperități, mascând o origine exotică, se rostogolește în șoapte pline și cărnose peste fumul de țigară care inundă încăperea și se oprește, voluptuos, în cupa lui cu șampanie. Alexandre bea și surâde, la rândul lui, ușor în admirația propriei imaginații, care detectează metafora și-l face să soarbă din nou lichidul în continuă efervescență prețioasă, amestecat cu vocea ei, cu pașii elastici, cu zgomotul tocurilor care, după alte zeci și zeci de minute, în care cupa a fost reumplută de mai multe ori, ajung până la el.

— Gata, Alexandre. Să mergem acasă.

Docil, se ridică sub priviri îngrijorate care se balansează continuu, ca într-o mișcare ciudată de tango, își ia un la revedere bolborosit și se împleticește pe scări, susținut de brațul ei ferm în mantoul negru, pe care-l știe rece, la fel de rece ca silabele care par să vină de undeva, de departe, și pe care ea pare că numai le-a împrumutat astă-seară, ca pe niște accesorii asortate perlelor din urechi, numai ca să i le dăruiască lui, egal, potolit, fără grimasa firească în asemenea situații, fără să-și fi pierdut o clipă cumpătul.

— Ești dezgustător. Lamentabil. Absolut lamentabil.

Al patrulea. Scrumiera improvizată într-o farfurioară de cafea (surprinzătoare combinație – ceșcuțe și farfurioare – Alex părea genul care-

și bea cafeaua dintr-o cană mare cât un hârdău) aduce a cimitir parizian, din care un cadavru proaspăt livrat încă mai fumegă. Transport direct din plămânii lui David.

David e un pelerin 100% neras, exilat de o săptămână pe Tărâmul Sfânt al apartamentului fratelui mai mare. *Big Brother. Übermensch*. Ochiul care nu doarme.

David e posesorul unei perechi de ochi umflați (de plâns? de nesomn? retenție de lichide? Iată un detaliu care ne scapă, dar asupra căruia promitem să revenim – se înțelege că o promisiune e garanția trecerii sub tăcere a acestui aspect, de altfel important în economia personajului, ca și faptul că nu a mai făcut duș de trei zile sau că ultimul aliment ingerat e conținutul doldora de E-uri al unui pachet de sticksuri turcești).

David e singur.

David e singur cuc.

David nu-și mai ia vitaminele.

David nu a mai dat pe la serviciu de trei zile (exact de când nu a mai făcut duș).

David caută.

Răspunsuri?

Pe Alex?

Pe sine?

De fapt, un banal încărcător. De Nokia. *Connecting people*.

Îl găsește, în cele din urmă, în sac, în vecinătatea plăcută a unor bomboane mentolate devorate aproape imediat. Greață instantanee și inexplicabilă.

Așteaptă.

Gândurile i se conectează și i se încălcesc aproape electric. Fericit accident neuronal.

Aș bea ceva.

Ar bea ceva...

Enter PIN.

Melodia de întâmpinare funcționează ca un racord brutal la realitate. Realitatea de-afară. Stradă–cartier–oraș. Poate lume. Poate...

Formează numărul și așteaptă.

Și, în scurt timp, vocea ei. Speriată. Ciufulit trezită din somn. Poate nu singură. Poate...

— Hei. Sunt la Alex. Aș vrea să vii până aici.

Ea nu știe unde stă Alex. Îl întreabă multe lucruri, din care David nu reține nimic. Niiiii-mic. Dictează adresa mașinal și închide telefonul. Îi aude o jumătate de respirație înainte de ton, nu și întrebarea.

David ar zâmbi într-un acces de mulțumire pe care și-o intuiește sadică, dacă și-ar aduce aminte cum.

David nu zâmbește.

Afară plouă cumplit. Atipic pentru luna asta. Tot un clișeu, probabil...

David se lasă moale în fotoliu. Un fotoliu mare cât toată casa.

David cade în el ca-ntr-un sicriu ceva mai comod. Își lasă capul pe spate. Bâjbâie după farfuriuța-cimitir.

David aprinde țigara numărul cinci.

— Mare sau uscat?

Privirea bătrânului, de la un timp mai mereu apoasă, se ridică până la el curată de spaimele și fricile trecutului. De o săptămână Evgheni bolește de friguri și Ivan îl veghează ca pe un copil.

Aceasta e prima lor conversație de când rusul i-a administrat celuiilalt rus chinina matinală.

— Cum ați spus, domnule?

— Între mare și uscat, ce ai alege?

— E totuna.

— Crezi? Nici măcar nu ai stat să te gândești.

— Da.

— Da, ce?

— Da. Evgheni tușește. E totuna. Evgheni tușește. Te mănâncă peștii sau te mănâncă viermii. Evgheni tușește. E totuna...

— E totuna, repetă Ivan, cu sprâncenele unite, de parcă nu ar înțelege.

— Da, domnule, e totuna. Noi doi, dumneavoastră și cu mine, am ales peștii.

Evgheni tușește.

— Atâta tot.

40. Nord și Sud

Când ai ceva de salvat, pleci în Sud.

De ce?

Pentru că Sudul e al simțurilor. E tot numai corp. Numai țesuturi și aer fierbinte.

Adică e viu?

Da, și asta... e viu într-un fel care te fură, care te obligă...

...să trăiești?

Da, și asta...

Și mai ce?

Ar mai trebui să fie ceva?

Așa înțeleg.

De la cine?

De la tine.

De când ai devenit așa deșteaptă? Să nu-mi spui că de când te-am făcut eu.

De când m-ai făcut tu.

...

...

Și dacă vrei să te salvezi pe tine?

Pleci în Nord. Acolo corpul e anulat.

A, și în lipsă de senzualitate spiritul are o șansă. Ca blondele.

În mod clar, ești mai deșteaptă. Da, și asta...

Și mai ce?

Nimic. Aplauze admirative.

Și noi unde mergem?

Senzualitatea nu e totul pe lume.

În Nord, deci...

Am spus că ești mai deșteaptă, nu că ți-aș iubi spiritul...

A, să-nțeleg că vrei, totuși, să mă salvezi...

Nu neapărat.

...

Să nu uităm însă că, așa cum punctai de când inteligența ta abia înmugurea, ești muza mea. Emanția unei sinapse ratate sau a unui pahar în plus de alcool sau a amintirii unui moment carnal transformat în proptea imaginară.

...și imaginativă!

Da, și asta. Ideea e că suntem indisolubil uniți.

Ca Pygmalion și Galatea.

Aproape.

Adică nu poți să mă salvezi pe mine fără să te salvezi pe tine.

Începi să-mi plăci.

Ți-am plăcut dintotdeauna.

Crezi?

Da. Chestie de narcisism...

Revenind.

Așa...

Ai dreptate.

Alte noutăți?

Adorabil cinismul tău, dar începi să exagerezi.

...și să nu uităm că o femeie trebuie să păstreze o aură de irealitate discretă.

Numai că tu nu ești o femeie.

Nu, sunt o muză. Și era vorba că nu poți să mă salvezi fără să te salvezi întâi pe tine.

Ceea ce înseamnă...

...că mergem în Sud.

Părea mai mică. Mai cuminte. Blugi și un tricou gri. Fără ojă. Fără turmalină. Revelația bruscă a faptului că aproape nu mai avea nume, că nu mai împărțeau o intimitate. Era „una“. „Aia“. Nu „ea“. Tentația enormă de a o brusca, de a experimenta cu ea un rol de măgar autentic, de care i s-ar fi făcut, probabil, silă, imediat ce ea ar fi închis ușa. Conștiința faptului că ea, părerea de rău, ar fi recimentat o anume tandrețe între ei, probabil nerezolvată, în urma căreia Ada ar fi candidat însă din nou la statutul de

„ea“. Fostă „a lui“. Gândul în sine i se păru obositor. Îi oferi ei fotoliul-sicriu și acceptă fără să se enerveze un refuz previzibil.

Prefera să stea în picioare.

Așa, lipsită de armătura ironiilor și gesturilor ei detașate, îi inspiră, dintr-odată, atâta lipsă de feminitate, încât i se păru incredibil faptul că între ea și Alex ar fi putut exista chiar și umbra unei povești. O idilă cu o fată băiețoasă și umilă ca un șoarece era mai degrabă de domeniul lui. El, David. Amatorul. Locul II pe viață.

Cafea? Ceai?

Nu, nu venise să socializeze.

Just. Aproape amintind de Ada cea de săptămâna trecută. „A lui“. Pardon. A lui Alex. alx. *The winner takes it all*. O studie din cap până-n picioare. Evaluator. Golănește. Așa cum nu ar fi făcut săptămâna trecută. Mda, nu era cine știe ce premiu. Pas. Să și-o țină.

— Am găsit asta. Mă rog, am găsit multe lucruri... dar asta e o adresă de hotel. M-am gândit că-ți spune ceva. Îți spune?

Întoarse *post it*-ul spre ea brusc. Puțin agresiv. Cum scoate eroul pistolul, în filme. Lovitură de spectacol ieftin. Bilet de matineu. Brusc plonjaseră împreună în caricatură. Ca două personaje din *Twilight*. *Post it*-ul era frânghia lui de usturoi.

Și pe urmă vocea ei. Moale. Caldă, aproape. Obosită.

— Iartă-mă, nu văd ce scrie... poți să mi-l dai puțin sau...

— *The Lairg, 11, Coates Garden*. E un hotel, ți-am zis. Știi ceva de el? E în Edinburgh.

— Nu, îmi pare rău...

— N-ai de ce.

Pauză. Lungă. Rece. Constată că, de când venise, făcuse cearcăne. Părea încă și mai mică. Aproape sfrijită. Cu o paloare sticloasă, ca de pește. Imposibilitatea de a-și da seama dacă asta îl flata sau îl călca pe nervi.

— Mai e ceva? Nu cu vocea ei obișnuită. Aceeași moleșeală călduță, incongruentă cu pielea de Ondină în mizerie.

— Nu, asta a fost tot.

Și din nou pauză.

— Mulțumesc.

- Pentru ce?
- Păi, că ai venit.
- N-ai de ce.
- Sigur că am...
- O să facem asta în continuare?

Nu se așteptase. Vocea i se răcise brusc. Tot sfârșită, dar dură. De femeie rea, gândi instantaneu. Banală și rea. Frustrată, probabil, de propria banalitate. Formularea i se păru foarte nimerită, ceea ce-i dădu o anumită mulțumire.

- La ce te referi?
- La schimbul de politețuri... o să facem asta și în continuare?

Vocea i se muiase din nou, ca și cum scurta călătorie în lumea *Adei, ea, a lui, de săptămâna trecută* ar fi epuizat-o complet.

- Păi... ce altceva ar mai fi de făcut?

Frustrată. Banală. Frustrată. *O* frustrată.

- Bine, atunci. Să... să-mi zici dacă mai e ceva.

Nu o condusesese. Ușa se închisese aproape fără zgomot în urma ei, dar pașii care fugiseră pe scări îi sunaseră cunoscuți. Nervoși. Rapizi. Pașii unui om cu obraji foarte roșii, căruia-i zvâcnește capul și-i ard vârfurile urechilor.

Opțiunea de a alerga pe scări după ea.

Ridicolă. De domeniul unui trecut bărbierit și cu cămăși curate.

Post it-ul abandonat pe covor. Amintirea turmalinei. Alex, Alex depevremeacănderaufracți. Gândul că pe ei doi îi mai avea pe lume.

O senzație de amar, culcușită în capul pieptului și-n cerul gurii.

Țigara numărul x.

- 11, Coates Garden. Aici e. Am ajuns!

Alexandre se grăbise să-i deschidă, curtenitor, ușa. O simțea obosită după călătoria cu trenul și puțin absentă, ca de obicei. Camera lor de la Lairg emana un romantism ceremonios și puțin apăsător, ca și cum Scoția întreagă și-ar fi revărsat butaforia de avataruri amoroase într-o cameră cu șemineu. Convențional mic-burgheză. Comodă. Cu un birou enorm, ca o corabie

eșuată în fața unor ferestre enorme și ele, despărțit de grădina care mai mult se ghicea pe geam de un pervaz lat, doldora de perne colorate, care te chema să te tolănești acolo un ceas sau două, poate cu o carte sau cu o cafea...

— Vai, Alexandre, de ce nu mi-ai spus? E extraordinar!

Tresărise.

Nu era obișnuit cu entuziasmul din vocea ei. Blazare molatecă, ironie cărnoasă, căscatul reținut, zâmbetul de complezență, asta da, pe astea se aștepta să le audă și să le vadă, ca pe exponatele niciodată date la restaurat dintr-o sală de muzeu cunoscut.

Dar nu entuziasmul, nu pasul ei care trecuse ușor peste pervaz, nu silueta care deschisese energic fereastra cât ea de înaltă și zvâcnise afară, acolo unde (Alexandre abia acum băga de seamă), tentacular, dezordonat revărsat în frunze cu zimți ca de hașură se întindea nu o grădină, ci un parc englezesc veritabil, într-o paragină (romantică și ea) aproape minerală.

N-am știut, gândi el.

— Nu m-am gândit că o să te intereseze, articulă, tresărind din nou la auzul tonului sigur, atât de rar și de exotic în preajma ei.

O auzi râzând, îi simți răsuflarea caldă pe gât când se aplecă, din exterior, peste pervaz, să-l sărute și o strânse puțin de încheietura mâinii, ca într-o complicitate a intimității care, cine știe, poate că era pe punctul de a se inventa chiar acum/atunci, ce mai contează un banal punct de referință, important este că, în timp ce tu, cititorule, ușor năzuos la toată această desfășurare de convenții ale idilei, te pierzi în pagină, singur, la lumina becului tău de 100 de wați, Alexandre redevine Alexandre, cutreieră orașul ca un îndrăgostit sadea la braț cu o femeie frumoasă căreia, da, a început să i se ghicească un ușor accent estic, mănâncă somon cu sos de ciuperci și mărar într-un pub zgomotos și înecat de fum, urcă la monumentul lui Walter Scott, aleargă prin ploaie (bineînțeles că plouă, suntem și ești la Edinburgh, iar aceasta poate degenera oricând într-o autentică poveste siropoasă). Becul de 100 de wați e varianta ta de lampă a lui Aladdin. Închide ochii. Dacă-i deschizi din nou, ești în Charlotte Square. Alexandre și Léa mănâncă înghețată (tot pe ploaie). Râd și tremură de frig. Vorbesc despre poeți scoțieni care pe ea n-o interesează deloc și despre plante sezoniere de care

el n-a auzit niciodată. Plănuiesc drumeții în Highlands și se opresc pentru un *cheesecake* (cu zmeură, poate?) undeva, pe la St. Giles („Nu te-am întrebat niciodată în ce relații ești cu biserica...“, „Atunci nu mă întreba nici acum“) și... nu, nu era *cheesecake*, ci o felie de *Lanark Blue*, cu două pahare de Crabbie's, uite-i că mai au puțin și au ajuns înapoi, în față la Lairg. Agnes, proprietăreasa, îi vede pe geam, uzi de ploaie și fericiți, alții care sunt fericiți, bombăne ea, dar ei nu o aud. O auzi tu și stingi, țâfnos, becul de 100 de wați. Acum e întuneric. Léa respiră cald, în întuneric.

41. Mama

Mi-o aduc aminte într-o zi, când s-a întors spre mine brusc, cu ochii aprinși ca două chibrituri aproape de epuizare și mi-a spus știi, mi-a spus, tu știi că sunt mame care-ți vor povesti mereu despre miracolul lor, despre cum ai crescut tu înăuntrul lor și cum te-au simțit mișcând și cât erau de entuziasmate. Eu, mi-a spus, eu am urât toate transformările fizice și m-am temut mereu pentru tine, pentru noi. Nu mi s-a părut fantastic, nu am trăit o maternitate din cele moderne și extrovertite, cu haine mulate peste un abdomen mare cât o casă. Mie, mi-a spus, mi se pare incredibil că în mine a crescut sufletul tău. Că ai visat tu pe dinăuntrul meu. Asta, într-adevăr, mi se pare fabulos. Țăsta a fost miracolul meu.

După moartea lui Evgheni, heringul nu l-a mai vizitat în vis.

Nu și-a luat alt valet. Bătrânul lăsase în urmă multă liniște, pe care i s-ar fi părut nepolitic să o tulbure cu trăncăneala unui necunoscut. Îl mai auzea, din când în când, spunând „Da, domnule!“ și, la ora 3, își îndrepta automat ochii spre tavan, unde, în aburul de ceai, se aștepta să-i întâlnească privirea ușor panicată, perciunii stufoși și îngrijiți, părul sur și zburlit.

Gătea.

Puțin și simplu, ca pe vremea copilăriei lui Alioșa. Cremă de piersici cu lavandă și piper roz. O trimitea la bucătărie fără să fi scris rețeta, ingredientele, și fără să-i fi dat nume, ceea ce ducea la o invariabilă stare de confuzie a personalului și a bucătarului-șef, care, în lipsa unei coerențe gastronomice (*Thule* obișnuia să aibă așa ceva, clătina el din cap...), inventase o nouă categorie în meniu: *Dessert à la Monsieur Ivan*, în timp

modificat în *Le fameux dessert à la Monsieur Ivan*. Pasagerii se așteptau la un miracol de beza și fire de ciocolată împletite cu bețișoare de vanilie, cremă de mentă peste nuci de Macadamia și pepite de aur comestibil, totul în formă de focă logodită cu un penguin sau de scoică pe punctul de a-și naște perla, poate, dar nu. Primeau clătite cu anason și dulceață de smochine, făcută de însuși rusul. Tăieței cu lapte de migdale și petale de trandafiri. Gogoși cu cireșe la mijloc. Pere coapte, umplute cu scorțișoară și miez de nucă. Erau bune, minunate, chiar, dar prea puțin pe placul unei adunături sclifosite, care dădea o avere pe bilet numai ca să-și facă poză pe puntea faimosului vas-ghețar, unde un misterios descendent al țărilor ruși gătea cu toate aromele lumii, întru gloria Nordului.

Pe Ivan însă nu-l mai chemau nici caietele lui legate în catifea, nici cele o mie de feluri de a găti heringul, nici redecorarea imensului său imperiu înghețat care aluneca, asemeni unei enorme balene albe, greoi, printre valuri, ducând cu sine o mulțime îmblănită și doldora de diamante care ieșea, ritual, la soare pe punte, ca samurii pe zăpada translucidă, la amiază.

Dintr-un port al cărui nume nu făcuse deloc efortul să-l rețină trimisese să i se aducă o cutie de cretă colorată. În noaptea aceea tapetul cu stele de mare din cabina lui de pe *Thule* lăsase la iveală pereți de mult nezugrăviți, umpluți febril de un scris mărunț și colțuros, cu litere neterminate.

Câteva zile mai târziu, *Thule* limitase vânzarea de bilete și redusese accesul pasagerilor la bord. Opririle se împuținaseră. Și, deși jurnaliștii curioși își implorau redacțiile să plătească extravaganta sumă care le-ar fi facilitat o croazieră printre ghețuri, nimeni nu a prins de veste că, la bordul celui mai luxos vas din câte se văzuseră vreodată, Ivan-heringul căzuse într-un somn fără vise, de câte optsprezece, nouăsprezece, douăzeci de ore pe zi, își pierduse pofta de mâncare, încărunțise cu totul și, celor care arareori îl vedeau, greoi în ciuda trupului nespus de slab, criogenat într-un timp care i se citea undeva, în spatele ochilor, le aducea cu un urs mare și alb, mereu cu ochii la linia orizontului, mereu dornic să se retragă în bârlogul lui, de unde ieșea din ce în ce mai rar și mai somnoros.

Știu cum se termină povestea. E oribil. Nu vreau să-mi spui mai departe. Nu?

Nu! Leovigildo o să moară. Se va îndrăgosti de o creștină, va fi chemat la Damasc și, ca urmare a uneltirilor lui Tariq, va fi decapitat. Lui Musa i se va trimite capul lui pe jumătate putrezit. Dinte pentru dinte. Un copil ucis pentru altul. E o poveste infectă, crudă, previzibilă și tâmpită, dacă mă întrebi pe mine! De ce ai început-o? Ce câșigi din faptul că-mi arăți un tată care a fost odată prinț și care moare printre cerșetori, cu mințile rătăcite...

...pe treptele unei biserici.

Exact, pe treptele unei biserici! Ce prostie e asta?

Ți-ai făcut lecțiile.

Asta era povestea ta? Marea ta poveste, pentru care aveai nevoie de o muză? De o cititoare-turistă-damă de companie intelectuală? De o conștiință pe care, la o adică, să o poți ciupi și de fund? De micuța ta Jimminy Cricket, cu flipși crem și maieu alb stil tetra?

Oricum, văd că te-a prins...

E de doi lei, dacă vrei să știi! E o porcărie!

...dar nu e toată!

Cum nu? Nu așa se termină?

Nu. Nu așa. Nu așa se termină.

41. știi

E aceeași, o să spui, dacă o să mă apuc să-ți scriu despre grădina Leei de pe vremea copilăriei mele, cea cu o mie de fețe, în funcție de anotimpuri și de fantezia unei femei cu inele enorme pe degete. E Léa lui Alexandre! Fata cu păr roșu și accent estic! Un ușor accent estic – ea e Lea/Léa/Delia Hriavu, mătușa fantastică, hoășca havishamică, iubita enigmatică, dotată cu abilități botanice peste medie, femeia imposibil de ținut minte, studenta pariziană, stăpâna casei din Intrarea Vâlcului, fata din poză, în rochia pastel!

Ești mulțumit de tine. Ai ghicit ce vrea să facă autorul. E timpul să te ovaționăm.

„Vezi piatra asta?“ îmi spunea Lea când eram mic și rămâneam, ca un pirat hulpav de comori, cu ochii la cel mai mare și mai neobișnuit dintre inelele ei. „E inelul lui Solomon. A fost al unui prinț arab.“

Te încrunți.

Iar s-a-ncurcat povestea.

42. dar și aici

Casa din Intrarea Vâlculei nu era ca toate casele. Nu era vorba de camerele înalte, de scara răsucită ca o bulboană, în sfârșit, de aerul de palat în paragină, pe care Dumnezeu știe cum o fi reușit Lea, de una singură, să-l țină numai pentru ea și pentru noi în vremurile alea. Nu. Erau firidele și ușile care duceau în cămăruțe strâmte, unele de care nici nu știam și pe care le descopeream cu uimire și spaimă, de parcă atunci le-ar fi născut casa, complice în jocurile noastre. Era, apoi, ușa interzisă a podului. Șemineul mare și nefolosit, în gura neagră a căruia priveam curioși spre un hău unde domneau spaime ce aveau să revină, coșmaresc, în geana nopții. Scara de serviciu, mereu acoperită de un praf negru și zgrunțuros care trăda trecerea unui sac cu semințe de flori. Bucătăria mare și friguroasă iarna, cu geamuri multe, ca de seră, în care domneau mereu ghivece și jardiniere interioare, asupra cărora Lea se apleca așa cum ți-ai fi imaginat-o aplecându-se asupra unui pătuț de copil. Camera mea „de vizită“, improvizată chiar de mine într-o fostă cameră de serviciu, poate cea mai îngustă dintre toate („Știi că aici, pe vremuri, se călcau rufele?“), cu fotoliul-pat vechi de un veac, acoperit de o cuvertură vișinie, pe care-l sileam, uneori, să-și dezdoie încheieturile amortite ca să mă primească și pe mine stivind dedesubt atlase botanice înțesate de schițe în peniță („Ale tale?“ o întrebam pe Lea, „Nu știu, nu-mi mai aduc aminte“, dădea ea din umeri). Pernele turcești de pe jos, din bibliotecă, surorile rotunde ale covorului neobișnuit de mic și de pătrat, cu fir gros, aspru și gros. În sfârșit, patul strămătușii, înspăimântător nu atât din pricina nopții de demult, petrecută dincolo de draperiile lui (în timp, devenise o amintire întrucâtva duioasă – fuseserăm împreună și am puține imagini cu noi patru împreună; doi copii și două femei care nu semănau deloc și pe care îi uneau atât de multe), cât din pricina întunericului greu din

jurul lui, inexplicabil pentru cineva care iubea atât de mult lumina și aerul proaspăt, ca ea.

S-a întâmplat pe undeva pe Marea Okhotsk. Cel mai mare clinician al timpurilor moderne, care înconjurase jumătate de lume ca să se urce pe *Thule*, într-un port particular, neștiut decât de el și de medicul de pe vas, a clătinat din cap, așa cum făceau doctorii din cărți și din anii lui de ucenicie și cum el își jurase că nu va face niciodată, și a dat un verdict scurt, neînsoțit de nici o rețetă și de nici o recomandare.

— Hibernează.

Nu avea anul scris pe spate, cum au, de multe ori, pozele vechi, dar era aceeași fotografie, mai puțin urma galbenă din colțul din dreapta. Aceeași femeie tânără, în rochie vaporosă, de mână cu o fetiță cu ochi care în poză păreau negri.

David dăduse de ea într-o cutie, printre bilete vechi de intrare la muzeu și multe rețete medicale.

O avea și el.

Avea și Alex poza.

După Edinburgh, nimic nu a mai fost la fel. Grădina aceea, deasă ca un hățiş, schimbase ceva între ei, inexplicabil și, totuși, definitiv, ca și cum preambulul parizian nici nu ar fi existat. Ce rune se descântaseră în inima nopții nu știa, dar aerul dintre ei devenise altul, nu numai cald și intim, dar, deodată, al lor, recognoscibil și concret ca un teritoriu de-acum câștigat, ca un bun convenit, în posesia căruia intraseră fără să știe cum sau de ce.

Alexandre scria frenetic. Nu numai la marele roman despre, evident, enigmaticul țar care plutea pe mări vrăjind lumea cu mâncărurile lui, dar și nenumărate cronici de călătorie. Spre surprinderea lui, se vindeau bine, iar numele lui căpăta, încet-încet, o anume greutate într-o bransă altfel ermetică. Pagini de ziar și de revistă te trimiteau în locuri neumblate, sub o

semnătură care era, de-acum, garanția unei aventuri dincolo de granițele visului.

Se schimbase. În sfârșit, se simțea bine în pielea lui, zâmbea cu toți dinții, bea numai în serile frumoase, fără să i se împăienjenească privirea și ajunsese să cunoască fiecare centimetru al sufletului fetei cu ochi de pisică, nelipsită din toate călătoriile lui în care iubirea lor, odată neîmpărtășită, creștea în direcția pe care și-o dorise el atât de mult și pe care acum, pe nesimțite, parcă, începea să nu și-o mai dorească.

De la Edinburgh plecaseră la Roma, pe traseul poezilor romantici. De acolo la Veneția. Petrecuseră mult timp la Palermo. Ajunseseră în Insulele Mauritius și la Guanajuato, în Mexic. Se îndrăgostiseră de Algarve, în Portugalia, se certaseră crunt, în nopți succesive de nesomn, la Varanasi, în India.

Făcuseră pace în Belgia, la Antwerp, și fuseseră la un pas de schisma definitivă la Colmar, în Alsacia.

Léa își dorea să se întoarcă la Paris, să-și continue studiile, să rupă ritmul călătoriei fără sfârșit, care nu mai era de mult proaspătă, ci înecată în nopți cu aburi de tutun și nu numai, cecuri de călătorie și marele roman, tentacular, atotstăpânitor, a cărui supremație mătura totul în cale, chiar și schițele ei cu plante noi, nemaîntâlnite până atunci, care-i ieșeau în cale ca într-un tăvălug de nume latinești pulsând a clorofilă și cărora, de la o vreme, nu le mai ținea minte rubedeniile, nervurile, striatiile și boarea de parfum, de cele mai multe ori fie imperceptibilă, fie amestecată și pierdută între alte miresme, din mereu alte și alte orașe.

43. adevărul, poate

Despre Abd al-Aziz ibn Musa s-au spus multe povești. S-au scris cronici. S-au țesut legende mai ușoare ca hainele de borangic străveziu pe care le purtau sclavele lui, la amiază.

Nu și despre Leovigildo.

Poate pentru că erau prea puțini cei care știau, poate pentru că, în timp, copilul devenit, de-acum, cu mult mai învățat ca dascălii lui înțelesese primejdia tainei și o ținuse pentru sine, o păstrase ferecată sub haina lui de

prinț arab, acolo unde se legăna uneori, aproape de inimă, un inel cu safir, neștiut nici măcar de Tariq ibn Ziyad, uneltitorul, și despre care tatăl lui, Musa, îi spusese că era piatra lui Solomon și că fusese a mamei lui, Isabel.

Nici despre ea nu spun nimic cronicile. Despre fiica lui Rodrigo și a Florindei, copila pentru care a fost pierdută Spania. La palatul lui Musa a fost adusă într-un sipet mare, înfășurat în covoare de lână. Era aur pe fundul sipetului, aurul lui Julián, trădătorul, bunicul copilei, poate, care nu știa ce să facă de-acum cu acest prunc al nenorocirii. De fapt, nici nu se știe dacă era, cu adevărat, fiica regelui și a Florindei de Ceuta (în fond, asta ar schimba din nou, cu totul, povestea, cronicile, istoria, cursul faptelor, anii de bătlie, ar deschide ochii mortului de la Guadalete, ar izbăvi-o, poate, pe Isabel de Los Reyes, ar lungi firul vieții Florindei, ar salva sufletul lui don Julián, *el conde de Ceuta*, i-ar ține pe arabi la porțile Spaniei), dar cine să mai știe cum a fost atunci, când a văzut-o Leovigildo prima oară, în grădina palatului, mică și aproape adormită, cu gene grele gata să se închidă peste ochii albaștri ca marea.

Nu se știe exact cine și când a luat hotărârea. Tot ce se știe e că la bord nu mai era nici un pasager, livrările de ingrediente culinare fuseseră de mult oprite, iar traseul de croazieră, cu desăvârșire uitat, când *Thule* a părăsit, prima oară, după mult timp, apele Nordului și s-a întors spre Sud. Era luna februarie. Soarele strălucea nefiresc pe un cer cenușiu ca o blană lucioasă de focă.

Dominique își petrecuse vara citind cronicile de călătorie ale lui Alexandre. Îl vedea mic, în fața ei, pe bicicletă, scotocind în coșul plin cu prune și piersici și smochine proaspete.

Încetase să mai livreze dulceturi, deja, de aproape doi ani. Vindea compot, gemuri și prăjiturile. Acum, de când Alexandre câștiga suficient cât să se întrețină singur, Dominique hotărâse că nu prea mai avea nevoie de bani.

O să mănânc mai puțin, își spusese.

Poate că ar trebui să crească, din nou, câteva păsări, se gândea ea, ca pe vremea când era Alioșa mic... așa, de amuzament. Amintirea vagă a

ultimului ou fiert. Când fusese asta?

Dădu pagina în care Alexandre se afla la Barcelona și scria despre Santa Maria del Mar, știind că el nu mai era acolo.

După care zări vasul rusului, croindu-și drum prinre rândurile care tălăzuiau negru și amenințător, scurgându-se în sute de mii de litere și semne de punctuație undeva într-o poveste pe care nu reușea s-o priceapă.

44. tot ea

Mă aștepta, uneori, după școală. O femeie frumoasă, cu părul strâns într-un coc cărunt, care purta bluze de dantelă cu gât înalt. Știam că iar s-a întâmplat ceva. Nu întrebam niciodată. Știam.

De cele mai multe ori, îl găseam pe David gata adormit, într-un colț de canapea. Mama venea după noi târziu, cu ochii pierduți undeva printre șireturile pantofilor.

Între timp, eram Lea și cu mine. Și o bibliotecă mare. Și grădina.

Mai târziu, când nu mai rămăseserăm decât mama și cu mine, mă duceam singur, de câte ori îmi era lehamite să merg acasă. De câteva ori am și rămas peste noapte, fără ca mama să se fi îngrijorat. Poate că nici nu observase. Sau poate că Lea o anunțase că sunt la ea. Nu știu.

— Pe el îl mai vezi? am întrebat-o o dată.

— Da, mi-a răspuns, dar nu la fel de des ca pe tine.

Am tăcut amândoi. Lea avea brioșe cu vișine.

— Tu le-ai făcut?

A râs.

— Nu, eu nu am gătit niciodată.

Logic.

I-am zâmbit. Mâna cu inelul fabulos a plutit prin aer, trecând maiestuos o suviță căruntă, scăpată din armătura de agrafe, pe după ureche.

— Ți-e dor de el?

— Nu ca ție.

Și iar am tăcut amândoi. Ea a continuat să-și bea ceaiul, fără să-și întrerupă zâmbetul abia desenat. Lea nu părea niciodată încurcată.

— De ce m-a ales mama pe mine?

M-a izbit vioiciunea privirii aceleia. O țin minte perfect. O privire care s-a repezit într-a mea și mi s-a vârât pe sub gene, dincolo de ochi, până în străfundul creierului, o privire dureroasă, crudă într-o câtva, dar vie, atât de vie și de puternică încât abia dacă nu mă clătinam sub greutatea ei.

— Te chinuie întrebarea asta, nu? Îți pare rău că s-au despărțit? Să nu-ți pară! S-ar fi distrus unul pe celălalt. Și e foarte bine că te-a scos pe tine de acolo. Pe tine a reușit să te scoată...

— Dar și David e tot al ei...

— Nu, David e al amândurora. Și e adevărat că e un preț mare...

— Ce vrei să spui?

Aproape că-i trântisem ceainicul de pe masă. Lea a așteptat până când s-a potolit involburarea din ceașcă, a strâns cu grijă firmiturile de brișă de pe fața de masă și mi-a răspuns fără să-și ia ochii de pe porțelanul chinezesc.

— Tu ești altfel, Alex. Ca ea și ca mine. David e în siguranță cu Tudor. Ei doi seamănă. Tu i-ai fi stat mereu în drum. N-ar fi știut ce să facă cu tine, n-ar fi știut cum să te ia... Te-ar fi strivit, cum a strivit-o și pe mama ta. Te-ar fi opacizat. Ți-ar fi tăiat aripile. Nu înțelegi? Nici măcar nu a fost vorba de o alegere – pur și simplu nu s-a pus problema altfel.

Lingurița executa cercuri concentrice în ceșcuța minusculă, ca un iaz auriu, miniatural, închis între pereți de sticlă. Le urmăream așteptând, parcă, momentul când petalele de trandafiri de culoare roz-cenușiu aveau să se scuture, și ele, de pe porțelan pe fața de masă, acolo unde fuseseră mai devreme firmiturile măturate dintr-o atingere de degetele ei lungi, cu unghii perfect lăcuite și pielea ușor încrețită pe sub inele.

— Ție ți se pare că Domnica l-a abandonat pe David. Nu crezi că David a abandonat-o pe Domnica?

— Asta e o tâmpenie. David e un copil. Ea e mama lui!

— ...și tu ești băiatul lui Tudor! Dar nu ai ținut la el niciodată, nu? Și, dacă e să fim cinstiți, Tudor nu-ți lipsește deloc. Ai fi perfect fericit cu Domnica dacă l-ați avea și pe David cu voi, nu? Să știi că la fel se întâmplă și cu ea. Eșecul ei cu David, faptul că el nu s-a legat de ea o definește și n-o să-l depășească niciodată. Din păcate, asta e cercul din Infern unde ea s-a pierdut. Și ironia e că, încet, încet, te pierde și pe tine, din același motiv...

Să nu crezi că Domnica nu știe. Că nu-și dă seama. Nu înțelege? Sunteți absolut la fel, atât că tu ești mai puternic.

Mâna cu degete prelungi a balansat lingurița pe marginea ceșcuței, scuturând o picătură călâie de ceai, după care a planat deasupra mesei, după două cubulețe de zahăr. Mi-o amintesc perfect, în poza aceea de pagină de jurnal victorian. Aproape neverosimilă. A fost ultima oară când am văzut-o.

45. aici

Când Alexandre și Léa ajung la Sevilla, între ei nu mai e, de mult, de prea mult timp, nici un mister. Certuri perfect memorabile au luat locul orelor de întineric cald și ploios, din Scoția. Sunt plictisiți, sătisiți, încremeniți, fiecare, în timpul lui, tânjind, fiecare, nu după celălalt, cât după sine, după un altfel de timp, unul intim, bine delimitat de cel pe care-l împart, fără prea mult chef, fără prea multă căldură. A doua zi, Alexandre pleacă în Gibraltar. Léa rămâne în urmă. Tacit. Implicit. De comun acord.

Aici intră în scenă grădina de portocali. Lucrurile se schimbă.

45. Isabel

Sumayya i-a spus Aaliyah. Și i-a vorbit pe limba ei, fără să ia seama la ochii de culoarea mării. Ea nu era un copil al seraiului. Musa meditase, o vreme, la acest chip de a ține taina cât mai departe de urechile sultanului, dar îi fusese cu neputință să o facă. Aaliyah rămăsese un nume folosit de slugi.

Tatăl și fiul i-au spus Isabel. Fără să-și fi vorbit. Pur și simplu nu a existat, nici o clipă, gândul la alt nume pentru ea.

În anul acela, Musa a călătorit pentru prima oară, după mult timp, la Damasc și a umplut cu aur cuferele sultanului (care nu mai e, de mult, Al-Walid, ci Hişam).

Așa apare Isabel *la segunda*.

A patra cafea.

E frig acasă la Alex.

După ce a adormit de câteva ori în fotoliu, David a cedat tentației.

Apa de la duș țârâie cald.

Crăpături neliniștitoare în faianță, ca niște vinișoare în care pulsează, cumva, umbra lui.

Patul lui Alex.

Alex care nu mai e alx. E Alex de când erau mici și purta puloverul ăla gri, pe gât, și cobora câte două trepte.

Amintirea fulgerătoare a vinișoarelor care brăzdau faianța în baia pe care o împărțiseră toți patru, atunci, demult, când locuiau împreună. Abțibilduri scorojite pe pereți. *Flashback* no. y.

Salteaua cumplit de tare. Plapuma grea.

Senzația că e din nou mic. Nu covârșitoare. Dimpotrivă. Așa. Ca o apă caldă, care țârâie. Țârâie liniștitor.

Conștiința faptului că are barbă.

David nu a avut barbă niciodată.

Never say never, nu?

Mama lui, în vis, cu degetele trecându-i alene prin păr și cu zâmbetul acela care alungase, odată, cu mulți ani în urmă, poate în alt timp, poate într-o halucinație, poate într-o pană universală de curent neuronal, toate, dar absolut toate coșmarurile.

46. Anonim

Același *gazpacho* în fiecare zi. Departe de rutele lui Don Juan, de porticurile elegante, de concertele nocturne din grădinile de la Alcázar, de magazinele mereu pline de pe Calle de las Sierpes, de cupluri care alunecau pe străzi, cu ghidurile lor turistice nelipsite în genți și cu bronzul acela perfect, care o făcea să-și simtă toți pistruii. Cuplurile care se țineau de mână, care împărțeau zâmbete și gesturi complice, care duceau cu ele, vizibilă de la zece metri distanță, o intimitate grea ca pâcla de căldură coborâtă peste oraș. Trecea absentă pe lângă Ayuntamiento, intra în câte-o biserică, mătura cu vârful piciorului parola sacră a Sevillei, *No8Do, no me ha dejado*. Pe ea o părăsise. Alexandre, norocul, simțul olfactiv... fiecare în parte și nici unul bărbătește, declarat.

Într-o zi s-a dus să vadă Archivo de Indias. A urcat treptele de marmură. Era liniște și răcoare. De pe foi îngălbenite tremura semnătura lui Columb, plecau hărți și desene cu scene de coridă, frunze nesfârșite de palmieri, în peniță, coabitau cu planuri ale orașului subteran. De undeva de sub un ochi de geam, aproape că a simțit parfum de portocală ridicându-i-se până la nări, la început suav, pe urmă din ce în ce mai pregnant, mai definit.

Automat și-a dus încheietura mâinii la nas. Nu, nu venea de-acolo. A ridicat din umeri și a plecat mai departe. Alte săli, alți obraji pergamentoși gălbejiți de timp.

S-a întors însă a doua zi. Aceeași liniște răcoroasă, aceleași planuri ale lui Juan de Herrera, aceeași Andaluzie întinsă până în Lumea Nouă, aceiași cai care se ridică pe două picioare și pe țărmul năpădit de conchistadori, și în arena unde taurul cade pe nisipul roșu de sânge. Și același parfum. În exact același loc. Un trup de mireasmă sumețit spre ea din răcoarea unei săli de piatră.

Douăsprezece zile mai târziu, don Álvaro De La Mota, directorul Consiliului de Conducere al Arhivei, a primit o cerere iscălită de o studentă de la Paris care voia neapărat să studieze îndeaproape o cărticică mare cât palma, de care directorul nu auzise niciodată, a unui anonim de secol IX. Au urmat telefoane de la Sorbona și chiar și o intervenție directă din partea șefului Institutului de Cercetări Botanice din Sevilla, asediat, se pare, și el, de o tânără cu părul roșu, care ținea în mod deosebit să aibă acces la documentul în cauză.

Don Álvaro mai avea doi ani până la pensie și era sătul până peste cap de încurcături. În toamnă abia se terminaseră lucrările de restaurare a clădirii și existau voci în guvern care comentaseră câteva dintre contractele semnate de el pentru achizițiile de materiale. Prin presă zburaseră, dintr-o foaie de ziar într-alta, acuzații cum că ar fi favorizat anumite firme și că ar fi existat, chipurile, legături de sânge între don Álvaro și câștigătorii licitațiilor. Hotărât lucru, nu-i trebuiau alte plictiseli.

Studenta nu cedă însă și ceru o audiență personală.

Enervat, don Álvaro era pregătit să se burzuluiască la ea și s-o ușuiască de-a binelea. Cine se credea, în fond, această domnișoară? Auzi, permis special de studiu la Archivo de Indias? Când s-a mai pomenit așa ceva?

Era zveltă și plină de pistrui. Părea obosită. În ciuda cearcănelor, avea, totuși, un farmec trist, discret, dar foarte persistent, care l-a urmărit toată ziua. În seara aceea, la cină, deja nu mai ținea minte nimic din explicația ei de jumătate de oră, într-o spaniolă fără cusur. Tot ce știa era că a doua zi a dispus instalarea unui birou special de studiu, cu pupitru dublu și lupă, într-o încăpere care întrunea toate condițiile de umiditate necesare etalării unui pergament de la sfârșitul secolului al VIII-lea, începutul secolului al IX-lea.

Mi-e dor de tine. E tot ce trebuie să știi. Sau poate că e tocmai invers. E tot ce trebuie să uiți. Oricum, am să fiu pe aici, pe undeva. Am să conspir cu aerul, cu ceașca ta de cafea, cu oglinda retrovizoare. Ca-n filmele proaste.

O să ți se pară, de multe ori, că mă vezi. Că mă auzi. Că-ți aduci aminte. Că tocmai am trecut pe lângă tine și că te-am atins, din întâmplare, cu vârfurile degetelor. Ca acum. Simți?

Să știi că așa e.

Sunt aici.

Mi-e dor de tine.

03:03

DAVID TO ADA

TXT MESSAGE: NU SUNT TOATE SCRISE DE EL.

Dacă nu ar fi dormit atât de adânc, cu siguranță că ar fi luat seama la masa 202. Paharele de cristal de un luciu perfect. Farfuriile cu monograma lui împletită cu numele vasului în dansul unor căluți de mare albaștri, învolburați pe porțelanul de un alb polar. Fața de masă impecabil călcată, ca o spumă fină peste suprafața rotundă, cu picioare ca o coadă de sireună. Scaunele tapițate cu velur moale și verde. Curățat, la fiecare două zile, cu un burete adevărat, pescuit din insule pârлите ca niște spinări de crap uitate sub soare. Printre faldurile feței de masă însă, o coadă de triton începuse să se scorojească, iar undeva pe sub spuma brodată sărise vopseaua. Puțin mai încolo, o ceșcuță de cafea fierbinte, părăsită lângă farfurioară, lăsase o urmă ceva mai mare ca un bănuț pe mahon.

Ivan dormea.

Ivan dormea adânc.

...da. Uite-i cum își împachetează, din nou, lucrurile. Ca în vremurile cu bilete de avion luate pe ultima sută de metri și țigări fumate la patru dimineața. Numai aerul dintre ei pare să se fi subțiat, buricele degetelor s-au înstrăinat unele de altele, buzele sunt uscate, ochii nu se ating, genele nu se împletesc. Își fac însă bagajele împreună. Tăcut și conștiincios. Nu ca doi amanți, ci ca doi exploratori. Bilete luate pe Internet și plătite separat.

Stai tu la geam?

Da, stă ea.

Motoarele uruie, aerul se subțiază și mai și. Al treilea își ia locul între ei, atinge buze și gene, cât să adie în urma lui o căldură stranie, cât să nu lase somnul să se lipească de nici unul, cât să-i țină la o distanță severă, de netrecut, unul de celălalt.

Unul singur. În ghiveci.

Cu o singură portocală. Verde.

Nu miroase a nimic. Nu aduce a nimic.

Copilărește, încă. Pe balconul meu îngust, cu parapet de fier forjat, ițit către soare.

Copilărește.

O să văd portocala asta coaptă vreodată?

Mi-e drag de el.

Pentru mine, face cât o grădină întreagă.

47. ea

Poate că a fost timpul petrecut cu Sumayya. Poate altceva. Poate ochii ei nestăvilit de curioși, care scotociseră prin toată biblioteca lui Musa.

Cu cât se apropia Leovigildo mai mult de Dumnezeuul creștinilor, de cădelnițele episcopilor și de obiceiurile plătititorilor de *jarach*, tributul învinșilor rămași în Al-Andalús, cu atât creștea setea ei după manuscrisele arabe care vorbeau despre stele și despre lumile dinlăuntrul lor, care

deslușeau numele plantelor vindecătoare și arătau cum se fac decocturile și pasta subțire cu care se unge trupul acoperit de răni pârguite pentru a face sângele să se închege și să prindă crustă. Isabel *la segunda* voia să știe totul despre poțiuni cu praf de argint care scad arșița, despre gramatica arabă și coloanele fine ca un gât de lebădă care se oglindeau în apa din ochiul de marmură ascuns în *patio*-ul palatului lor.

Purta o esclavă la gleznă și cercei enormi, ca roabele, deși iatacul ei era plin de mătăsurii și straie croite ca pentru o prințesă vizigotă. Își vopsea mâinile cu *henna* și își colora pleoapele încă de la zece ani. Devenise repede eleva favorită a lui Aabid și vocea ei unduia leneș într-o arabă fără greș. Era neîntrecută la desen. De sub degetele ei răsăreau arcade, bolte și un pavilion care, într-o vară, a prins viață în grădina lui Musa, sub ochiul atent al fetei de 12 ani. Isabel *la segunda* calcula unghiuri, înclinații și raze de cerc, hotăra materialele potrivite pentru fiecare centimetru de construcție, alegea plantele ce urmau să întregască priveliștea noului colț de grădină închipuit de ea.

Uneori se strecura în bucătărie. Schița mâinile sclavelor curățând vinete, adăugând *mulukhiyah* și sumac în vase acoperite, tăind rodii, amestecând iaurtul cu *tahini*. Adulmeca toate aromele și se străduia să le învețe după nume, desena frunzele arborelui Corchorus din poveștile Sumayyei, studia amestecurile de *za'ttar*, *maramiyeh* și coriandru, strivea șofran între buricele degetelor și-și colora desenele cu praful lui galben sau roșcat.

Musa era vrăjit de agerimea minții ei de învățat maur și, în același timp, chinuit de temerea că sufletul copilei nu se potrivea defel cu înfățișarea ei plăpândă și încă și mai puțin cu sângele care-i curgea prin vine. Simțea nenorocirea apropiindu-se cu fiecare zi pe care fiul lui cel blond o petrecea alături de fiica lui Rodrigo, cel care pierduse Spania. De la o vreme, nu mai avea din nou somn, slăbea și-și întărise paza, după cum își sporise și numărul războinicilor. Ce era de făcut? De Julián, bunicul copilei, îl lega o datorie nescrisă. Așa își spusese, o vreme, pe când încă nu putea să recunoască în Isabel *la segunda* un al doilea copil al lui, mai răsfățat și mai îndărătnic, cu apucături mai sălbătice și ochi deschiși la culoare. Ca ai lui. Ca ai lui Leovigildo.

Și așa, deși își iubea fiul mai mult ca orice pe lume, creștea alături de el o fiică a nimănui despre care știa că avea să-i ducă la pierzanie. Musa cel de altădată nu s-ar fi codit o clipă. Ar fi înlăturat primejdia. Cel de acum nu făcea decât să ceară să i se aducă mereu alte și alte cărți scumpe care să deschidă mintea copilei, o lăsa să-și aleagă singură caii și să urce în șa alături de el și de fiul lui, îi cerea părerea și o stârnea în discuții despre muzică, poezie, arhitectură, geometrie și astronomie care se întindeau, uneori, până la ceasurile dimineții.

Amenințarea creștea.

Sipetul sultanului gema de aur.

Musa îmbătrânea.

Leovigildo împlinise 14 ani.

De pe geam am văzut-o. Era în copilăria mea. Un patrulater citric.

...trebuie să știi că toate minunile se întâmplă într-o grădină de portocali, îmi spusese odată, râzând, mama, cu ochii larg deschiși, la fel ca ai fetei aninate de mâna Leei, în poza cu zimți, poza din carte, acolo am găsit-o, între paginile ei, cartea cu Omalissan și bătălia de la Guadalete și orez fiert cu boia, cardamom, cuișoare și piper, cu nopți împânzite de războinici și copii uciși în grădinile regelui, cu strâmtoarea Gibraltar și Musa, cel cu ochii verzi, și fiul lui, Leovigildo, al cărui cap va cădea la porunca lui Suleyman, califul, și săli de marmură în care fata cu ochi galbeni simte mireasma de citrice ridicându-se din manuscrisul de secol VIII (opt, și nu nouă) al unui medic arab anonim care nu era, de fapt, un medic, ci o prințesă creștină crescută de un prinț arab, pentru viața căreia Leovigildo plătește cu capul și eu, eu între pernele turcești, pe podeaua bibliotecii, băteam drumul de la Ishbiliya la Damasc și mă prăbușeam, asemeni lui Musa, sub durerea pierderii unicului meu fiu și ceream să fiu ucis asemeni lui, pentru că nu, lumea mea nu mai exista și din nou poza mamei, a mamei mele, o fetiță aninată de mâna Leei, zâmbindu-mi dintr-un chenar de zimți, ascunsă între portocalii din pagină, acolo unde cade Asad cel cu buza despicate, mult înainte ca medicul arab anonim care este, de fapt, o fată creștină, o prințesă neștiută care desenează scări spirale și apeducte și galerii și notează proporții și poțiuni și face amestecuri și păstrează taine,

să-și stârnească frunzele să se scuture de numele lor arabe și latinești și să foșnească puternic, legat, ca o mare învolburată, o mare de portocali în furtună care se aude până la mine, cititor unic, pierdut și vrăjit acolo, în biblioteca din Intrarea Vâlcului, rătăcit într-o carte de Delia Hriavu.

Erau multe tăceri între ei. Înaintau prin ele cu greutate, conștiincios, posomorât, fără să încerce să le umple. Nu aveau, ca în filme, parte de hohote involuntare de râs, de zâmbete deodată complice sau de accidente benigne care să detensioneze atmosfera și să limpezească aerul care-i despărțea ca un zid.

Minutele se scurgeau trăgănat; o caravană fără rost într-un deșert fără nume.

Făceau schimburi rituale de informații utilitare: noile date IT, nu, nici acolo nu l-a recunoscut nimeni, a, ai fost și tu? cu aceeași poză?, zic să încercăm și aici, de adresa asta îți aduci aminte? ce altceva îți mai aduci aminte?, nici mie nu mi-e foame.

Asta a mai rămas, am să fac rezervare pentru mâine și iau și o noapte de cazare acolo și vocea Adei, mică, mică, dar tăind aerul ascuțit cu un sunet metalic, fără culoare.

— Eu nu mă urc pe vasul ăla.

48. eu

Vezi tu, așa se întâmplă în toate poveștile. La un moment dat, acțiunea trenează. Suspans. Moment binevenit de lânzezeală, cât să răsuflă cititorul. Sau să caște.

Autorul își adună gândurile și o ia, pieptiș, prin vidul narativ.

Aerul se umple de cuvinte noi. Se face pâcios sau umed. Sau se curăță de griuri și se deschide, senin, până la linia orizontului.

Vezi?

Nu?

Nu încă?

Stai.

Așteaptă puțin.

Așteaptă-mă.

Acum câțiva ani, treceam zilnic pe lângă un zid pe care scria „Dacă Oceanul te vrea, / Oceanul te ia.“

Pe mine Oceanul nu m-a vrut.

Eu am sărit, dar nu m-a vrut.

Ce să facă el cu mine? Jumătate-de-Om-călare-pe-Jumătate-de-Iepure-Șchiop?

Eu am sărit, numai că el m-a văzut, m-a simțit schilod și șarlatan, gata să mă despart pe veci de o voce care mai are puțin și moare. Ca atunci când se stinge lumina. *Zippo*. Rămâi pe întuneric.

Acolo m-ai găsit tu, cu mâna pe întrerupător.

M-ai tras înapoi.

Fără să știi, m-ai tras înapoi.

Coos van Bruggen a intrat în acțiune pervers și șarmant, cu vocea lui baritonală. Care nu e a mea. Care nu mai e a mea.

Tu ai râs și ți-ai trecut mâna prin păr (știi, știi cum îți treci tu mâna prin păr, mereu dreapta, dreapta pleacă de deasupra urechii, de pe tâmplă și se oprește la jumătatea cefei exact atunci când pleacă și zâmbetul ăla care-ți luminează toată fața spre ochii care, știai?, se schimbă și ei, devin aurii, calzi, calzi ca o mângâiere... în fine, să lăsăm). Eu nu am spus nimic. Tu ți-ai declamat povestea despre cine sunt eu. Eu am protestat anemic. M-am lăsat în voia ta. Iată-mă, brusc, devenit personaj. Posesorul unui destin. Tu te-ai căpătuit cu un dram de divinitate la comandă. Dumnezeuul unei biografii. A mea. A ta. Unde s-au unit poveștile? Și când? Și cum? Vezi tu... până atunci, eu știam cum se termină capitolul meu. În virgule și detalii. În întâlniri cu fabuloasa Circe și rătăcirii pe marea-mormânt. Numai că Oceanul nu m-a vrut.

Nu.

Nu m-a vrut.

...n-a fost așa.

Poftim?

E frumoasă povestea ta...

Parcă era atroce.

...numai că nu e toată. Ai omis o mulțime de momente...

...zici tu?

Da. Și ai distorsionat finalul. Mă rog, de fapt l-ai schimbat cu totul. Nu a fost așa.

Dar cum?

Abd al-Aziz ibn Musa ibn Nusayr a fost primul guvernator al Andaluziei. Știi?

Da. Wikipedia.

Râzi de mine...

Nu râd. Sunt chiar curios ce se întâmplă în povestea ta.

A fost prietenul lui Theodomer, fiul lui Theodomer și al...

...stai! Theodomer de Murcia? Cel care s-a însurat cu Isabel de Los Reyes? Mortul de la Guadalete?

Confunzi epocile. E un alt Theodomer. Fiul din altă căsătorie sau nepotul sau vărul îndepărtat, ce contează? El și Abd al-Aziz împart două slăbiciuni – cea pentru muzică și cea pentru astronomie. Împart seri lungi. Nesfârșite. Împart, în cele din urmă, o soție.

Și Isabel *la segunda*?

Soția lui Theodomer. Văduva lui. O presupusă prințesă creștină ascunsă de lume în seraiul lui Musa.

Fiica lui Roderic.

Prostii. Cine să mai știe... Atât că după ce Theodomer moare...

...în luptă?

...înecat cu un os de pește, Isabel, care desenează cu un vârf de cuțit muiat în henna lumi de coral pe buza interioară a cochiliilor ce-i sunt aduse de la malul mării, Isabel, care urăște ghergheful, dar pictează cu degetele muiate în șofran și-n suc de smochine pereți albi pe care învie, pe care foșnesc colțuri de grădină, Isabel, care poartă rochii de mătase când primește oaspeți și straie de cadână abia ascunsă în vălurile ei, când se pierde în povești...

...în poveste...

...cu soțul și, mai apoi, cu fratele ei, pe înserat, Isabel, care știe să facă farmece, să amestece ierburi și să închidă răni, să-și vopsească pleoapele și să-și împletească perle puse pe fir de borangic în păr, să citească în cinci graiuri ale pământului, să se roage în arabă și în latină unui Dumnezeu fără chip și să-și ungă trupul cu uleiuri înmiresmate așa încât așternuturile să-i păstreze parfumul mult după ce forma trupului ei a zvâcnit dintre cearșafuri, Isabel nu s-a căsătorit cu Abd al-Aziz. S-au reîntâlnit, da, nu la apus, ci într-o dimineață, în grădina de portocali sub care putrezea trupul lui Theodomer și nu, nu au plâns, ci s-au iubit în bătaia soarelui, fără să știe ce li s-a năzărit și cum și de ce, s-au iubit de parcă nu s-ar fi putut altfel, de parcă așa ar fi fost să fie, de parcă împlineau, în sfârșit, o soartă pe care o știuseră dintotdeauna a lor, s-au iubit, după care au vorbit mult, mult, pe limba copilăriei lor, până când soarele a scăzut și iscoadele au plecat spre Damasc, să vestească nunta guvernatorului Andaluziei cu văduva seniorului de Murcia și să-l facă pe Tariq să-și întindă mrejele spre sultan...

...nu uita de aurul lui Musa!

Aurul s-a împutinat, iar Musa nu-și mai încape în piele de mândrie la vederea fiului celui blond, care cârmuiește nu prin puterea armelor, cât prin cea a minții. Nunta copilei ascunse de lume cu Theodomer i-a domolit temerile și l-a făcut să-și drămuiască darurile către sultan. Și încă n-ar fi însemnat nimic faptul că Abd al-Aziz s-a iubit cu o văduvă creștină într-o dimineață fierbinte ca un tăciune încins, sub florile de portocal și deasupra unui mormânt care i-a chemat, poate, de-atunci, în pânțele lui...

...destul de poetic, pentru o muză... Zi mai departe!

Cum spuneam, n-ar fi însemnat nimic dacă ea nu l-ar fi strigat atunci pe numele lui de botez, Leovigildo, așa cum el a strigat-o pe numele ei închipuit, Isabel, numele mamei lui...

...care nu era, de fapt, mama lui.

...nu, ci doar iubita plăsmuită a unui războinic numai pe jumătate arab. Văduva altui Theodomer, din alt timp.

Zi mai departe!

...nu chiar acum.

Dar vreau să știu...

...tu știi tot. Tu ești autorul.

Dar asta e povestea ta! Și vreau să știu ce se întâmplă mai departe. Vreau să știu cum se termină.

Nu se termină. Nu se termină încă.

Există un cot de apă și pământ, o îngemănare de pisc și undă care nu apare pe nici o hartă. Da, e adevărat. Un fel de Groapă a Marianelor neștiută geografilor și navigatorilor, unde vasul nu dispare, ci stă doar în loc, laolaltă cu echipajul nedumerit de această bizarerie de dincolo de logica busolei. Nu are nume, longitudine și latitudine, nu are nici măcar climă, floră și faună. E un loc anost, imposibil de reperat, unde nu e bine să te întorci, așa cum nu e bine nici să ți-l aduci aminte, odată ce-ai trecut de el.

Acolo s-a întâmplat.

Când mateloții, redeveniți lupi de mare, și-au aprins pipele și s-au tolănit în hamace, prima oară după mulți, mulți ani de zile, fără să simtă că le-ngheață oasele.

Când bucătarul-șef a ieșit dimineața pe punte, fără să fie nevoie să-și scuture mustața de promoroacă la întoarcerea în bucătăria încinsă de cuptoare.

Când ghețarii au dispărut de pe linia orizontului.

Când, în enormul salon al stalagmitelor de pe *Thule*, a început să se audă, întâi molcom, apoi din ce în ce mai semeț, picurul coloanelor care se dezghețau.

Când stalactita de la intrarea în holul mare a prins a le răspunde.

Pic

Pic pic

Pic pic pic pic

Atunci nasul lui Ivan-cel-adormit a adușmecat de dincolo de draperiile grele ale somnului polar o boare de miros nou în aerul primelor ceasuri ale zilei.

Sigur, se simțea, ca de obicei, aroma sărată a mării, amprentată olfactiv de toate neamurile de pește. Nasul le cunoștea pe fiecare. Așa, din taințele somnului, știuse când încărcaseră morunul și când fuseseră pescuiți guvizii,

cum se înspica în griuri calde carnea roz a somonului cumișită în blocuri enorme de gheață, jos, în cală, câte feluri de crevete umpleau cămarile bucătarului-șef (64, parcă... da, 64!), că păstrăvul ales de prim-ajutorul de bucătar nu era din cel mai bun soi sau că încărcătura de caracatiță fusese jumătate aruncată peste bord, pentru că-și schimba culoarea și umpluse de duhoare cabinele, ce-i drept, nelocuite, ale pasagerilor.

Era ceva nou.

Ceva... nedeslușit.

Era ca și cum un abur care nu venea din nici un ceainic s-ar fi ridicat în tavanul boltit al cabinei lui și ar fi făcut rețetele scrise cu cretă să se scurgă unele într-altele, lăsând ardeul iute să alunece pe nesimțite drept în inima homarului și caperele să nimerească, în chip cu totul și cu totul nepotrivit, într-o linguriță de spumă de fragi. Deserturile mânjiseră felurile principale, băutura se evaporase în ingredientele mielului perpelit în ulei de struguri, cantitățile se revărsaseră, curcubeic, în recipiente ale căror contururi se topiseră de mult și alunecaseră în dâre luminoase pe nervurile de lemn ale pereților.

Pic, făcuse tavanul, îngăduindu-și un strop de apă colorată în roz și mov și roșu și gri și toate nuanțele piperului.

Pic pic pic pic, plânsese el, din nou, gălbui, drept peste genele care hibernau, lăsând lacrimi colorate să alunece pe aripile nasului care-și mijise nările ca pe niște ochi neobișnuiți cu întunericul.

Hapciu, strănutase Ivan din răunchii unui ne-vis, fără să știe ce se întâmplă.

Nasul însă știa.

Nasul ghicise, în boarea aceea de căldură ivită din senin, care topea ghețurile și inunda noaptea rusului cu pulbere de cretă adevărată și de mirodenii închipuite, ei bine, el, nasul, dibuise grăuntele unic, aproape imperceptibil între faldurile de aromă sărată și solzi umezi, grăuntele acela inconfundabil, rotund, micronic,

de vanilie.

— Trebuie.
— Nu.
— Nu avem de ales...
— Îmi pare rău.
— Nu trebuie să-ți pară rău pentru că o să urci pe vasul ăsta. Amândoi o să urcăm.
— Îmi pare rău pentru tot... pentru tot, pentru absolut tot, dar nu vreau să urc!
— Nu spune asta.
— Dar chiar nu vreau...
— Nu, nu asta... nu spune că-ți pare rău pentru tot. Știu. E o situație ciudată și eu sunt imposibil. Știu, așa e. Și ție îți e greu. Știu. Eu cred că o să-l găsim, însă. Chiar cred. Și cred că drumul ăsta cu vasul până la Sevilla, drumul ăsta pe care voi nu ați apucat să-l faceți e... nu știu, e un fel de cheie, știi? Ok? Te rog. Nu te rog pentru mine. Pe mine poți să mă urăști liniștită mai departe. Gândește-te la Alex. Gândește-te numai la el.
— Eu mă gândesc la tine.
...
— Înțeleg că nu ai de gând să zici nimic.
...
— David?
— Pleacă la 21.30. E ok?
...
— E ok? te-am întrebat!
— Da, sigur. E ok. E-n regulă... David?
— Da?
— Pot să-ți cer ceva în schimb?
— Nu. Aici nu facem schimburi. Poți să-i ceri lui Alex.
— David... cu mama voastră ce s-a întâmplat?

50. din nou, eu

...și era bogat? o întrebam.
Cine? făcea ea.

Păi, țarul Ivan.

Își trecea degetele peste frunțile noastre. Întotdeauna reci. Și zâmbea. Știam că zâmbește, deși nu-i vedeam fața niciodată. Asta era o poveste spusă numai pe întuneric.

Da, era bogat. Avea douăzeci și patru de bucătării plutitoare răspândite pe toate mărilor lumii. Purta redingote de catifea cu revere de mătase și butoni de smarald. Gătea numai pentru regi și lume luminată...

...ce-i aia lume luminată?

Adică vedete, fraierule! Ștabi.

...te-am rugat să ai grijă cum vorbești cu fratele tău! Te rog, cere-ți scuze!

Iartă-mă. Zi mai departe!

Astea nu sunt scuze.

Iartă-mă, David.

...te rog!

Aoleu, te rog, iartă-mă, David! E bine?

Aproximativ.

...așa, și...

...da' o redingotă ce e?

Nu, că nu ești adevărat...

Explică-i tu, te rog.

E o haină.

Haină?

Da, haină.

Ce haină?

O haină... haină! Mamă, cum să-i explic ce e o haină?

Cred că ideea e să-i explici ce fel de haină e haina.

Te rog! Nu mai terminăm povestea asta niciodată! Te rog te rog te rog te rog! Țarul Ivan. Și era bogat...

Și cum spuneam, țarul Ivan era foarte bogat...

...și mânca în fiecare zi ciocolată, nu?

Și râdeam. Râdeam toți trei.

Era bine.

Citise despre ea în ziare. Înainte de orice scrisoare. Înainte să fi predat ultimul articol. Înainte să fi apucat s-o anunțe că, până să se întoarcă la Sevilla, mai avea de făcut un drum la Barcelona, urmat de încă unul, tocmai la Fez. Citise povestea cu studenta botanistă și manuscrisul unui anonim arab de secol VIII (sau IX?) de la Archivo de Indias. Despre cum făcuse municipalitatea săpături pentru că ea, studenta, găsisse acolo, în schițele de plante rare, cu rădăcini și corole și tentacule și clorofilă împletită în caligrafie arabă alunecoasă ca o iederă otrăvitoare o hartă, ceva, niște apeducte, niște caverne care, odată dezgropate, se dovediseră a fi un soi de Atlantidă urbană, un alt oraș, o Sevillie de sub Sevilla. Enormă. Perfect conservată, cu tunele îmbrăcate în mozaic și urme de palate în ruină.

Când Alexandre ajunge în Plaza de Armas, Hispalis se luptă, deja, cu Ishbilya. Almorazii și almoravizii sunt descompuși în cifrele, procentele și probabilitățile Lumii Noi. Columb face cunoștință cu cei șase protoni ai carbonului radioactiv. Numai că el, Columb, e o iluzie. Protonii vin direct de la Berkeley. NO8DO *versus* In Nomine Domini. Don Álvaro De La Mota *versus* o cohortă de blițuri fotografice.

Dezbaterea publică nu mai e, de mult, o dezbatere publică. E o coridă în toată regula. O cavalcadă în care o să se lase cu sânge. Să sape mai departe, sau să-nchidă ochii și să creadă c-au visat urât?

Rădăcinile coboară adânc, adânc printre ziduri și pavilioane.

Inima Sevilliei de sub Sevilla e chiar sub Santa María de la Sede. Sub *Patio de los naranjos*.

— Mama e bine mersi, în casa din Intrarea Vâlcului. Casa mătușii ciudate.

— De unde știi că e bine mersi?

— Știu. Trec pe la ea, de două ori pe săptămână.

— Poftim?

— Poftim ce? Te deranjează că n-ai umblat în toate sertarele mele intime?

...

— Îmi cer scuze. A fost o grosolănie din partea mea. Nu asta am vrut să spun. Îmi pare rău.

— E-n regulă, nu-ți face griji... și ai, oricum, dreptate, ți-am umblat în lucruri...

— ...nu... nu despre asta e vorba. A fost demult. Nu contează.

— Contează. A contat... Și mie îmi pare rău. Oricum... nu știam că vorbești, tu și mama ta.

— Nu vorbim.

— Cum adică?

— Ea nu vorbește.

— Nu înțeleg. Nu vorbește cu tine?

— Nu... Nu vorbește cu nimeni. Nu vorbește deloc.

51. înapoi

Disparația mea a fost o întâmplare bizară. Premeditată, s-ar putea spune, în măsura în care premeditezi o gură de ceai fierbinte, care-ți opărește cerul gurii, sau un grăunte de praf, care, odată ce-a fulguit înspre omușor și i-a gădilat, ca o părere, vârful, atrage după sine avalanșa de neoprit a unui strănut.

Să facem cunoștință.

Eu sunt Alex.

alx

Coos van Bruggen

Fratele mai mare

Primul născut

Iubitul primordial

Cain

Iuda

Vocalul din trupă (ai idee câte trupe de frați sunt pe lumea asta? Kings of Leon Wilson Phillips Oasis Radiohead Oasis Oasis Oasis știi?)

Guess God Thinks I'm Abel

Fiul nerătăcit

Ulise al blogosferei

Stăpânul unei muze, al unei Galatee de pixeli și latex

Autor omnivor și pluricefal

Fost posesor de biografie
Eu sunt al treilea.
Eu sunt cel care lipsește.
Missing file
Retrieve last version
Eu sunt eroarea
Eu sunt povestitorul
Eu sunt vocea din computer
De pe bandă
de aici

.....
.....
.....
.....

Stăpânul unui ghiveci
Regele preriei
Mare maestru al țevelor sparte și al evadărilor spectaculoase
Gurmand
Neîndrăgostit adult mizantrop cinic muribund
Muribund?
Iată un indiciu
Aproape romantic
Aproape verosimil
aproape
ești aproape
Salut!
Eu sunt Alex.

Mama a locuit cu Alex aproape până când s-a îmbolnăvit. După care s-a mutat în Intrarea Vâlcului. O paragină de casă, moștenire de la mătușa ei... o știi, ai văzut-o în poza aia alb-negru. O femeie tânără, cu o fetiță de mână. Fetița era mama...în sfârșit.

Cum spuneam, mama s-a îmbolnăvit.

Își programa, întotdeauna, operațiile când Alex era plecat. Să nu deranjeze.

Eu așa am regăsit-o. După o operație. El era plecat Dumnezeu știe pe unde...

Casa aia mare, toată, neîncălzită. Știi cum, după ce vezi un loc, mult timp după ce l-ai văzut prima oară, ți se pare mult, mult mai mic, mai puchinos? Mie casa aia mi s-a părut la fel de mare. La fel de lipsită de orice logică. O casă mare și rece. Am găsit o femeie mică, mică, toată numai pomeți și încheieturi descărnate, înfofolită în pături, cu un tub care-i ieșea din gât.

Era singură.

Se uita la un film cu Katharine Hepburn. Alb-negru. Cu sonorul dat foarte tare. Singură. Ți-am mai spus asta o dată, nu?

A plâns mult.

Tubul ăla scotea un zgomot îngrozitor.

Infernal.

M-am temut că se sufocă.

Primul lucru la care m-am gândit a fost cât de tare îmi doresc să plec și s-o las acolo. Să mă fac că n-am fost. Că n-am văzut-o. Că nu există. Să trag ușa aia după mine. S-o fac uitată. Cum m-a făcut ea pe mine. Aș fi plecat, dar mi-a fost teamă că se sufocă, singură, cu tubul ăla în gât.

Mi-a fost teamă.

Am rămas.

Ne-am uitat împreună, mai departe, la film. Plângea și mă ținea de mână. Mă uitam fix în ecran. Fix, fix în ecran.

A vorbit, după câteva zile... găjâit, poticnit, neinteligibil aproape.

Mi-a dat o cutie mare, de carton, știi, cutie din alea de televizor, plină cu poze vechi și scrisori. Mi-a dat-o e mult spus. Mi-am cărat-o singur într-o cameră de serviciu. Fosta cameră a lui Alex.

Nu m-a întrebat de Alex niciodată, de când a dispărut.

Nu știu ce să-ți mai spun... nu sunt obișnuit să vorbesc despre asta.

În dimineața aceea, Dominique s-a trezit înainte să se fi luminat. Prin perdeaua odăii în care dormea (se mutase, de câteva luni, în fosta cameră a lui Alexandre, băgând de seamă că el, proprietarul de drept, o vizita din ce în ce mai rar) cerul se vedea mov. S-a ridicat întâi, slăbită, într-un cot, pe

urmă în capul oaselor, și-a dat o șuviță de păr după ureche, și-a pus ochelarii, după care și i-a scos, dându-și seama că nu-i folosesc la nimic, a aprins lampa, și-a prins tâmplele între palme și a închis ochii, i-a închis strâns, strâns de tot, ca și cum ar fi vrut să alunge o rămășiță de coșmar, după care i-a deschis brusc și și-a frecat creștetul capului cu palma deschisă, s-a uitat din nou pe fereastră, la cerul mov care se limpezea în valuri de lumină fosforescentă și, în cele din urmă, și-a îndoit genunchii descărnați cu pocnet și și-a sprijinit în ei bărbia, lăsând sunetul să se apropie, să intre în lumea ei de-acum ferită de dureri, ferită de neprevăzut și să răvășească din nou ceea ce de-abia se cumințise într-o visare molcomă.

Se auzea un zgomot ca de apă.

52. împreună

Și iar noi doi.

Și iar.

...

Spune-mi.

Ce anume?

Cum e mai departe.

Unde, la mine în poveste?

Păi, pe-a mea o știi.

Ce spiritual sunteți...

Întotdeauna. Și mai ales cu fetele care nu există...

...au murit amândoi. Așa cum știi. Nu, nu imediat. Și nu împreună. Abd al-Aziz a fost decapitat public, la Damasc, la paisprezece zile după așa-zisa acuzație de trădare. Isabel *la segunda* a murit după doi ani de sechestrare în propriul palat...

...a sechestrat-o cine?

...Tariq, geniul rău al poveștii.

...și Musa a murit, în mizerie, pe treptele unei biserici. Înțeleg că rămâi la varianta inițială. Hamlet *reloaded*. Toată lumea moare ucisă de toată lumea.

Nu.

Nu?

...a existat un bătrân care a murit pe treptele unei biserici. A murit de durere. A murit ani de-a rândul, în pagini nu de cronică, ci de cântec rostit întru gloria recitărilor publice, trecut, mai apoi, în cronici care i-au mai adăugat, fiecare, câte un spasm, câte o secundă, câte un secol de agonie. A murit în povești și, mult mai târziu, în endecasilabi și amintiri rămase moștenire din creierul mâncat și el de molii, prejudecăți, alcool, abjecție...

Oprește-te.

„Eu sunt Musa ibn Nusayr, spaima Ifriqiyei...”

Tot numai zdrențe și bube la gură, înecat în propriile miasme, ros de
foame și de păduchi. Spectaculos moare, nu?

Te rog, oprește-te.

Numai că nu e Musa. Dacă te uiți mai bine, undeva, printre rânduri, printre gânduri, printre lozinci, printre clișee, o să vezi că avea sprâncenele negre și stufoase, aproape unite, că ochii îi erau smoliți și pielea tuciurie, că barba creștea albă, ceea ce făcea din chipul lui mâncat nu de păduchi, ci de vărsat, o adevărată geografie cu hăuri, cu genuni de păduri negre și de zăpadă cocoțate pe coame și spinări de pomeți și arcade. Avea obrazul stâng despicat de sabie și lobul urechii lungit de greutatea unui cercel purtat ani de zile, în urma căruia nu se mai vedea acum decât brazda găunoasă a pielii atârănânde. Nu cerșea și nu era în zdrențe, deși veșmintele lui nu aveau nimic de luptător în ele. Erau negre și simple, fără podoabe. El însuși era semeț și slab și adevărul e că, atunci când și-a dus mâna la piept, nimeni nu a bănuțit că inima lui exploda în cascade de sânge vinețiu, că inunda văi lăuntrice ale memoriei, că zăgăzuia amintiri, că pecetluia soarta unei minți prin care se zbăteau mâini de copil și se revărsau șolduri de sclave, luminate de inețele unui prinț, năruite, apoi, de amintirea ascuțită și fierbinte ca un pumnal a stăpânului său, lovindu-se de pereți, urlând, înecându-se în propria vomă, strigându-l Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib din nou și din nou, până rămânea fără aer, un bătrân ca și el, un tată nemiluit cu un sfârșit mai vremelnic, Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib

Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib TayyibTayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib
Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Tayyib Ta...

Era ziua morții lui Leovigildo.

Capul lui se rostogolise în praf.

Și, cum despre Musa nu s-a mai știut nimic, trupul fără de viață, prăvălit, da, chiar pe treptele unei biserici a devenit al lui. Ironic, nu? Istoria l-a măturat din poveste. I-a șters ochii verzi și țeasta pe care în zadar a încercat s-o zdrobească de pereții palatului său din Damasc. I-a oprit respirația și l-a trecut în neființa fiului, într-un mod poetic și perfect plauzibil.

...și asta e, de fapt, sfârșitul. După tine.

Nu. Asta e începutul.

În noaptea aceea, aerul s-a încălzit brusc, ca și cum ar fi trecut prin el o vâlvătaie nevăzută. Efluviile au început să se facă simțite în tot orașul. S-au ridicat încet, ca din morminte. Trupuri străvezii de parfum în întuneric. S-au strecurat pe ferestrele deschise, s-au lăsat să alunece pe sub cearșafuri, printre brațe, pe sub vise, printre suflete. Au îmbibat cerneala tipografică și covoarele cu fir de lână. S-au cuibărit în tencuieli și au făcut boltă peste parcuri și linii de tramvai.

Pe Alexandre l-au trezit când era bine trecut de miezul nopții, cu o stranie senzație de familiaritate, de amintire care i se furișă în nări și-i deschidea, cu atingere înmiresmată, pleoapele.

— Simți?

Și a atins umărul pistruiat al fetei cu ochii galbeni, care se făcea că doarme lângă el.

Numai că ea s-a întors pe partea cealaltă și l-a lăsat singur, în întuneric, învârtind o șuviță roșcată pe degetul arătător și minunându-se, deodată, cum de nu mai ținuse minte ce păr lung și mătăsos avea ea.

Au tăcut amândoi, unul cu fața spre Nord, celălalt spre Sud.

În zori, toată Sevilla mirosea pregnant, izbitor, a portocală.

...și mă tem că iar e rândul meu să intru în scenă.

În distribuție, autorul.

Pe locuri, fiți gata, start. Bat din gene și mă îndumnezeiesc suficient cât să vă spun cum se vede lumea de sus.

Action.

Cu 194 kilometri pe oră, doamnelor și domnilor, intră în scenă trenul care o duce pe Léa în gara unde va (re)deveni Lea. În câteva ore, demisia lui don Álvaro De La Mota va primi iscălitura lui Miguel Luís Alejandro Jiménez Acuña, nepotul unei bunici portugheze care a fost, la un moment dat, fată-n casă la familia De La Mota, detaliu care acum, în zgomotul hoardelor protestatare care s-au strâns în față la Archivo de Indias, nu e important decât pentru bătrâna doamnă Acuña, care va sărbători cu o sticlă de șampanie, în onoarea nepotului.

În câteva ore, Alexandre, care a adormit ca în brațele unei ibovnice cu buze de opium sub greutatea olfactivă a portocalilor, se va trezi într-o cameră înmiresmată și goală. O va cerceta în amănunt, sperând în zadar să descopere un bilet, un semn care să-l facă personajul central al unui *thriller* polițist. Se va îmbrăca în grabă, va ieși, neras, în oraș, va cerceta Plaza de Armas, tot Barrio Santa Cruz, Plaza de España și Parque María Luisa, va alerga pe Calle Cuna, va trece, ca o furtună, dincolo de Betik Wahd-Al-Khabir, Guadalquivirul de azi, în Triana, se va întoarce în gara Santa Justa și, apoi, dezamăgit, acolo unde nu mai sunt grupuri de oameni care protestează, pentru că toți par să doarmă azi mai mult ca de obicei, în fața Catedralei, se oprește exact acolo unde umbra Giraldei face unghi cu direcția nevăzută în care se spulberă parfumul, bagă mâna în buzunarul hainei și își simte buricele degetelor gâdilate de atingerea prăfoasă a unui pergament în inima căruia, Alexandre nu știe încă, dar va afla, așteaptă hărți de palate și calcule matematice, schițe de catacombe, versuri scrise în greacă, desene cu păsări și plante cât să umple o lume, ingrediente de poțiuni vindecătoare, de gastronomie orientală și de pomezi parfumate, care transformă nopțile în grădini.

În acest timp, fata din tren răsfoiește alene paginile neterminate prin care trece un vas de poveste, condus de un mare vrăjitor în ale bucătăriei, descendent al țărilor Rusiei, care farmecă lumea cu roșii zemoase

amestecate cu opt feluri de ardei iute, reinventează *feijoada*, *doro wett* și puiul jamaican, face pace între rulourile *maki* și crabul picant din Singapore, pune pe tavă baclavale turcești și tarte Tatin care întrec în savoare până și rețetele celui mai iscusit patiser, își stropește sufleurile cu Grand Marnier, dar obține, de fiecare dată, un alt gust, încă și mai îmbietor decât ultimul, gătește *ropa vieja*, dar și *mofongo*, *fritto misto*, dar și *lau lau*, are propriile rețete de Pavlova, *Saag Paneer* și somon glazurat cu sirop de arțar.

Ce se mai vede?

Ada și David redevenind Ada și David, kilometrii dintre ei transformându-se în centimetri, milimetri și apoi nimic, ridurile mamei și firele albe din sprâncene și vocea care nu mai e, desenate din vorbe care nu sunt nici ale ei și nici ale mele, documentul „alx“ uitat pe un *memory stick* uitat, într-un timp al răului universal, în curând uitat și el, din care ei doi vor fugi departe, cine știe unde, poate chiar într-o cameră de hotel din Edinburgh, nu prea am chef să mă gândesc la asta azi și nici nu mai vreau să-i văd la față, o vreme. Jos de pe vasul meu. Afară din oraș. Valea din povestea mea!

Exit cuplul fericit.

Ce-ar mai fi?

Probabil că eu, mâncat de boală cine știe pe unde, îndrăgostit de tine, *my fair lady of the world wide web*, care ești copia mea fidelă, și nu remodelarea virtuală a unei fete reale, gata să las în urmă o mamă orfană și mută, o fostă iubită consolată și un nefrate pornit să mă exorcizeze complet. Să fim serioși.

Bineînțeles că mai sunt lucruri pe care nu vi le-am spus și bineînțeles că v-ați plictisit de micile mele stratageme auctoriale. Ați vrea nu să se termine, dar să se rezolve, să se lege toate ștele, să fie logic, cronologic și de bun-simț. Și eu aș vrea.

Motiv pentru care mă simt dator cu o imagine esențială, cea a lui Musa ibn Nusayr într-o mantie albastră ca noaptea, profitând de proaspătul lui anonim istoric ca să dispară în întuneric, împreună cu Gisalrico și cu o povară foarte prețioasă, încredințată lor cu numai două ceasuri înainte de moartea lui Isabel *la segunda*, grație ochiului alunecos al temnicerilor ei și

pumnului hulpav strâns în jurul inelului despre care, au auzit și ei, se spune că ar fi nestemata lui Solomon.

Caii lor gonesc în întuneric și Musa știe, simte că ea a murit și strânge copilul și mai tare, ca și cum ar fi Leovigildo, fără să se întrebe cine e tatăl lui, fără să vrea altceva decât să-l ducă în siguranță afară din povestea asta sângeroasă, în care el deja nu mai există. Ochii fetei adormite nu sunt nici verzi, nici albaștri, nici aurii, ci de culoarea tăciunelui. Doarme liniștită.

Poate că o mângâie în somn mama ei, care a murit, se gândește Musa.

Așa intră, ba nu, trece prin scenă Isabel *la tercera*, medic, arhitect și botanist arab de geniu, binecuvântată, grație bunicului care o face nevăzută în noapte, cu o viață ferită de luminile rampei și de indiscreția notelor bibliografice. Trăiască Autorul Anonim!

Exeunt omnes.

Rec

...acum ai să mă asculți tu pe mine. Măcar numai pentru că astea sunt ultimele mele cuvinte, silabe, sunete și nu am vrea, nici tu și nici eu, să le irosesc într-un monolog.

Îmi e... greu. Și nu știu foarte bine cu ce să încep, așa că o să încep cu ce îmi amintesc.

Am să uit multe lucruri pe drum și am să mă întorc la ele, așa cum îmi vin. O să iasă un talmeș-balmeș de nedescris. Nu-mi fac griji. Sunt sigură că o să te descurci.

Întâi ar fi ea, în ușa orfelinatului. Brațele ei deschise și zâmbetul ei mare, ca o cale ferată pe care urma să călătoresc departe. Mai târziu, când o întrebam despre ziua aceea devenea ursuză. Nu mi-a explicat niciodată foarte clar în ce fel ne înrudeam și de ce venise după mine. La moartea ei, am scotocit în acte, am sunat la toate numerele din agendele ei de telefon și am luat, de câteva ori, singură, trenul spre orașe în care se ramifica șirul, cei drept, restrâns al rubedeniilor ei. Pentru că doar ale ei erau.

Delia Hriavu nu a fost mătușa mea de sânge. E un fapt fără importanță, acum. Pe vremea aia lucrurile erau altfel – o fată ca ea, dintr-o familie cu nouă vieți de mătă, în picioare și la mare preț indiferent de epocă, ei bine, o

fată ca ea își putea permite și hachițe ca astea – să ia un copil dintr-un orfelinat. Nu punea nimeni prea multe întrebări. N-am să știu niciodată de ce a făcut-o sau de ce m-a ales pe mine. Ce știu este că de-atunci noi am fost familia ei, că era prea tânără să-mi fie mamă, dar m-a ținut de mână de câte ori mi-a fost greu și și-a deschis brațele larg pentru mine de câte ori a fost nevoie.

A îmbătrânit foarte repede, așa cum se întâmplă uneori cu cei nefericiți, care aleg să se retragă în ciudățeniile lor și să-și exerseze tabieturile de dimineață până seara, numai ca să uite că nu trăiesc viața pe care și-au dorit-o. Mai știi cum îi spuneam cu David, Miss Havisham? Într-un fel a fost așa și, într-un fel, nu. Din mine nu a făcut o toană. Nu am fost Estella din carte, ci un copil norocos. Ea mi-a deschis mintea. A împărțit cu mine o bibliotecă, o grădină, un pat cât un continent, o casă în care se strica mereu câte ceva și toate firmiturile de frumusețe pe care le adunase de prin lume. Tot.

Am fost fericită.

Așa că nu mai contează cât din poveștile ei era adevărat.

În mintea mea, port încă pe deget inelul lui Solomon, de dragul ei și de dragul copilăriei mele, în care piatra aia e un safir cum nu s-au mai văzut. E de sticlă, știi? Am fost cu el la bijutier la un moment dat, acum câțiva ani. Probabil luat dintr-un târg de vechituri. Ți-l dădeam să te joci cu el, când erai mic. Ții minte?

Nu am fost fericiți, tatăl tău și cu mine. Nu știu de ce. Pe mine mă strângea lumea lui, el se temea să nu ne înghită lumea mea.

V-am împărțit între noi. V-am despărțit. Ne-am despărțit unii de alții cum se crapă ghețurile, primăvara. Ca și cum așa ar fi trebuit să fie. Ca și cum sufletele se pot separa perfect, dintr-o tăietură. Fără victime.

Fiecare și-a ales nu copilul pe care-l iubea mai mult, ci copilul care-i semăna. Tu nu păreai să ai prea multă nevoie de mine. Eu, da.

Nu m-ai iertat niciodată pentru că te-am ales pe tine.

Știu.

Tu credeai că sufăr și-mi trăiesc o adolescență întârziată din cauza remușcărilor legate de David. Sufeream, într-adevăr, pentru că simțeam că nu am nimic de oferit, nu am ce să te învăț, nu am cum să te fac să mă

iubești din nou, nu am cum să câștig tot ce am pierdut când l-am lăsat pe tatăl tău să plece cu cheile apartamentului nostru și cu fratele tău de mână. Doi dintr-o lovitură. V-am pierdut pe amândoi.

Davidalex.

Alexdavid.

Și așa s-a dus viața mea. Ca un sezon din grădina Leei.

Ce nu ți-am spus niciodată e că te-am simțit mereu acolo, în mijlocul tatonărilor care ar fi trebuit să fie ale tale, și nu ale mele, că și acum știu că mâna ta e gata să se așeze pe umărul meu, că aș da orice să pot să-ți spun o poveste frumoasă, cu safire adevărate și cu o mamă cum au toți oamenii.

Lea nu a dus nimic la capăt, în toată viața ei. Asta i-am auzit spunând pe toți presupușii ei apropiați, după ce a murit. De cărțile ei nu a auzit nimeni. Nici de mine. Nici de faptul că în spatele casei noastre creșteau palmieri și sicomori, înfloreau grădini japoneze și dădea toamna peste parcuri englezești. Eu eram tânără și ea se topea pe zi ce trecea. I-am împrumutat ideile, fanteziile, gesturile. Am uitat ce a fost al meu dintru început și ce nu. Am visat să scriu o carte pe care ea mi-o povestise toată copilăria. Am luat-o în stăpânire fără să clilesc. Nici ea nu a clipit. Mi-a dat tot. Mi-a hrănit cele mai nebunești dorințe. M-a lăsat să cred că în mintea mea se născuseră toate. S-a retras discret, așa cum fac marii grădinari, când din semințele lor se naște parfum.

Să cred că asta și-a dorit? Să-și lase poveștile și talentele închise într-un alt suflet?

Habar n-am.

Te-am văzut suferind când ai făcut același lucru. Și tu ai împrumutat... Ai devenit cine mi-am dorit eu să fiu. Ți-a părut rău și nu te-ai bucurat de asta niciodată. Eu m-am bucurat. Când tu te suspectai de impostură eu mă dădeam de ceasul morții să te conving... să trăiești. Durează puțin. Mai puțin ca un anotimp de leandri înfloriți. Ar trebui să știm amândoi asta, nu crezi?

Pentru că, în fond și la urma urmei, știm amândoi că nu ai dispărut nicăieri, ci te-ai dat la o parte, elegant, ca să-i faci loc lui David, să-mi faci loc mie, așa cum știm că vocea mea moare lent, sigur și chinuitor, dar nu discret, niciodată discret, pentru că ești și ai fost și ești mereu acolo-aici,

gata să articulezi în locul meu silabe pe care nu le mai am, să-mi dai de la tine, dacă trebuie, gata să amuțești în locul meu și să te îngropi în sunetele mele moarte. Să mă duci mai departe.

Și tu? Cum rămâne cu tine? Lasă-te în suspensie și strici tot. O pierdem pe ea, mă pierdem pe mine. David nu câștigă nimic în afară de cocoașa noastră – sentimentul ăla puturos de vinovăție. Știi și tu ce grea e cocoașa asta...

Portocalii Leei erau, de fapt, un singur pomișor, în ghiveci. Restul au crescut în capul meu.

Ce încerc să-ți spun, înainte să rămân o carcasă fără sunet, este că te iubesc și te vreau înapoi, nu în viața mea, ci în a ta, într-o viață în care să-ți fie bine și în care să... să crești, știi? Să te umpli de lume. Să simți.

Tot ce ni se întâmplă nu e decât amintirea dureroasă a faptului că suntem, cu toții, povești care se termină. Asta e Gorgona din spatele tuturor lucrurilor. Privește-o în ochi și orbești, rămâi mut, te faci de piatră. Ocolește-o, pune-i pumnul în gură, prefă-te că nu există și riști să trăiești degeaba. Te-am lămurit buștean, nu? Așa aș vrea să știu să-ți spun mai multe, să fac să-ți fie mai ușor, mai frumos, mai mult...

Bref...

Dacă ești aici, aici în casă, aici aproape, în spatele tău, pune-mi mâna pe umăr acum, coboară din pod, din nori, de unde ești și vino.

...

53. eu. noi. noi

...nici un rid. Nici unul. Piele fără cute și umeri negârbovi. Și tu. Cu gene grele de plâns și pași iuți de copil tropăitor. Ești obosită, știu. Și îți ții cotul îndoit sub cap, ca ieri-noapte, ca acum două nopți, ca acum zece dimineți și patru sute patruzeci și patru de după-amieze și zece milioane cinci sute patruzeci și două de vise.

Toate sunt la fel. Lambriul umflat din dreptul scării și a doua treaptă de sus în jos care scârțâie și pata de pe tavan, de când am trasat cu vârful bradului o dungă subțire ca o creștătură proaspătă pe un obraz alb și proaspăt și „ce faci?” mi-ai spus și te-ai încruntat și eu am râs și tu ai râs și

copilul râdea și te-am luat în brațe cum am să te iau în brațe și acum și erai caldă cum ai să fii și acum și el stătea ghemuit între brațele tale cum stă și acum, cu degetele pe jumătate îndoite și genele grele de plâns și de râs și de plâns și de râs și am să-mi fac și eu loc lângă voi pentru că nu, nu am plecat nicăieri, nu aș pleca, mirosiți a lavandă și a vanilie și poate puțin a mare și a fluviu și a dulce și eu vin cu mirosul meu de frig și de gheață și de frică și-mi fac loc aici, lângă voi, și trag plapuma până la bărbie peste noi și tu suspini în somn și copilul se întoarce pe burtă și ne lovește pe amândoi și atunci vă strâng și mai tare și alung din somnul lui orice adiere de frig și mă încălzesc lângă tine și lacrimile se fac fluvii și mări și continente de cretă colorată și plâng de-acum de mă zgudui și „ce s-a întâmplat? ce ai?” și șoapta din hohot să nu trezim

Copilul

Copilul care doarme

Și

„Nimic“ spun

„nimic cred că am visat“

Și palma ta caldă

Pe umărul meu

Miroși a

„Ai visat ți-a fost frig“

Mi-a fost frig

Mi-a fost frig

„Vino“

Vin

Mi-a fost frig

Copilul clipește și mă tem să nu-i intre frigul pe sub pleoape

În vis

Să-i fie cald și

„vino ai tălpile reci iar ai fost pe-afară“

Da

Tu erai

La capătul visului

Tu voi

Cald
Miroși a
„ești înghețat dormi să nu te mai trezești atât de devreme de ce umbli
descult“
Și aluneci în vis
Ușoară
Ușoară
Ușoară
Și trag plapuma peste noi până la bărbie
Și-mi lipesc tălpile
De voi
Nu sunt țarul Ivan
Sunt aici
„aici“
Sunt aici
„dormi“
Grădina e grea de rouă și am mări pe sub pleoape mi-a fost frig
Mi-a fost frig
„vino“
Miroși a
Și genele copilului care saltă în sus o clipă doar o clipă
E cald și pielea lui e ca de vanilie
Și tu
Tu erai
Mereu
Tu ai fost
„dormi“
Și mâna ta
Ancoră
Pământ sub picioare
Adormiți pe sub genele
Copilului
Oare ce-o fi visând
Totul se îndepărtează

sfârșit